

Παζάρια ΔΝΤ-Γερμανίας για το ελληνικό κρατικό χρέος

«Οδικός χάρτης» για αποικιοποίηση στο διηνεκές

ΣΕΛΙΔΑ 16

ΣΕΒ στηρίζει ΣΥΡΙΖΑ!

ΣΕΛΙΔΑ 7

Αγωγός ΤΑΡ

Απόλυτη ευθυγράμμιση με την αμερικάνικη ενεργειακή πολιτική

ΣΕΛΙΔΑ 13

Η γαλλική «δημοκρατία» δείχνει τα δόντια της αλλά έχει λόγο να φοβάται

ΣΕΛΙΔΑ 5

Ανασχηματισμό και διεύρυνση ανήγγειλε ο Τσίπρας

Επιχείρηση διεμβολισμού της πασοκικής σοσιαλδημοκρατίας

ΣΕΛΙΔΑ 11

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

αρ. φύλλου 869 - 21 Μάη 2016

www.eksegersi.gr

ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Scripta... Verba...

Όσο θα είναι η κυβέρνηση αυτή, και όσο θα είμαι εγώ, στο μέτρο της αρμοδιότητάς μου, μειώσεις μισθών δεν πρόκειται να γίνουν.

Χριστόφορος Βερναρδάκης

Εκτός του ότι ουδείς πλέον πιστεύει έναν συριζαίο υπουργό, υπάρχει κι εκείνο το «στο μέτρο της αρμοδιότητάς μου» που προδιαγράφει τη μείωση των μισθών.

Ασφαλώς μας ενδιαφέρει να είμαστε στην κυβέρνηση όσο οι κοινωνικές μας συμμάχες μάς επιτρέπουν να παίζουμε το ρόλο μας. Αν χαθεί, με δική μας ευθύνη ή λόγω συνεχών εκβιασμών, η σχέση μας με τα ασθενέστερα και λαϊκά κοινωνικά στρώματα, με τα ριζοσπαστικοποιημένα τμήματα της κοινωνίας, αν διαρραγεί οριστικά η σχέση μας με τα ριζοσπαστικά κοινωνικά κινήματα, δεν έχει καμία σημασία η παραμονή σε μια κυβέρνηση, που θα έχει χάσει, στην ουσία, την κοινωνική στήριξη.

Πρωτοβουλία Μελών 53+ ΣΥΡΙΖΑ (15.4.2016)

Εντάξει, λέγαμε και καμιά μαλακία για να περνάει η ώρα.

Η ανθεκτικότητα της ελληνικής οικονομίας διαψεύδει με θετικό τρόπο τις μέχρι τώρα προβλέψεις. Θα επιδιώξουμε μια νέα θετική έκπληξη επιτυγχάνοντας ρυθμούς ανάπτυξης πολύ μεγαλύτερους από τους αναμενόμενους.

Πάνος Σκουρλέτης

Σχολή ίδρυσε ο Σαμαράς με το success story.

Σήμερα είναι μια μέρα αισιοδοξίας. Γιατί; Γιατί η Κεντροαριστερά είναι εδώ.

Φώφη Γεννηματά

Εχουν χάσει κάθε επαφή με την πραγματικότητα οι λογογράφοι της Φώφης. Τι διάλολο κάνει ο Λαλιώτης και δεν παρεμβαίνει.

Γνώμη μου είναι ότι ο πολιτικός ανταγωνισμός βασίζεται σε δύο άξονες. Ο ένας είναι οι πολιτικές θέσεις και η στρατηγική. Ο άλλος είναι η ηθική ακεραιότητα και η εντιμότητα. Ο δεύτερος άξονας είναι αυτός που καθιστά δυνατές συγκλίσεις όπως αυτή μεταξύ του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ.

Αλέξης Τσίπρας

Δύο κόμματα με αντίθετες πολιτικές θέσεις και στρατηγική συγκυβερνούν επειδή είναι ηθικά ακέραια και έντιμα! Σε ποια πολιτική βάση συγκυβερνούν τότε; Σε μια έντιμη μοιρασιά της κουτάλας!

Παρότι αυτοί που έχουν μεγάλες ευθύνες έχουν σωπήσει, εγώ έχω ζητήσει συγγνώμη για τα όσα έκανε ο πολιτικός κόσμος πριν το 2009.

Γ.Α. Παπανδρέου

Είναι θεός. Ζητά συγγνώμη για την πολιτική των προκατόχων του, γιατί η δική του πολιτική ήταν άμεμπτη.

ΡΙΠΕΣ

♦ Αν δε διαβάσατε τη συνέντευξη Τσίπρα στη Real News, να τη διαβάσετε (υπάρχει σίγουρα στο διαδίκτυο) ♦ Θα διαπιστώσετε ότι λέει ακριβώς τα ίδια παραμύθια που έλεγε ο Σαμαράς το 2014 ♦ Μα ακριβώς τα ίδια ♦ Όταν παριστάνεις τον αριστερό και αναγκάζεσαι ν' απολογείσαι στον νεοφιλελεύθερο Κούλη, κάτι δεν πάει καλά ♦ Και τι απολογία ♦ Δεν είμαστε ψεύτες, ανταπάτες είχαμε! ♦ Όταν το ψέμα σου έχει γίνει δεύτερη φύση, έρχεται η ώρα που το πληρώνεις ♦ Διότι το ψέμα έχει κοντά ποδάρια ♦ Απολογηθείτε τώρα στον Κούλη, που βρήκε το «κουμπί» για να σας ροκανίσει ♦ Μιλά μόνο για τα ψέματά σας ♦ Καλά ο Πολάκης, να οργανώνει γενέθλια με ψευτοσαμπάνιες, μαντιναδότουμε και τον Αρη κρεμασμένο στον τοίχο ♦ Ο τύπος δεν είναι παρά ένας γιαλαντζί πέτσας (όπως τους λένε στην πατρίδα του) ♦ Αλλά η

υπουργός Θεανώ, κοτζάμ καθηγήτρια αρχιτεκτονικής, να σβήνει κεράκια σε τούρτα - κάρτα αλληλεγγύης; ♦ Εκτός από το φιλότιμο χάθηκε και η αίσθηση του κιτς; ♦ Χάθηκε μια τούρτα-γεμιστά, που θα έδειχνε αίσθηση χιούμορ αντί για νοοτροπία γομάρας; ♦ Και να σκεφτεί κανείς ότι η παλιά «ανανεωτική αριστερά» καμώνόταν την... κουλτουριάρα ♦ Αστραψε και βρόντηξε η Φώφη: ♦ Ο Τσίπρας έχει γίνει δεξί χέρι του Σόιμπλε! ♦ Εμείς όμως προτιμάμε την... άλλη Φώφη, όχι τη σοβαρή ♦ Αυτή που ξεκατινιάζεται με τον Σταύρακα για το αν τον κάλεσε ή δεν τον κάλεσε στη σύναξη της Κεντροαριστεράς ♦ Μα πώς να πάει ο Σταύρος στη σύναξη της Φώφης όταν είχε συγκαλέσει τη Μεγάλη Συνάντηση των Αντιπροσώπων; ♦ Τι θα πει «τι είν' αυτό;», ρε άσχετοι; ♦ Είναι το ανώτατο καθοδηγητικό όργανο του Ποταμιού ♦ Ναι, το Ποτάμι δε θα

μπορούσε να έχει κεντρική επιτροπή, όπως τα παλιά κόμματα ♦ Και δε θέλω καλαμπούρια ότι τάχα θυμίζει την εαρινή σύναξη των αγροφυλάκων ♦ Εμένα πιο πολύ μου φέρνει προς τη Λόγια Τζίργκα, τη σύναξη των φυλάρχων του Αφγανιστάν ♦ Ο δεξιός Καραγκούννης χαρακτήρισε... κομμουνιστική την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ! ♦ Επειδή ανεβάζει τους φόρους, όπως είπε ♦ Ωχ Παναγία μου... ♦ Απορούμε μ' εκείνους που κάνουν χαβαλέ στο twitter ♦ Όπως η Λέσβος είναι άλλο νησί από τη Μυτιλήνη, έτσι και το Ιράν μπορεί κάλλιστα να συμπεριληφθεί στις αραβικές χώρες ♦ Ο Τσίπρας και οι συνεργάτες του σκέπτονται υπό ένα... διευρυμένο πρίσμα ♦ Βρίσκεται στη Μέση Ανατολή, έχει θρησκεία μουσουλμανική, άρα είναι αραβική χώρα ♦ «Δεν μπορείς να μέμψεις τον συγκεκριμένο πολίτη» ♦ Χάρης Θεοχάρης έφα ♦ Αφού

είσαι φιλοαγράμματος, ρε παπάρα, τι το θέλεις το αρχαίο; ♦ Σεβάσου τ' αυτιά μας και πες απλά «δεν μπορείς να κατηγορήσεις» ♦ Τζαμάλα στην ηπειρώτικη διάλεκτο σημαίνει μεγάλη φωτιά ♦ Καμιά σχέση με τη νικήτρια της Eurovision ♦ Περιττεύει να πούμε πως εμείς είμαστε με τον Στάλιν και όχι με τους τατάρους ναζί ♦ Μέχρι τη Θεσσαλονίκη είχε φτάσει η χάρη τους ♦ Ναζιστικά τάγματα τατάρων ιππέων, ειδικών στις αντιανάρτικες εκκαθαριστικές επιχειρήσεις ♦ Αμα σε λένε Κικίλια, δύσκολα αποκτάς επαφή με την αίσθηση του γελοίου ♦ Γι' αυτό και προσπαθείς να δημιουργήσεις πολιτικό ζήτημα με το... κατούρημα των μπάτσων που φυλάνε την Κουμουνδούρου ♦ Οι συριζαίοι τους ζητούν ταυτότητα κάθε που πάνε τουαλέτα κι αυτό οφείλεται στη «γνωστή απέχθειά» τους για την αστυνομία! ♦

ΕΠΙΤΟΥΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Αυτή τη φορά φταίει κυριολεκτικά ο δαίμων του τυπογραφείου και δεν πρόκειται για μεταμφιεσμένες σε δαίμονα δικές μας ευθύνες. Εμείς πλήρη εφημερίδα στείλαμε (ηλεκτρονικά) στο τυπογραφείο, εκεί όμως παρενέβη ο δαίμονας κι έκοψε τη σελίδα 14 (με τα αθλητικά και τα κινηματογραφικά) βάζοντας στη θέση της τη σελίδα 13 για δεύτερη φορά. Τα θέματα της κομμένης σελίδας μπορείτε να τα διαβάσετε στην ιστοσελίδα μας (www.eksegersi.gr), όπου η εφημερίδα δημοσιεύτηκε πλήρης.

Κ Στο τσακ γλίτωσε το μάτι του από τις «περιποιήσεις» των γαλλικών ΜΑΤ, των περιβόητων CRS. Το έγκλημά του ήταν ότι πήρε μέρος στη διαδήλωση των συνδικάτων την Πρωτομαγιά στο Παρίσι και... βρέθηκε στο δρόμο των Ματάδων. Δεν είναι ο μόνος. Εχουν γεμίσει τα νοσοκομεία και οι σταθμοί πρώτων βοηθειών της

Γαλλίας από άγρια ξυλοκοπημένους διαδηλωτές, ορισμένοι από τους οποίους υπέστησαν ανεπανόρθωτες βλάβες.

Κ Σύμφωνα με την καρμποζουκλού κυβερνητική εκπρόσωπο, όταν χρειαστεί να ενεργοποιηθεί ο περιβόητος «κόφτης», «η κυβέρνηση

-σε συμφωνία και με τους θεσμούς- νομοθετεί αυτό το μείγμα που εκτιμά εκείνη ότι είναι ισορροπημένο». Σύμφωνα με τον Ντεϊσελμπλούμ, που παρουςίασε την απόφαση του Eurogroup, ο «κόφτης» «πρέπει να νομοθετηθεί προκαταβολικά, να είναι αυτόματος σε περίπτωση απώλειας στόχων, να επικεντρώνεται σε πρώτη φάση στην οριζόντια περικοπή δαπανών και χωρίς να υπάρχει η διακριτική ευχέρεια επιλογής από την κυβέρνηση». Υπάρχει περίπτωση να πιστέψουμε τη Γεροβασίλη και όχι τον πρόεδρο του Eurogroup;

Κ Ο γαμπρός της Χρυ-

σοβελώνη αποχώρησε από το κόμμα Καμμένου, καταγγέλλοντας τον πρόεδρο για «ναπολεοντική συμπεριφορά» και τα στελέχη ως «κομματικό στρατό αυλοκολάκων παλαμοκροτητών». «Παραμένοντας Ενεργός Πολίτης υπόσχομαι να μην επαναλάβω το ίδιο λάθος!» καταλήγει στη δήλωση αποχώρησης. Επειδή δεν μας φαίνεται ούτε για αφελής ούτε για ρομαντικός, νομίζουμε πως περισσότερο με την πεθερά τα έχει, που κοίταζε μόνο την πάρτη της.

Κ «Πολλοί αριστεροί στην Ελλάδα βλέπουν τα πράγματα μέσα από τους φακούς της λιτότητας και της οικονο-

μίας. Εγώ όμως όχι». Ο μίστερ Πολ Μείσον κουνάει αυστηρά το δάχτυλο στους απογοητευμένους συριζαίους και στον παλιό του φίλο Γιάννη Μπαρουφάκη. Και επισείει τον... τουρκικό κίνδυνο: «Προτού λοιπόν αρχίσετε να εκτοξεύετε προσβολές προς τους αριστερούς πολιτικούς που παραμένουν στην εξουσία, πρέπει να καταλάβετε ότι τα πράγματα μπορεί να γίνουν σκατά. Σ' αυτές τις συνθήκες το ερώτημα είναι ποιος θέλω να ελέγχει το ελληνικό Ναυτικό. Κάποιοι τρελοί εθνικιστές; Οχι. Θέλω κάποιον που να αντιλαμβάνεται τη σημασία της πολυμερούς τάξης. Η δυναμική τώρα δεν βρίσκεται στην οικονομία».

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Εάν πετύχουμε αυτό που επιδιώκουμε για το χρέος στις 24 Μαΐου, το 2017 θα επιστρέψουμε στις αγορές και ίσως πολύ νωρίτερα από τη λήξη του προγράμματος, (Αύγουστος 2018) θα έχουμε βγει οριστικά από τα μνημόνια.

Αλέξης Τσίπρας

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

21/5: Ημέρα πολιτισμού 21/5/1871: 17.000 νεκροί από επίθεση γαλλικών στρατευμάτων στην Κομμούνα του Παρισιού 21/5/1922: Κομμουνιστική επανάσταση (Βουλγαρία), φυγή βασιλιά Μπόρις 21/5/1975: Αρχή δίκης RAF 21/5/1983: Συμπλοκές διαδηλωτών με νεοναζί και αστυνομικούς, πέντε τραυματίες (Δ. Γερμανία) 21/5/1988: Βόμβες σε Γ' ΑΤ, ντίσκο Βικτόρια και καφετέρια (ΕΛΑ) 22/5: Ημέρα βιοποικιλότητας, Σρι Λάνκα: Ημέρα δημοκρατίας (1972) 22/5/1963: Δολοφονική επίθεση κατά Γρηγόρη Λαμπράκη (Θεσσαλονίκη) 22/5/1967: Ανεύρεση πτώματος καταζητούμενου δικηγόρου Νικηφόρου Μανδηλαρά (Ρόδος) 22/5/1969: Βόμβα (ΔΑ) στο χολ 8ου ορόφου Χίλτον 22/5/1973: Συλλαμ-

βάνεται και βασανίζεται ο αξιωματικός Σπύρος Μουστακλής 22/5/1998: Βόμβα σε υποκατάστημα Alpha Bank (17N) 22/5/2005: Θάνατος Χαρίλαου Φλωράκη 23/5: Ημέρα χελώνας, Τζαμάικα: Ημέρα εργασίας 23/5/1973: Εξάρθρωση EAN 24/5: Ημέρα γυναικών για αφοπλισμό, ημέρα πάρκων, Βουλγαρία: Ημέρα παιδείας-πολιτισμού 24/5/1968: Βίαιες ταραχές (Γαλλία), 456 τραυματίες, 795 συλλήψεις 24/5/1972: Δύο παγιδευμένα αυτοκίνητα ανατινάζονται στο γερμανικό αρχηγείο στρατού ΗΠΑ, τρεις νεκροί, πέντε τραυματίες (RAF) 25/5: Ημέρα αλληλεγγύης λαών για ελευθερία, ανεξαρτησία, ανθρώπινα δικαιώματα, ημέρα Αφρικής, ημέρα εξαφανισμένων παιδιών, ημέρα πετσετάς, Αργεντινή: Ημέρα επανάστασης (1810) 25/5/1942: Ο Θανάσης Κλάρας παίρνει

το ψευδώνυμο Άρης Βελουχιώτης, βγαίνει στο βουνό με δεκαπέντε άντρες και συγκροτεί την πρώτη ένοπλη ομάδα του ΕΑΜ 25/5/1966: Αρχή πολιτιστικής επανάστασης (Κίνα), ανάρτηση πρώτης εφημερίδας τοίχου στο πανεπιστήμιο Πεκίνου 25/5/1976: Συγκρούσεις αστυνομίας-διαδηλωτών (Αθήνα), αύρα ανεβαίνει στο πεζοδρόμιο και σκοτώνει τη μικροπώλητριά Αναστασία Τσιβίκα, 75 τραυματίες, πολλές συλλήψεις 25/5/1989: Ταυτόχρονη βομβιστική επίθεση σε Αθήνα (υπουργείο Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων) και ΙΚΑ Θεσσαλονίκης (ΕΛΑ) 26/5/2009: Θάνατος Μιχάλη Παπαγιαννάκη 27/5: Νικαράγουα: Ημέρα στρατού, Νιγηρία: Ημέρα παιδιών 27/5/1963: Θάνατος Γρηγόρη Λαμπράκη 27/5/2005: Βόμβα (ΛΕΔ) σε γραφεία κατασκευαστικής εταιρείας (Αθήνα).

Ποια απλή αναλογική;

«**Α**ν καθιερώσουμε την απλή αναλογική, η χώρα δεν θα κυβερνηθεί ποτέ», δήλωσε στον ΣΚΑΙ ο υπουργός Εσωτερικών Π. Κουρουμπλής, που είναι και αρμόδιος για το σκάρωμα του εκλογικού νόμου. Όπως είπε, αυτό που σχεδιάζεται είναι η ψήφος στα 17, η μείωση του μπόνους για το πρώτο κόμμα στις 30 έδρες και το σπάσιμο της Β' Αθήνας σε περιφέρειες με 10 έδρες το πολύ.

Με τον πιο επίσημο τρόπο μάθαμε ότι η υπόσχεση για θέσπιση της απλής αναλογικής ήταν ένα ακόμα ψέμα του ΣΥΡΙΖΑ. Όσο για την επιχειρηματολογία Κουρουμπλή, τα περί «ακυβερνησίας» τ' ακούμε από τότε που έπεσε η χούντα και άρχισε να λειτουργεί ο κοινοβουλευτισμός. Τον κίνδυνο της «ακυβερνησίας» επικαλούνταν για να τροποποιούν κατά το δοκούν τον εκλογικό νόμο, διατηρώντας πάντοτε τον καλπονοθευτικό του χαρακτήρα.

Από το 2012, βέβαια, το αστικό πολιτικό σύστημα πήρε άλλη μορφή. Ο δικομματισμός ΠΑΣΟΚ-ΝΔ εξαφανίστηκε και προς στιγμήν εμφανίστηκε ένας τριομματισμός. Χρειάστηκαν νέες εκλογές προκειμένου ν' αναδειχτεί ένας νέος δικομματισμός (ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ), με το πρώτο κόμμα, όμως, να βρίσκεται μακριά από την αυτοδυναμία, παρά το μόνον των 50 εδρών. Η εικόνα αυτή δεν άλλαξε ριζικά στις τρεις εκλογικές αναμετρήσεις που

ακολούθησαν (Ιούνης 2012, Γενάρης και Σεπτέμβρης 2015). Οι κυβερνήσεις μετά το 2012 είναι συμμαχικές και μάλιστα με «παράξενους» συνδυασμούς. Αν συνυπολογίσουμε και τη συγκυβέρνηση Παπαδήμου (ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ), που δε βγήκε από εκλογές, έχουμε στη συνέχεια τρεις διαφορετικούς συνδυασμούς, δύο υπό τον Σαμαρά (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ και ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) και έναν υπό τον Τσίπρα (ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δυο φορές). Συγκυβέρνησαν οι δύο «προαιώνιοι εχθροί» του παλιού δικομματισμού, ενώ συγκυβερνούν ένα «αριστερό» με ένα ακροδεξιό κόμμα.

Θα περίμενε κανείς, λοιπόν, να βγει ο ΣΥΡΙΖΑ και να προωθήσει τη θέσπιση της απλής αναλογικής, που ήταν και παλιά πάγια θέση των κομμάτων της κοινοβουλευτικής ψευτοαριστεράς. Άλλο το παρελθόν, όμως, όταν αυτά τα κόμματα ήθελαν να ενισχύσουν την κοινοβουλευτική τους δύναμη, την οποία τους μείωνε ο εκλογικός νόμος, και άλλο το παρόν, που ο ΣΥΡΙΖΑ είναι κόμμα εξουσίας και παίζει παιχνίδι εξουσίας, προσπαθώντας και τα ιδιαίτερα κομματικά του συμφέροντα να εξασφαλίσει και τη σταθερότητα του συστήματος να μη διασαλεύσει.

Μειώνοντας από 50 σε 30 το μόνον των εδρών που παίρνει το πρώτο κόμμα ενισχύεται η προσπάθεια να δημιουργηθεί ένας νέος δι-

κομματισμός (ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ), αφού χωρίς το πρώτο κόμμα δε θα μπορεί να σχηματιστεί συμμαχική κυβέρνηση, οπότε θα μπορούν προεκλογικά να χρησιμοποιούνται με αποτελεσματικό τρόπο τα γνωστά εκβιαστικά διλήμματα της κάλπης (κυρίως αυτό της χαμένης ψήφου στα μικρά κόμματα). Από την άλλη, η μερική ενίσχυση των μικρότερων κομμάτων θα διευκολύνει το σχηματισμό συμμαχικής κυβέρνησης ανάμεσα σε κάποιο ή κάποια απ' αυτά και στο πρώτο κόμμα, ώστε να μην προκύπτει υποχρεωτικά κυβέρνηση «μεγάλου συνασπισμού», που θα αποδυνάμωνε την προοπτική του νέου δικομματισμού.

Περιττεύει να πούμε ότι είναι μπουρδες η δήλωση του Κουρουμπλή ότι «δεν στέκεται κυβέρνηση που δεν υπάρχει το πρώτο κόμμα. Καμία κυβέρνηση δεν μπορεί να σταθεί χωρίς το πρώτο κόμμα». Μόλις πρόσφατα στην Ισπανία γινόταν παζάρι για το σχηματισμό κυβέρνησης από το δεύτερο και το τρίτο κόμμα (PSOE και Podemos). Κι ο Τσίπρας εξέφρασε δημόσια την ευχή του να σχηματιστεί αυτή η κυβέρνηση, όταν συναντήθηκε με τον ηγέτη του PSOE Πέδρο Σάντσεθ στην τελευταία σύνοδο κορυφής των σοσιαλδημοκρατών στις Βρυξέλλες. Γιατί στέκεται κυβέρνηση χωρίς το πρώτο κόμμα στην Ισπανία, αλλά δε στέκεται στην Ελλάδα;

Με το γνωστό λαϊκίστικο

κυνισμό που τον διακρίνει, ο Κουρουμπλής αναρωτήθηκε φωναχτά: «Αν πάμε σε ένα τέτοιο σύστημα, όπως αυτό που σας περιγράψω και έχεις στις 270 έδρες απλή αναλογική, αυτό δεν είναι απλή αναλογική;». Όχι, δεν είναι απλή αναλογική, φυσικά, όταν κλέβεις 30 έδρες (το 10% του συνόλου των εδρών) και τις δίνεις στο πρώτο κόμμα. Είναι ένα καλπονοθευτικό εκλογικό σύστημα, ίδιο επί της ουσίας με όλα τα προηγούμενα, το οποίο έχει ως σκοπό να ανταποκριθεί στις ανάγκες διακυβέρνησης του συστήματος, αλλά και στις ιδιαίτερες ανάγκες του ΣΥΡΙΖΑ.

Προβλέποντας ότι στις επόμενες εκλογές θα είναι (το πολύ) δεύτερος, ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να κόψει 20 έδρες από τον Κούλη (που θα είναι πρώτος), ώστε από τη μια να μην τον εμποδίσει να σχηματίσει κυβέρνηση και από την άλλη να εκθέσει τα μικρότερα κόμματα, που θα συνεργαστούν με τη ΝΔ για να σχηματιστεί κυβέρνηση, και να ανοίξει το δρόμο για τη σχετικά σύντομη δική του επάνοδο στην εξουσία. Για να γίνει αυτό, όμως, θα πρέπει να συμφωνήσει η ΝΔ. Αλλιώς ο νέος εκλογικός νόμος θα ισχύσει από τις μεθεπόμενες εκλογές. Υπάρχει περίπτωση να συμφωνήσει η ΝΔ που «βλέπει» πρωτιά; Νομίζουμε πως όχι. Όπως δε συμφωνούσε και ο ΣΥΡΙΖΑ το 2014, όταν διαφαινόταν στον ορίζοντα η δική του πρωτιά.

Αγοραπωλησίες παρασκηνίου

«Όποτε ο πρωθυπουργός κρίνει ότι θα περάσει ανασχηματισμό, φαντάζομαι πως θα υπάρχουν και πρόσωπα που δεν θα είναι του στενού περιβάλλοντος. Το βρίσκω σωστό και υγιές». Αρκεί η τελευταία πρόταση της κυβερνητικής εκπροσώπου για να καταλάβουμε ότι της είπαν ν' ανοίξει ζήτημα ανασχηματισμού. Διότι η Γεροβασίλη μπορεί ενδεχομένως να έχει άποψη για το ποιος βάρδος της νύχτας στέκεται καλύτερα στην πίστα, όμως επί ζητημάτων όπως η διεύρυνση της συγκυβέρνησης δεν είναι σε θέση να έχει άποψη, να τη βρίσκει ή να μην τη βρίσκει σωστή και υγιή.

«Δεν μπορώ να αποκλείσω ένα κυβερνητικό σχήμα, σε έναν ενδεχόμενο ανασχηματισμό, να έχει ανθρώπους στα υπουργεία πέραν των γνωστών ήδη ανθρώπων του ΣΥΡΙΖΑ. Αλλωστε, αυτό έχει αποτυπωθεί και στο πρώτο κυβερνητικό σχήμα και νομίζω ότι είναι μία λογική τακτική», είπε η Γεροβασίλη σε ραδιοφωνική της συνέντευξη, προαναγγέλλοντας ανασχηματισμό και απευθύνοντας προσκλητήριο σε κάθε... ενδιαφερόμενο. Κυρίως πρώην πασόκο, φυσικά, γιατί μετά τη νέα ψυχρότητα στις σχέσεις ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, στόχος της παρέας του Μαξίμου είναι να «τη σπάσει» στη Φώφη και στα ορφανά του κυρ-Φώτη που εξακολουθούν να κρατούν την ταμπέλα της ΔΗΜΑΡ.

«Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχουν στη χώρα μας πολιτικές δυνάμεις, που μπορούν να στηρίξουν πολιτική εξόδου της χώρας από τα προβλήματα», είπε με νόημα η Γεροβασίλη. Και συμπλήρωσε: «Αυτό φάνηκε, δυστυχώς, τις τελευταίες ημέρες με άσχημο τρόπο, την στιγμή του πιο κρίσιμου Eurogroup, η στάση των κομμάτων της αντιπολίτευσης. Όταν από το εξωτερικό έρχονται και στηρίζουν μια ομάδα Ευρωσοσιαλιστών, η Ευρωπαϊκή Αριστερά με πάθος την προσπάθεια της κυβέρνησης και αυτό διατυπώνεται στο δημόσιο λόγο».

Η αποκωδικοποίηση των... στοχασμών που ξετύλιξε η κυβερνητική εκπρόσωπος δεν είναι καθόλου δύσκολη: η κυβέρνηση δεν πέφτει, η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία στηρίζει εμάς και όχι τους τελειωμένους του ΠΑΣΟΚ, όσοι πιστοί προσέλθετε στον ΣΥΡΙΖΑ, για να έχετε ελπίδα να ξαναδείτε υπουργικό ή κρατικό θώκο. Είναι προφανές ότι το παζάρι στο παρασκήνιο έχει ανάψει. Η... γάτα των Ιμαλαίων πρέπει να έχει ακούσει πολλά, καθώς δεν πρέπει να είναι και λίγοι οι μουστερήδες που συνωστίζονται γύρω από την ηγετική καμαρίλα του Μαξίμου. Δεν θέλουμε να μπούμε σε ονοματολογία, όμως σίγουρα κάποια ονόματα, όπως του Κουβέλη και της Ξενογιαννακοπούλου, δεν ακούγονται στα ξεκούδουνα, ενώ κάποια άλλα (όπως π.χ. του Καστανίδη), μπορεί όντως να αποκαλύπτουν προθέσεις από πλευράς Τσιπραίων, μπορεί όμως να τα διαρρέουν και οι ίδιοι οι ενδιαφερόμενοι, στην προσπάθειά τους να ρίξουν γέφυρες προς το Μαξίμου.

Αν βγουν δέκα πρώην πασόκοι και εκδηλώσουν ενδιαφέρον για προσχώρηση στον ΣΥΡΙΖΑ, το μόνο βέβαιο είναι πως οι Τσιπράιοι δε θα τους πουν όχι. Εξίσου βέβαιο είναι, όμως, πως δεν μπορεί να τους χώσει όλους στην κυβέρνηση, γιατί τότε θα έχει πρόβλημα στη δική του κοινοβουλευτική ομάδα. Υπάρχουν βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ που θεωρούν περίπου αυτοδίκαιη την υπουργοποίησή τους. Ποιοι είν' αυτοί; Όσοι και όσες υπερασπίζονται με ιδιαίτερο φανατισμό την κυβερνητική γραμμή και ιδιαίτερα τα βάρβαρα, αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα. Και το κάνουν όχι μόνο στη Βουλή, αλλά και στα μίντια, με καθημερινές εμφανίσεις όπου τους καλούν. Όλοι αυτοί ξέρουν πως δε θα έχουν άλλες ευκαιρίες υπουργοποίησης στο μέλλον. Όπως επίσης ξέρουν πως η ψήφιση του αντιασφαλιστικού εκτρώματος χωρίς απώλειες για την κυβερνητική πλειοψηφία στη Βουλή δεν προεξοφλεί σώνει και καλά μακροήμερευση της κυβέρνησης και εξάντληση της τετραετίας. Γι' αυτό περιμένουν την άμεση υπουργοποίηση σε ένδειξη ανταπόδοσης για το φανατισμό που επέδειξαν στην υπεράσπιση των αντιλαϊκών μέτρων.

Ο Τσίπρας είναι υποχρεωμένος να υπουργοποιήσει κάποιους απ' αυτούς, κάνοντας ένα είδος ροτέισον στο υπουργικό του συμβούλιο (ο Καμμένος θα κάνει το δικό του ροτέισον με τους δικούς του βουλευτές). Επομένως, δεν έχει απεριόριστες θέσεις για πρώην πασόκους και δημαρίτες. Πρέπει να κρατήσει κάποιες ισορροπίες. Αλλωστε, δυο-τρία ονόματα από τους συνταξιούχους της σοσιαλδημοκρατίας, μαζί με τον Κουβέλη, είναι αρκετά για να στείλουν το μήνυμα «ανοίξαμε και σας περιμένουμε», λειτουργώντας ως πόλος έλξης και για άλλους, οι οποίοι θα πρέπει να καταλάβουν πως πρέπει να περιμένουν υπομονετικά τη σειρά τους. Και γιατί να προτιμήσουν τον ΣΥΡΙΖΑ; Είναι ζήτημα εκτίμησης. Αν εκτιμήσουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ στο ορατό μέλλον θα συνεχίσει να πηγαίνει καλύτερα από το ΠΑΣΟΚ, ότι δηλαδή δε θα ξεφουσκώσει ορμητικά για να ξαναφουσκώσει -εξίσου ορμητικά- το ΠΑΣΟΚ, τότε έχουν λόγους να επιλέξουν τον ΣΥΡΙΖΑ και όχι μια επιστροφή στο «ΠΑΣΟΚ και σία» της Φώφης, του Σκανδαλίδη, του Θεοχαρόπουλου και του Τούντα, που δεν έχει προοπτική.

Το μόνο βέβαιο είναι πως οι διεργασίες που συντελούνται στο παρασκήνιο δεν είναι παρά ένα χωρίς αρχές παζάρι επαγγελματιών της αστικής εξουσίας που πασχίζουν να κατοχυρώσουν τη θέση τους ή να επανακτήσουν τη θέση που έχασαν.

Κεντροαριστερά ξεκατινιάσματα

Η μία μίλησε στη συνδιάσκεψη της Δημοκρατικής Συμπαράταξης. Ο άλλος μίλησε στη Μεγάλη Συνάντηση των Αντιπροσώπων (έτσι λένε την... κεντρική επιτροπή του Ποταμιού). Καθόρισαν, υποτίθεται, την πολιτική στρατηγική των κομμάτων τους. Αν όμως ρωτήσεις δέκα δημοσιογράφους του πολιτικού ρεπορτάζ δύσκολα θα μπορέσουν να σου πούνε τι είπαν ο Σταύρος και η Φώφη «στα όργανα». Αντίθετα, θα αναφερθούν με κάθε λεπτομέρεια στο ξεκατινιάσμα ανάμεσα στα δύο κόμματα, που τροφοδότησε σίριαλ με τίτλο: «Κάλεσε ή όχι η Φώφη τον Σταύρο για καφέ;».

Το πινγκ-πονγκ των εκατέρωθεν (ανεπίσημων) δηλώσεων ήταν πραγματικά ξεκαρδιστικό. Οι πασόκοι έλεγαν πως η Φώφη τηλεφώνησε από την Τετάρτη στον Σταύρο για να τον καλέσει στη συνδιάσκεψη, αλλά εκείνος επικαλέστηκε ανεπιβεβαιωμένες υποχρεώσεις. Είχε να παραστεί στο συνέδριο της νεοφιλελεύθερης Δράσης, έλεγαν με νόημα οι πασόκοι. Οι ποταμίσιοι απα-

ντούσαν ότι ο αρχηγός τους δεν προσκλήθηκε ποτέ και μιλούσαν για «ανεξήγητες διαρροές της Χαριλάου Τρικούπη». Όταν είδαν ότι αυτό δεν ακουγόταν και τόσο πειστικό, εξέδωσαν ανακοίνωση για να επιτεθούν σε «διαρροές και ψιθυρίδες» και να διευκρινίσουν ότι ο Θεοδωράκης «δεν κλήθηκε ποτέ να μιλήσει ή να χαιρετίσει στη συνδιάσκεψη - όπως προφανώς δεν κλήθηκε και κανείς άλλος πολιτικός αρχηγός». Το ΠΑΣΟΚ απάντησε με άτυπη ενημέρωση στην οποία έκανε λόγο για «φανταστικούς μικροπολιτικούς διαλόγους και διαρροές που δεν έχουν σχέση με την πραγματικότητα» και επαναλάμβανε ότι ο Θεοδωράκης προσκλήθηκε αλλά είπε πως αδυνατεί να παραστεί. Ακολούθησε νέος γύρος διαρροών σχετικά με το αν υπήρξε ή όχι ένταση στο τηλεφωνήμα Γεννηματά-Θεοδωράκη.

Με το ζόρι παντρεία δε γίνεται. Αν ο Θεοδωράκης ήθελε τη συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ θα είχε πάρει μέρος στη συνδιάσκεψη. Δεν τη θέλει, γιατί βλέπει ότι δεν μπορεί να του

εξασφαλίσει πρόσβαση στην εξουσία. Το ΠΑΣΟΚ φιλοδοξεί να ξανακερδίσει από τον ΣΥΡΙΖΑ ό,τι έχασε τα τελευταία χρόνια, αλλά ο Θεοδωράκης -παιδί της κρίσης και της αποσύνθεσης του ΠΑΣΟΚ- φιλοδοξεί να παίξει αυτόνομο ρόλο, προοπτική που μόνο ο Μητσοτάκης μπορεί να του εξασφαλίσει. Είναι έτοιμος ακόμα και στα ψηφοδέλτια της ΝΔ να μπει (μαζί με τους κολλητούς του), αν δει ότι το Ποτάμι δεν μπαίνει αυτοδύναμα στη Βουλή. Έχει, βέβαια, τον Λυκούδη με την παρέα του, που πιέζουν για ένταξη στη συμμαχία της Κεντροαριστεράς, όμως δεν μπορεί να τα έχει όλα. Ξέρει (ο Θεοδωράκης) ότι οι δρόμοι τους με τον Λυκούδη θα χωρίσουν. Αλλωστε, και η σύμπραξή τους δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια ευκαιριακή προεκλογική σύμπραξη, από την οποία περυσότερο ωφελημένος βγήκε ο Λυκούδης, που κατάφερε να ξαναεκλεγεί βουλευτής.

«Η ιστορία διαμορφώνεται από τις παρουσίες, όχι από τις απουσίες. Από τους παρόντες

και όχι από τους απόντες», είπε από το βήμα της συνδιάσκεψης η Γεννηματά και γέλασε κάθε πικραμένος. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η ιστορία διαμορφώνεται από τις απουσίες, καθώς μια συνδιάσκεψη που αναγγέλθηκε σαν το νέο ξεκίνημα της Κεντροαριστεράς, μέσα από ένα μετωπικό σχήμα όπου κάθε ομάδα διατηρεί την αυτονομία της και ο αρχηγός του μετώπου θα εκλεγεί με απευθείας ψηφοφορία από το λαό, κατέληξε να είναι μια σύναξη της Δημοκρατικής Συμπαράταξης. Δεν έλειπε μόνο το Ποτάμι. Ελειπε και το ΚΙΔΗΣΟ του ΓΑΠ, έλειπαν και όλα τα προβεβλημένα στελέχη του ΠΑΣΟΚ (Διαμαντοπούλου, Ραγκούσης, Φλωρίδης και σία), που υποτίθεται ότι θα σηματοδοτούσαν την επανασυσπείρωση του χώρου. Ήταν εκεί μόνο ο Σημίτης, ο οποίος τους είπε -με το γνωστό στυφό ύφος του- περίπου ότι φταίνε αυτοί που δεν κατάφεραν να τους μαζέψουν όλους. Αρα, η υποτιθέμενη μεγάλη πρωτοβουλία της Φώφης αποδείχτηκε κανονικό φιάσκο.

Σε άθλιες συνθήκες οι σύριοι πρόσφυγες που επιστρέφουν στην Τουρκία

Σε άθλιες συνθήκες, σε ένα απομονωμένο στρατόπεδο στη νότια Τουρκία, χωρίς πρόσβαση σε δικηγόρο, κρατείται η πρώτη ομάδα σύριων προσφύγων που απελάθηκαν από την Ελλάδα στην Τουρκία, σε εφαρμογή της διαβόητης συμφωνίας Ευρωπαϊκής Ένωσης - Τουρκίας, σύμφωνα με ρεπορτάζ της βρετανικής «Guardian» (Syrians returned to Turkey under EU deal have had no access to lawyers, 16/5/16).

Πρόκειται για 12 Σύριους που επέστρεψαν αεροπορικά στην Τουρκία στις 27 Απρίλη. Οι πρόσφυγες αυτοί ακύρωσαν τις αιτήσεις ασύλου που είχαν υποβάλει στην Ελλάδα και επέστρεψαν εθελοντικά στην Τουρκία, γνωρίζοντας ότι δεν μπορούν να ζητήσουν άσυλο στην Ευρώπη, αλλά με την ελπίδα της επανένωσης με συγγενείς τους σε ευρωπαϊκές χώρες. Εκτοτε κρατούνται αυθαίρετα σε άθλιες συνθήκες στο απομονωμένο στρατόπεδο Duzici, χωρίς πρόσβαση σε δικηγόρο, χωρίς να γνωρίζουν αν και πότε θα αφεθούν ελεύθεροι και τι θα γίνει με τη χορήγηση ασύλου και χωρίς ιατρική φροντίδα.

Ενδεικτικά, ιδού τι δήλωσε στη «Guardian» μια μητέρα από τους πρόσφυγες που επέστρεψαν, η οποία ζει με τα παιδιά της σ' αυτό το στρατόπεδο: «Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο άσχημη είναι η κατάσταση εδώ. Εγώ και τα παιδιά μου υποφέρουμε πολύ. Το φαγητό είναι ακατάλληλο, αλλά αναγκάζω τα παιδιά μου να φάνε, γιατί δεν έχω καθόλου χρήματα για να τους αγοράσω κάτι άλλο. Ομως αυτά αρνούνται, γιατί υπάρχουν έντομα μέσα σ' αυτό». Η ίδια πρόσθεσε ότι θέλει να επιστρέψει στη Συρία, γιατί αισθάνεται ότι ακόμη και σε μια εμπόλεμη ζώνη θα είναι καλύτερα για την οικογένειά της από τα κέντρα κράτησης προσφύγων στην Τουρκία και στην Ελλάδα.

Στο ίδιο στρατόπεδο κρατούνται για μήνες εκατοντάδες άλλοι σύριοι πρόσφυγες, κάποιοι από τους οποίους δήλωσαν στη «Guardian» ότι δεν γνωρίζουν αν και πότε θα αφεθούν ελεύθεροι και ότι έτσι πιέζονται για να επιστρέψουν στη Συρία και να πεθάνουν εκεί.

Σε χωριστό στρατόπεδο κρατούνται εκατοντάδες μη Σύριοι που απελάθηκαν από την Ελλάδα με βάση τη συμφωνία ΕΕ - Τουρκίας, στους οποίους δεν δίνεται καν η δυνατότητα να καταθέσουν αίτηση χορήγησης ασύλου.

Την ίδια στιγμή, στην πολιτισμένη Ευρώπη τα ανθρώπινα δικαιώματα και οι ανθρωπιστικές αξίες πάνε περίπατο, ο ρατσισμός και η ξενοφοβία φουντώνουν και οι κυβερνήσεις συνεχίζουν να σκληραίνουν την πολιτική τους απέναντι στους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Τελευταίο παράδειγμα η Φινλανδία, όπου ομάδες αυτοαποκαλούμενων πατριωτών πραγματοποιούν ελεύθερα τακτικές περιπολίες και πορείες υποστηρίζοντας ότι θέλουν να προστατέψουν τους ντόπιους από τους μετανάστες, ενώ η κυβέρνηση θέτει ακόμη περισσότερους περιορισμούς στη χορήγηση αδειών παραμονής σε πρόσφυγες. Με ανακοίνωσή του στις 17 Μάη, ο κυβερνητικός συνασπισμός, στον οποίο συμμετέχουν και οι εθνικιστές του κόμματος των Φινλανδών, χαρακτήρισε το Αφγανιστάν, το Ιράκ και τη Σομαλία σε μεγάλο βαθμό ασφαλείς χώρες. Συνεπώς, σύμφωνα με σχετική ανακοίνωση της Φινλανδικής Υπηρεσίας Μετανάστευσης, «επί του παρόντος, είναι δυνατόν για όσους ζητούν άσυλο να επιστρέψουν σε όλες τις περιοχές στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ και στη Σομαλία, χωρίς οι συνεχιζόμενες ένοπλες συγκρούσεις ως τέτοιες να αποτελούν κίνδυνο γι' αυτούς μόνο επειδή μένουν στη χώρα. Αυτό σημαίνει ότι θα είναι πολύ δυσκολότερο για όσους ζητούν άσυλο από τις χώρες αυτές να τους χορηγείται άδεια παραμονής». Τώρα, θα χορηγείται άδεια παραμονής στη Φινλανδία σε όσους ζητούν άσυλο από τις χώρες αυτές μόνο αν μπορούν να αποδείξουν ότι προσωπικά βρίσκονται σε κίνδυνο.

Στη διάρκεια του 2015, περίπου 32.500 άνθρωποι υπέβαλαν αίτηση χορήγησης ασύλου στη Φινλανδία από 3.600 το 2014, από τους οποίους οι περισσότεροι προέρχονται από το Ιράκ, το Αφγανιστάν και τη Σομαλία.

Οργή Μόσχας για την αντιπυραυλική ασπίδα «Aegis Ashore»

Στις 12 του Μάη πραγματοποιήθηκε η τελετή έναρξης λειτουργίας της αντιπυραυλικής ασπίδας «Aegis Ashore» που έχουν εγκαταστήσει οι ΗΠΑ στην αεροπορική βάση Ντεβεσέλου της Ρουμανίας, η οποία θα παραδοθεί στο ΝΑΤΟ τον Ιούλιο, αλλά θα βρίσκεται υπό τη διοίκηση και τον έλεγχο μιας αμερικανικής βάσης στη Γερμανία. Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα τμήμα της αντιπυραυλικής ασπίδας στην Ευρώπη, το επόμενο τμήμα της οποίας θα αναπτυχθεί στην Πολωνία κοντά στη βαλτική ακτή, όπου έχουν ήδη αρχίσει οι απαιτούμενες εργασίες.

Το γεγονός αυτό προκάλεσε ψυχροπολεμικού τύπου δηλώσεις και προειδοποιήσεις για αντίμετρα από τη Μόσχα, που υποστηρίζει ότι ο κύριος στόχος της αντιπυραυλικής ασπίδας είναι να αποδυναμώσει τις δικές της στρατηγικές πυρηνικές ικανότητες και ότι αποτελεί σοβαρή απειλή για την ασφάλεια της Ρωσίας. Απορρίπτοντας κατηγορηματικά τις επανειλημμένες διαβεβαιώσεις αμερικάνων και νατοϊκών αξιωματούχων ότι η «Aegis Ashore» έχει στόχο να προστατέψει την Ευρώπη από απειλές με πι-

θανή προέλευση τη Μέση Ανατολή και ιδιαίτερα το Ιράν, το οποίο συνεχίζει να αναπτύσσει βαλλιστικούς πυραύλους, το Κρεμλίνο υποστηρίζει ότι οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ επιχειρούν να ενισχύσουν με κάθε τρόπο και με αφορμή τα γεγονότα στην Ουκρανία τη νατοϊκή παρουσία στην ανατολική Ευρώπη και να περικυκλώσουν τη Ρωσία.

Σε συνάντησή του με ρώσους στρατιωτικούς αξιωματούχους, ο Πούτιν, μεταξύ άλλων, δήλωσε ότι η αντιπυραυλική ασπίδα δεν είναι αμυντικό σύστημα, αλλά τμήμα της στρατηγικής πυρηνικής ικανότητας

των ΗΠΑ. Οτι η Ρωσία αναγκάζεται να εξετάσει τα αντίμετρα για να εξουδετερώσει τις αναδυόμενες απ' αυτήν απειλές. Οτι η «Aegis Ashore» είναι ένα ακόμη βήμα του ΝΑΤΟ που αποσκοπεί να αυξήσει τη διεθνή ένταση και να σύρει τη Ρωσία σε μια νέα κούρσα εξοπλισμών. Και ότι αποτελεί καθαρή παραβίαση της Συνθήκης Πυραυλικών Συστημάτων Μέσου Βεληνεκούς (INF), που είχαν υπογράψει Μόσχα και Ουάσινγκτον στα 1987, γιατί η τεχνική βάση του συστήματος «Aegis Ashore» επιτρέπει την εκτόξευση πυραύλων Κρουζ, ενώ η

INF δεσμεύει τις δυο πλευρές να μην παράγουν, να κάνουν δοκιμές και να αναπτύσσουν σε ξηρά πυραύλους μέσου βεληνεκούς, όπως οι Κρουζ.

Είναι φανερό ότι η οικονομική και στρατιωτική ανάκαμψη της ιμπεριαλιστικής Ρωσίας και η αυξανόμενη επιρροή της στη διεθνή σκηνή οξύνουν τον ανταγωνισμό με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, που χρησιμοποιεί τους δυτικούς εταίρους του και το ΝΑΤΟ για να πλήξει οικονομικά (οικονομικές κυρώσεις λόγω Ουκρανίας), να απομονώσει πολιτικά και να περικυκλώσει στρατιωτικά τη Ρωσία. Από την άλλη, τα γεγονότα στην Ουκρανία, η προσάρτηση της Κριμαίας και η στρατιωτική επέμβαση στη Συρία δείχνουν ότι η Ρωσία δεν ανέχεται πλέον να της κόβουν αμαχητί οι ανταγωνιστές της φέτες από τη ζώνη επιρροής της, ενώ ταυτόχρονα ενισχύει τις οικονομικές και στρατιωτικές σχέσεις της με την Κίνα. Αυτά αναπόφευκτα προκαλούν αποσταθεροποίηση, αυξάνουν τη διεθνή ένταση και τον ανταγωνισμό των εξοπλισμών, εγκυμονούν και προκαλούν τοπικούς ή περιφερειακούς πολέμους.

Λιβύη

Εξοπλισμός από τις ΗΠΑ

Λίγες εβδομάδες μετά την άφιξη της κυβέρνησης-μαριονέτα του Φαγιέζ Σεράζ στη Λιβύη, η αμερικανική κυβέρνηση και οι ευρωπαίοι σύμμαχοί της που έχουν εμπλακεί στον πόλεμο της Λιβύης ανακοίνωσαν στη Βιέννη (τη Δευτέρα 16 Μάη) την έναρξη της συγκρότησης, εκπαίδευσης και εξοπλισμού των ένοπλων ομάδων που πρόκειται να δώσουν μια κάποια υπόσταση στην κυβέρνηση Σεράζ που παραμένει αδύναμη και αποκλεισμένη στο λιμάνι της πρωτεύουσας Τρίπολης. Παράλληλα με τον εξοπλισμό του στρατού της τωρινής κυβέρνησης, ο οποίος θα εξαιρεθεί από το εμπάργκο στη μεταφορά όπλων που έχει επιβάλει ο ΟΗΕ στη χώρα από το 2011, λίγο πριν την κατάρρευση του καθεστώτος Καντάφι, θα ξεκινήσει ξανά η μεταφορά φορτίων πετρελαίου από τη Λιβύη.

Κατά τη διάρκεια του συνεδρίου όπου αποφασίστηκε ο εξοπλισμός της κυβέρνησης Σεράζ, έγιναν προσπάθειες να πειστούν η αιγυπτιακή χούντα του Σίσι και το καθεστώς των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων να αποσύρουν την υποστήριξή τους στον στρατηγό Χαλίφα Χιφτέρ, ο οποίος συνεργάζεται με την εξόριστη κυβέρνηση στο Τομπρούκ. Ο Χιφτέρ μέχρι τώρα έχει αρνηθεί να στηρίξει την νέα κυβέρνηση, ενώ η Αίγυπτος τον στηρίζει ανοιχτά γιατί εγγυάται προς το παρόν την

ασφάλεια στα ανατολικά σύνορα της Λιβύης με την Αίγυπτο. Η ενδεχόμενη μετάβαση ένοπλων ομάδων του Ισλαμικού Κράτους κοντά στα σύνορα με την Αίγυπτο θα δημιουργούσε έναν επιπλέον πονοκέφαλο στο Σίσι, ιδίας αν όχι μεγαλύτερης έντασης με το αντάρτικο στο Σινά.

Οι ΗΠΑ έχουν δηλώσει ξεκάθαρα ότι η μόνη νόμιμη κυβέρνηση στη χώρα αυτή τη στιγμή είναι αυτή του Σεράζ, ενώ η άρνηση του επικεφαλής της κυβέρνησης στο Τομπρούκ Αγκούιλα Σάλεχ να την αναγνωρίσει είχε σαν αποτέλεσμα να του επιβληθούν κυρώσεις από το αμερικανικό υπουργείο Οικονομικών και να παγώσουν όλα τα περιουσιακά στοιχεία και χρήματά του που βρίσκονται σε αμερικανικό έδαφος.

Οι Δυτικοί διστάζουν να επέμβουν με χερσαίες δυνάμεις στη Λιβύη, γι' αυτό προς το παρόν παίζουν το χαρτί της στρατιωτικής ενίσχυσης του ντόπιου εντολοδόχου τους Σεράζ, με την ελπίδα ότι θα καταφέρει ό,τι δεν κατάφεραν οι προηγούμενοι. Σε πρώτη φάση να εξοντώσει το Ισλαμικό Κράτος και σε δεύτερη να φέρει μια κάποια πολιτική σταθερότητα στη χώρα ανάλογη με αυτή των γειτονικών κρατών, της Τυνησίας, της Αιγύπτου, της Αλγερίας και άλλων, στα οποία υπάρχουν ένοπλες ομάδες ισλαμιστών που δρουν ενάντια στα ντόπια καθεστώτα, η κατάσταση

όμως είναι ελεγχόμενη. Από ό,τι φαίνεται αυτό θα είναι και το τελευταίο τους χαρτί, αφού αν αποτύχει, τότε πιθανότατα θα αναγκαστούν να επέμβουν με χερσαίες δυνάμεις στη Λιβύη και να επιβάλουν κατοχή τύπου Ιράκ προκειμένου να βάλουν στο χέρι τους τεράστιους πλουτοπαραγωγικούς πόρους της χώρας, αλλά και να αποφύγουν να πέσουν μεγάλα τμήματα της Λιβύης στα χέρια του ΙΚ, λίγες εκατοντάδες ναυτικά μίλια μακριά από την Ιταλία και κατ' επέκταση την Ευρώπη.

Κάτι τέτοιο, βέβαια, μόνο μακροχρόνια σταθερότητα δε θα φέρει στη χώρα, όπως έχει δείξει η πρόσφατη ιστορία. Αυτό το γνωρίζουν και οι ίδιοι και γι' αυτό προς το παρόν αποκλείουν χερσαία επέμβαση. Από την άλλη, το σενάριο εξοπλισμού ντόπιων ομάδων δοκιμάστηκε στη Συρία και απέτυχε παταγωδώς. Δεν αποκλείεται τα όπλα που θα διοχετεύσουν στον Σεράζ οι Αμερικάνοι να καταλήξουν στα χέρια άλλων πολιτοφυλακών και πολεμαρχών οι οποίοι δεν ελέγχονται από τις ΗΠΑ ή ακόμα χειρότερα να καταλήξουν στα χέρια του ΙΚ, το οποίο επιδιώκει να επεκταθεί παραπέρα, ειδικά τώρα που έχει υποστεί μεγάλα πλήγματα και πίεση στη Συρία και στο Ιράκ. Δεν είναι λοιπόν απίθανο η κατάσταση στη Λιβύη να εξελιχθεί σε άλλη μια παταγώδη αποτυχία της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής.

Βαριές ποινές για διαδηλωτές στην Αίγυπτο

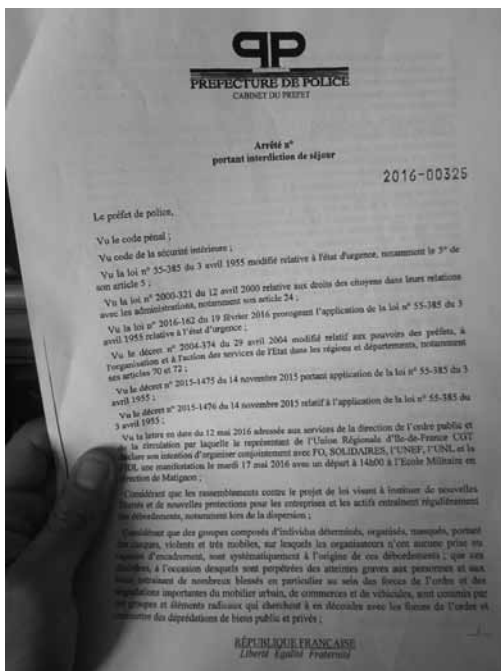
Ποινές φυλάκισης δύο έως πέντε χρόνων επέβαλαν το Σάββατο 14 Μάη δύο αιγυπτιακά δικαστήρια σε 152 άτομα που κατηγορούνταν ότι συμμετείχαν σε διαδήλωση τον περασμένο μήνα. Εκτός από τις ποινές φυλάκισης, τα δικαστήρια επέβαλαν σε 101 από τους 152 κατηγορούμενους βαρύτατα πρόστιμα, ύψους 100.000 αιγυπτιακών λιρών (11.260 δολαρίων).

Οι καταδικασθέντες και τουλάχιστον άλλοι 400 ακόμη διαδηλωτές κατηγορούνται ότι συμμετείχαν σε δύο απαγορευμένες από την αστυνομία διαδηλώσεις στα μέσα του Απριλίου, ενάντια στην απόφαση του στρατηγού Σίσι να παραδώσει στη Σαουδική Αραβία την κυριαρχία δύο στρατηγικής σημασίας ακατοίκητων νησιών στην είσοδο του Κόλπου της Ακαμπα στην Ερυθρά Θάλασσα.

Ο κυβερνητικός ισχυρισμός ότι με την απόφαση αυτή απλά επιστρέφεται στη Σαουδική Αραβία μια περιοχή που είχε περάσει στον έλεγχο της Αιγύπτου το 1950, εν μέσω ανησυχιών ότι το Ισραήλ μπορεί να καταλάβει τα δύο νησιά, δεν έπεισε. Αντίθετα, θεωρήθηκε ταπεινωτική παραχώρηση στη Σαουδική Αραβία με αντάλλαγμα δισεκατομμύρια δολαρίων με τη μορφή βοήθειας, προκαλώντας μαζικές και σφοδρές αντιδράσεις από την αιγυπτιακή κοινωνία. Οι δυο διαδηλώσεις, που πραγματοποιήθηκαν, παρά την απαγόρευση της αστυνομίας και τα εκτεταμένα προληπτικά μέτρα καταστολής, πή-

Η γαλλική «δημοκρατία» δείχνει τα δόντια της αλλά έχει λόγο να φοβάται

Επίδειξη δύναμης έκανε την περασμένη βδομάδα η γαλλική «δημοκρατία» στους διαδηλωτές που τόλμησαν να εναντιωθούν στο «αποφασίζομεν και διατάσσομεν» της κυβέρνησης Ολάντ η οποία προτίθεται να περάσει το νομοσχέδιο για τα εργασιακά με διάταγμα παρακάμπτοντας την ψηφοφορία στη Βουλή. Για να «διαφυλάξει την τάξη» η γαλλική αστυνομία έστειλε ατομικά ειδοποιητήρια στα σπίτια ατόμων που κατέβαιναν στις διαδηλώσεις, με τα οποία τους γνωστοποιούσε ότι απαγορεύεται η παρουσία τους στους χώρους που θα πραγματοποιηθούν! Τα ειδοποιητήρια έφεραν την υπογραφή του Αστυνομικού Διευθυντή, ο οποίος αφού επικαλέστηκε τον νόμο 55-385 περί κατάστασης έκτακτης ανάγκης, που είχε εφαρμοστεί την εποχή του πολέμου της Αλγερίας(!), καθώς και τον πρόσφατο νόμο 2016-162 της 19ης Φλεβάρη 2016, που αφορά στην επέκταση εφαρμογής της κατάστασης έκτακτης ανάγκης του νόμου 55-385, και τα σχετικά με αυτόν διατάγματα, απεφάνθη ότι ο διαδηλωτής «εθεάθη πολλές φορές σε διαδηλώσεις ενάντια κυρίως στην αστυνομική βία και στο σχέδιο για την αναμόρφωση του κώδικα εργασίας», οι οποίες «εκφυλίστηκαν και προέκυψαν σοβαρά επεισόδια για τη δημόσια τάξη και ειδικά βίαιες ασυμμετρίες με τις δυνάμεις της τάξης», γι' αυτό και «εύλογα θεωρείται ότι η παρουσία του ... σε οργανωμένες συγκεντρώσεις ενάντια στο σχέδιο νόμου που αποσκοπεί να θεμελιώσει νέες ελευθερίες και να λάβει νέα μέτρα προστασίας για τις επιχειρήσεις και τις περιουσίες, σκοπό έχει τη συμμετοχή του σε βίαιες

ενέργειες». Ετσι, του απαγορεύτηκε η παρουσία του στη διαδήλωση της 17ης Μάη που κάλεσαν από κοινού οι συνδικαλιστικές οργανώσεις CGT, Force Ouvrière, Solidaires, L'UNEF, L'UNL και FIDL! Η ποινή για μη πειθάρχηση είναι τσουχτερή: Μέχρι 6 μήνες φυλάκιση και 7.500 ευρώ πρόστιμο!

Πάντως οι αναφερόμενες συνδικαλιστικές οργανώσεις είχαν φερθεί «υπεύθυνα». Εστειλαν πέντε μέρες πριν (στις 12 Μάη) επιστολή στις υπηρεσίες Διεύθυνσης Δημόσιας Τάξης και Κυκλοφορίας με την οποία ο εκπρόσωπος της Τοπικής Ενωσης της «κομμουνιστικής» CGT στο Ile-de-France γνωστοποιούσε την πρόθεσή του να οργανώσει από κοινού με τις

υπόλοιπες οργανώσεις τη διαδήλωση της 17ης Μάη με αφετηρία την Ecole Militaire (Στρατιωτική Σχολή) στις 14:00 και προορισμό το Ματινιόν. Η Force Ouvrière (FO)

διαμαρτυρήθηκε έντονα για την απαγόρευση της συμμετοχής της στην διαδήλωση που έκαναν οι μπάτσοι την περασμένη Τετάρτη 18/5 με κεντρικό αίτημα «σταματήστε το αντιπαποϊκό μίσος» (έτσι αναφέρει επί λέξη η ανακοίνωση της FO, <http://www.force-ouvriere.fr/police-fo-interdite-manifester-le-18-mai?lang=fr>)! Στην εν λόγω διαδήλωση, οι μπάτσοι ζητούσαν αυστηρότερη στάση απέναντι στους διαδηλωτές, δηλαδή περισσότερη καταστολή, αλλά δεν απέφυγαν την οργή μερικών εκατοντάδων αντι-διαδηλωτών που έκαψαν ένα περιπολικό.

Από τη μεριά της η UNEF (Εθνική Ένωση Φοιτητών της Γαλλίας, κάτι

σαν τη δική μας ΕΦΕΕ) ήταν αυτή που προ εβδομάδων χαρακτήριζε «γνήσια απάντηση στα αιτήματα των νέων ανθρώπων» τα καραγκιοζιλίκια του πρωθυπουργού Βαλς, ο οποίος έταζε 500 εκατομμύρια ευρώ το χρόνο για να διευκολύνει υποτίθεται την ανεύρεση εργασίας από τους νέους στην πλήρη και όχι στην μερική απασχόληση, αλλά η υπόσχεση αφορούσε λιγότερο από το 5% του εργατικού δυναμικού ηλικίας από 15 μέχρι 24 ετών!

Η διαδήλωση της περασμένης Τρίτης ευτυχώς «αμαυώθηκε», καθώς οι «ταραξίες» συγκρούστηκαν με την αστυνομία που απάντησε με καταιγισμό χημικών. Ετσι, αντί μίας ακόμα ήρεμης βολτούλας μερικών χιλιάδων ανθρώπων στο Παρίσι (55 χιλιάδες σύμφωνα με τα συνδικάτα, 12 κατά την αστυνομία) είδαμε να εκτυλίσσονται συγκρούσεις. Συγκρούσεις δεν έγιναν μόνο στο Παρίσι, αλλά και σε άλλες πόλεις, όπως η Νάντη,

το Μπορντό, η Τουλούζη, η Ρεν κ.ά. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, παρά την «περιφρούρηση» που έκανε (που ήταν έντονη στη διαδήλωση του Παρισιού προκαλώντας την οργή πολλών διαδηλωτών), δεν κατόρθωσε να σταματήσει τους «ταραξίες».

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές δε γνωρίζουμε τι έγινε στις διαδηλώσεις που οργανώθηκαν την Πέμπτη, αλλά το σίγουρο είναι ότι η αστυνομική καταστολή κορυφώνεται, ταυτόχρονα όμως με την οργή που ξεχειλίζει κυρίως από τη νεολαία που θα είναι το πρώτο θύμα του αντεργατικού διατάγματος της κυβέρνησης Ολάντ (λέμε διατάγματος γιατί ούτε στη Βουλή δεν τόλμησαν να το φέρουν). Η κυβέρνηση Ολάντ μπορεί να εμφανίζεται ανυποχώρητη, αλλά αυτό μπορεί να αλλάξει. Αρκεί να συνεχιστεί το κίνημα και να διευρυνθούν οι μαχητικές πλευρές του. Τότε θα δούμε πόσο θα τους σώσει η αστυνομική καταστολή.

ΥΓ1. Όσο κι αν ψάξαμε στις ιστοσελίδες της FO και της CGT, καταγγελία δεν βρήκαμε για τις ατομικές απαγορεύσεις συμμετοχής στις διαδηλώσεις, που επέβαλε η αστυνομία. Αφού δεν αφορούν αυτούς, που είναι «υπεύθυνοι», γιατί να ασχοληθούν; Η σήψη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (στην οποία το νομοσχέδιο χαρίζει 20% αύξηση στις συνδικαλιστικές άδειες) είναι ορατή όσο το φως της ημέρας...

ΥΓ2. Εννέα από τα συγκεκριμένα άτομα κινήθηκαν νομικά μέσω συλλογικότητας και πέτυχαν να άρουν την απαγόρευση, οπότε συμμετείχαν εν τέλει στην πορεία.

Βραζιλία

Επεσε το «αριστερό αστέρι»

ραν ευρύτερο αντικαθεστωτικό χαρακτήρα, με συνθήματα, εκτός των άλλων, εναντίον της στρατιωτικής χούντας. Ήταν η πρώτη μαζική σοβαρή πολιτική πρόκληση στο στρατηγό Σίσι σε μια περίοδο που η κατασκευασμένη εικόνα του ως εθνοσωτήρα ξεφτιίζει εν μέσω μιας βαθιάς οικονομικής κρίσης. Οι βαριές ποινές και τα πρόστιμα στους 152 διαδηλωτές έχουν στόχο να στείλουν το μήνυμα ότι καμιά κριτική και αντίδραση στην πολιτική της στρατιωτικής χούντας δεν είναι ανεκτή, και να αποτρέψουν ενδεχόμενες κοινωνικές εκρήξεις.

Τον ίδιο στόχο υπηρετεί η σύλληψη στις 12 του Μάη πέντε μελών μιας σατιρικής θεατρικής ομάδας, ηλικίας 19 - 25 χρόνων, που κατηγορούνται, εκτός των άλλων, για υποκίνηση τρομοκρατίας, επειδή ανέβασαν στο διαδίκτυο βίντεο που σατιρίζουν το στρατηγό Σίσι. Σημειώτεον ότι από τις αρχές Γενάρη βρίσκεται σε εξέλιξη ένα κύμα συλλήψεων διανοουμένων, συγγραφέων και ποιητών, ενώ έχει απαγορευτεί η έξοδος από τη χώρα ή το πάγωμα των περιουσιακών στοιχείων ακτιβιστών για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Αυτό κι αν είναι είδηση! Η «λαοπρόβλητη» πρόεδρος της Βραζιλίας, πρώην αντάρτισσα και νυν «αριστερή» διαχειρίστρια της επικερδέστερης ίσως για τις πολυεθνικές καπιταλιστικής οικονομίας της Λατινικής Αμερικής, Ντίλμα Ρούσεφ, αποπέμφθηκε την προηγούμενη Πέμπτη από το αξίωμά της για έξι μήνες, με ψηφοφορία που έγινε στη Γερουσία μετά από είκοσι ώρες συνεδρίαση. Οι γερουσιαστές αποφάσισαν με 55 ψήφους υπέρ και 22 κατά, να παραπέμψουν τη Ρούσεφ σε δίκη και έτσι έχασε το αξίωμα του προσωρινού, το οποίο πέρασε προσωρινά στον μέχρι πρότινος αντιπρόεδρο και κυβερνητικό εταίρο (πριν αποφασίσει να σπάσει την κυβερνητική συνεργασία), Μισέλ Τεμέρ.

Το αστείο είναι ότι η Ρούσεφ δε διώκεται για το σκάν-

δαλο Petrobras που εδώ και κάποια χρόνια ταλανίζει τη χώρα, αλλά για μαγείρεμα των οικονομικών στοιχείων του κράτους προκειμένου να κρύψει τη σοβούσα οικονομική κρίση και να κερδίσει τις εκλογές. Αν και η Ρούσεφ ήταν πρόεδρος της Petrobras από το 2003 μέχρι το 2010, σε μία περίοδο δηλαδή που οργάνωσε η διαφθορά στην εταιρεία, φαίνεται να παρέμεινε «αμόλυντη» από τα σκάνδαλα (απλά «προήδρευε» και όποιος θέλει το πιστεύει)! Αυτό έδωσε λαβή στους υπερασπιστές της να μιλήσουν για «πραξικόπημα», παρά το γεγονός ότι όλα έγιναν νομότυπα.

Στο μόνο που θα συμφωνήσουμε μαζί τους είναι ότι οι αντίπαλοί της βρήκαν την ευκαιρία να την εκπαρθυνώσουν χτυπώντας την «κάτω από τη ζώνη». Από τη σκοπιά της αστικής πολιτικής η Ρού-

σεφ έχει δίκιο. Δεν έκανε τίποτα το διαφορετικό από τους προκατόχους της. Εξαπάτησε το λαό για την οικονομική κατάσταση της χώρας για να του φέρει καπάκι τα αντιλαϊκά μέτρα αργότερα προκειμένου να «διορθώσει» την οικονομία! Αυξήσεις στις τιμές των εισιτηρίων στα λεωφορεία, περικοπές στα επιδόματα ανεργίας και τα επιδόματα κοινωνικής ασφάλισης και μείωση των φοροαπαλλαγών και διαφόρων επιδοτήσεων ήταν ορισμένα από αυτά, τα οποία προκάλεσαν οργισμένη αντίδραση στο εσωτερικό. Επομένως το αν «τα πήρε» η Ρούσεφ ή αν λάδωσε ή αν «απλώς προήδρευε» στην Petrobras, κάνοντας την πάπια απέναντι στη διαφθορά που οργάνωσε, είναι το λιγότερο. Το μείζον είναι ότι μια «αριστερή», πρώην αντάρτισσα κτλ, κτλ, αποδείχτηκε -αν μη τι άλλο- αντί-

γραφο των προκατόχων της, εξαπατώντας τον κόσμο και περνώντας αντιλαϊκά μέτρα.

Απέναντι στην οικονομική κρίση, η Ρούσεφ ενήργησε ως τυπική διαχειρίστρια του καθεστώτος της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, ενώ παράλληλα οργάνωσε η διαφθορά μέσα στην ίδια την κυβέρνηση. Δεν είναι τυχαίο ότι ούτε ο μέχρι πρότινος αντιπρόεδρος (που πήρε τη θέση της στην προεδρία) Μισέλ Τεμέρ είναι περισσότερο δημοφιλής από τη Ρούσεφ, καθώς και αυτός εμπλέκεται σε φαινόμενα διαφθοράς και θα αντιμετωπίσει το ενδεχόμενο αποπομπής. Από την άλλη, 33 από τους 81 γερουσιαστές που ψήφισαν για την αποπομπή της Ρούσεφ αντιμετωπίζουν κι αυτοί κατηγορίες για μεγαλύτερα αδικήματα! Όπως ο Ιβο Κασόλ, που βρέθηκε ένοχος από το Ανώτατο Δικαστήριο και

αντιμετωπίζει ποινή πενταετούς φυλάκισης, ενώ έχει μηνυθεί για παράνομη εκχέρωση τμήματος του δάσους του Αμαζονίου!

Η ημέρα της αποπομπής Ρούσεφ ήταν «η πιο θλιβερή μέρα στην ιστορία της νεαρής μας δημοκρατίας», σύμφωνα με τα λεγόμενα γερουσιαστρίας του «Κ»Κ Βραζιλίας. Θα συμφωνήσουμε μαζί της ως προς αυτό. Το αστέρι της «αριστερής» διακυβέρνησης έπεσε. Ακόμα κι αν η Ρούσεφ επιστρέψει τελικά, μετά από παζάρι με τους εξίσου διεφθαρμένους αντιπάλους της, η κατάσταση δε θα είναι ποτέ η ίδια. Η θλίψη όμως ας κυριεύσει τους οπαδούς του «καπιταλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο», που χάνουν ένα ακόμα αστέρι τους. Η εργατική τάξη γιατί να θλίβεται όταν βλέπει την κατάντια κάποιων ανανηψάντων αριστερών όπως η Ρούσεφ που θα χάσει το μεγάλο φαγοπότι των ολυμπιακών αγώνων; Αυτά έχει η αστική πολιτική. Οι χτεσinoί σύμμαχοι γίνονται οι... νεκροθάφτες σου όταν βρουν την ευκαιρία.

στο ψαχνό

Λαιμητόμος διαρκείας

«Δεν μπορώ να πω με σιγουριά ότι θα υπάρξει συμφωνία με την Ελλάδα στις 24 Μάη. Υπάρχουν ορισμένα δύσκολα σημεία» » δήλωσε ο πρόεδρος του Eurogroup Γερούν Ντεϊσελμπλουμ. «Δύσκολη αλλά όχι ανέφικτη» είναι η επίτευξη συνολικής συμφωνίας - πακέτο ως το Eurogroup της 24ης Μαΐου, δήλωσε στις Βρυξέλλες ανώτερος αξιωματούχος της ευρωζώνης.

Ανεξάρτητα από τη συγκεκριμένη αβεβαιότητα, το ελληνικό κοινοβούλιο εξακολουθεί να εργάζεται πυρετωδώς τα Σαββατοκύριακα, παράγοντας αντιλαϊκά και αντεργατικά τερατουργήματα. Είτε υπάρξει τελική συμφωνία στο Eurogroup της Τρίτης είτε όχι (το ενδεχόμενο να μην υπάρξει έχει να κάνει με την κατάληξη στον περιβόητο οδικό χάρτη για τη μελλοντική νέα αναδιάρθρωση του ελληνικού κρατικού χρέους), η πρώτη αξιολόγηση θα έχει κλείσει με ένα ακόμα εφιαλτικό πολυνομοσχέδιο που θα περιλαμβάνει:

- ◆ Ενα πακέτο έμμεσων φόρων και περικοπών κοινωνικών δαπανών, ύψους 1,8 δισ. ευρώ, που έρχεται να προστεθεί σε όλα τα προηγούμενα πακέτα, γονατίζοντας τα λαϊκά νοικοκυριά.

- ◆ Την τελική ρύθμιση για τα κόκκινα δάνεια που παραδίδει «κάθε σπίτι σε χέρια τραπεζίτη».

- ◆ Τη ρύθμιση για τη δημιουργία του νέου Ταμείου ιδιωτικοποιήσεων, που θα ξεπουλήσει τα «ασημικά» του ελληνικού κράτους στους ιμπεριαλιστές δανειστές.

- ◆ Τον περιβόητο «κόφτη», που κατατέθηκε με τη μορφή τροπολογίας, για να μην υποστεί τον καθιερωμένο συνταγματικό έλεγχο από το αρμόδιο όργανο της Βουλής και φανεί ο αποικιοκρατικός (και για τούτο αντισυνταγματικός) χαρακτήρας του. Πρόκειται για έναν αυτόματο μηχανισμό περικοπής συντάξεων, μισθών και κοινωνικών δαπανών, κάθε φορά που δε θα βγαίνει ο «λογαριασμός» του Μνημονίου. Που δε θα βγαίνει, γιατί στηρίζεται σε εξωφρενικές παραδοχές για το ρυθμό ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού και προβλέπει τεράστια «πρωτογενή πλεονάσματα» (πλεονάσματα που θα πηγαίνουν στην αποπληρωμή του χρέους).

Ο «οδικός χάρτης» για το χρέος, είτε συμφωνηθεί στο Eurogroup της Τρίτης είτε πάρει μια μικρή αναβολή, κάποια στιγμή θα υπάρξει. Δε θα είναι όμως ένας μηχανισμός ανάπτυξης και βαθμιαίας απαλλαγής από τα Μνημόνια και τη σκληρή επιτροπεία. Αντίθετα, θα είναι ένας μηχανισμός αποικιοποίησης της χώρας και υποδούλωσης του ελληνικού λαού. Ενα εργαλείο βαθέματος και διατήρησης της κινεζοποίησης.

Ελεγχος του ρυθμού αποπληρωμής του χρέους και δημοσιονομικός «κόφτης» θα είναι το δίδυμο του μοντέρνου αποικιακού ελέγχου, με στόχο οι ιμπεριαλιστές δανειστές να αρπάζουν μεγάλο μέρος των αξιών που θα παράγει ο ελληνικός λαός και ταυτόχρονα να διατηρούν την κινεζοποίηση, για να εξασφαλίζεται η μέγιστη κερδοφορία του κεφάλαιου.

Οι δόσεις αποπληρωμής του χρέους θα ρυθμιστούν έτσι ώστε να απαιτούν σκληρή δημοσιονομική πολιτική, χωρίς ίχνος ανακούφισης από το άγχος των έμμεσων και των άμεσων φόρων, χωρίς ίχνος αύξησης μισθών και συντάξεων, χωρίς ίχνος αύξησης των κοινωνικών δαπανών. Επειδή, όμως, κάποια στιγμή μπορεί η δημοσιονομική πολιτική να ξεφύγει, θα έρχεται ο «κόφτης» να αποκαθιστά αυτόματα τη μνημονιακή τάξη.

Το τρίτο Μνημόνιο το λέει καθαρά: «Για την επιτυχία θα απαιτηθεί η συνεχής εφαρμογή των συμφωνημένων πολιτικών επί πολλά έτη. Για το σκοπό αυτόν, απαιτείται πολιτική δέσμευση, αλλά επίσης και η τεχνική ικανότητα της ελληνικής διοίκησης να την υλοποιήσει».

Ο Σαμαράς το ξεκίνησε, ο Τσίπρας το συνεχίζει. Με φιέστες της ίδιας κιτς αισθητικής, βγαλμένες από το «μπουκ» των εταιριών που οργανώνουν «ιβέντες» καπιταλιστικών ομίλων. Κι αν αναρωτιέστε ποιος είναι ο γιάπης με την παλιομοδίτικη χωρίστρα στο μαλλί και την πράσινη γραβάτα (ναι, καταπράσινη είναι), με τον οποίο ανταλλάσσει θερμή χειραψία ο Τσίπρας, ποζάροντας με πλατύ χαμόγελο στο φακό, σας λέμε ότι είναι ο περιβόητος Άμος Χοχστάιν, ο ειδικός απεσταλμένος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, που έχει έρθει καμιά σαρανταριά φορές στην Ελλάδα για να ρυθμίσει τις ενεργειακές μπιζνες των ΗΠΑ. «Σας μεταφέρω μήνυμα από τον υπουργό Εξωτερικών Τζον Κέρι: οι ΗΠΑ στηρίζουν τον αγωγό, τον θεωρούν απαραίτητο για την ενεργειακή ασφάλειά τους», είπε όταν πήρε το λόγο. Χωρίς ίχνος διπλωματικού τακτ.

KONTRES

Κάν 'το σαν τον Σαμαρά

Δεν χρειάζεται να φτάσουμε καν στο 2018 που ολοκληρώνεται το πρόγραμμα του τρίτου Μνημονίου. «Πολύ νωρίτερα θα έχουμε βγει οριστικά από τα μνημόνια και τη σκληρή επιτροπεία των δανειστών!» Το λέει ο Τσίπρας (συνέντευξη στη Real News) και μας καλεί να τον πιστέψουμε. Δεν έχει σημασία τι γράφει το ίδιο το τρίτο Μνημόνιο (δημοσιονομική προσαρμογή για πολλά χρόνια), ούτε τι προβλέπει η συμφωνία που έκανε στο Eurogroup ο Τσακαλώτος στις 9 Μάη. Σημασία έχει ο λόγος του Τσίπρα. Όπως είχε και ο λόγος του Σαμαρά, που έβγαλε ολόκληρο το 2014 με την προπαγάνδα του success story, ενώ το φθινόπωρο της ίδιας χρονιάς ανακοίνωσε πως η συμμετοχή του ΔΝΤ τερματίζεται.

Τη συνέχεια του Σαμαρά την ξέρουμε. Εκλιπαρούσε την Μέρκελ να τον βοηθήσει να κλείσει την πέμπτη αξιολόγηση του δεύτερου Μνημονίου χωρίς πολύ σκληρά μέτρα κι αυτή τον παρέπεμπε στην τρόικα. Η προσπάθεια αυτή ήταν το κύκνειο άσμα του στην πρωθυπουργία, καθώς οι ιμπεριαλιστές δανειστές τον παρακολουθούσαν με ψυχρή αδιαφορία να βυθίζεται στην ανυποληψία. Ο Τσίπρας, έχοντας δει πώς «καθάρισαν» πρώτα τον Γιωργάκη και μετά τον Σαμαρά, λέει μεν τα ψέματά του στον ελληνικό λαό, στις διαπραγματεύσεις όμως σπεύδει να υπογράψει ό,τι του ζητείται, με την ελπίδα να τη βγάλει στο Μαξίμου όσο γίνεται περισσότερο.

Ψέμα στο ψέμα

Λέει ο Τσίπρας: «Ο ΣΥΡΙΖΑ εφαρμόζει τη συμφωνία του καλοκαιριού, η οποία προβλέπει μια ήπια δημοσιονομική προσαρμογή με 5,4 δισ. μέτρα μέχρι το 2018. Σας θυμίζω ότι η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ εκκινούσαν την πέμπτη αξιολόγηση με απαιτήσεις για 8 δισ. μέτρα μόνο για το '15 και το '16». Ο ΣΥΡΙΖΑ συμφώνησε σε μέτρα 5,4 δισ. ευρώ τώρα. Αυτά που συμφώνησε το περασμένο καλοκαίρι δεν μετράνε; Τα μέτρα του περασμένου καλοκαιριού ήταν

ύψους 3,6 δισ. ευρώ. Συν 5,4 δισ. τώρα, φτάσαμε... αιώως στα 9 δισ., ξεπερνώντας τα 8 δισ. που ο Τσίπρας αποδίδει στους Σαμαροβενιζέλους (για 7,7 δισ. είχε μιλήσει πρόσφατα στη Βουλή). Αν προσθέσουμε και τη ρεζέρβα του «κόφτη», τα μέτρα του ΣΥΡΙΖΑ ξεπερνούν αυτά που (κατά τον ΣΥΡΙΖΑ) προγραμματίζουν οι προηγούμενοι. Και βέβαια, το πιο σημαντικό είναι ότι αυτά τα μέτρα δεν μπήκαν από μηδενική βάση, αλλά προστέθηκαν στα μέτρα των προηγούμενων Μνημονίων.

Μυθολογία

Η τσιπραϊκή μυθολογία δε διαφέρει από τη σαμαρική και ως προς το περιεχόμενο: θα έχουμε ανάπτυξη και θα βγούμε στις αγορές. Η ανάπτυξη (εφτά μονάδες σε τρία χρόνια υπόσχεται ο Τσίπρας!) έχει καταντήσει το πιο σύντομο ανέκδοτο, όμως η «έξοδος στις αγορές» εξακολουθεί να περιβάλλεται μ' ένα μυστικιστικό περίβλημα. Είναι κάτι σαν τις μυστικές συνταγές των αλχημιστών. Τι σημαίνει «έξοδος στις αγορές»; Δανεισμό του ελληνικού κράτους από τα διάφορα funds του διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου και ανατροφοδότηση του χρέους του. Δηλαδή, νέα δάνεια για να αποπληρώνονται τα τοκοχρεολύσια των παλιών δανείων.

Δεν υπάρχει παράγοντας της Ευρωζώνης που να μην το θέλει αυτό το πράγμα. Ο ESM, που τον έχουν χτίσει σαν έναν μηχανισμό παρέμβασης για να κρατούν τη σταθερότητα του ευρώ, δεν έχει απεριόριστα κεφάλαια. Στόχος του είναι να παρεμβαίνει, να βάζει μια τάξη στην εξυπηρέτηση του χρέους ενός προβληματικού κράτους (όπως η Ελλάδα) και στη συνέχεια να παραδίδει αυτό το κράτος στις «αγορές», που είναι αρμόδιες για το δανεισμό του. Επομένως, η «έξοδος στις αγορές» προϋποθέτει πως το υπερχρεωμένο κράτος έχει βάλει τάξη στη διαχείριση των δανείων του. Πώς μπορεί να συμβεί αυτό; Με το χτίσιμο ενός καθεστώτος μόνιμης σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας,

ώστε να μπορεί να εξυπηρετείται το χρέος, το οποίο δεν μειώνεται ονομαστικά. Επομένως, η «έξοδος στις αγορές» προϋποθέτει σκληρή λιτότητα (έστω και χωρίς νέο Μνημόνιο) και στενή επιτήρηση των όρων αυτής της λιτότητας από το μηχανισμό.

Επανάληψη ως φάρσα

Επάνοδο στην τακτική της «δημιουργικής ασάφειας» ανακοίνωσε ο Τσίπρας στη συνέντευξή του στη φυλλάδα των Χατζηνικολάου-Κουρή. Μόνο που η «δημιουργική ασάφεια» του Μπαρουφάκη ήταν μια τακτική, που ταλάνισε τον ελληνικό καπιταλισμό και την Ευρωζώνη για μερικούς μήνες, ενώ αυτό που παρουσιάζει τώρα ο Τσίπρας είναι η επανάληψή της ως φάρσα. Είναι ένα ακόμα τσιπραϊκό ψέμα, που δύσκολα θα βρει ανθρώπους να το πιστέψουν.

Ο μηχανισμός αυτόματης διόρθωσης «αποτελέσει μια εξαιρετικά ευφυή κίνηση στη σκακιέρα της διαπραγματεύσεως», λέει ο Τσίπρας, γιατί εξουδετέρωσε την πρόταση του ΔΝΤ για νομοθέτηση προληπτικών μέτρων 3,6 δισ. Φτιάξαμε έναν άχρηστο μηχανισμό, λέει. Ιδιο με αυτόν που ήδη ισχύει. «Αλλά», καταλήγει, «το πιο σημαντικό είναι πως δεν πρόκειται να ενεργοποιηθεί!» Μ' άλλα λόγια, τους πιάσαμε Κώτσους. Υπογράφουμε κάτι που είναι άχρηστο!

Η «δημιουργική ασάφεια» κράτησε μερικούς μήνες και ολοκληρώθηκε με το τρίτο Μνημόνιο. Εγινε, όμως, ένα φιλομπαχάλο αυτούς τους μήνες. Με τον δήθεν άχρηστο μηχανισμό αυτόματης διόρθωσης τίποτα το ασαφές δεν υπάρχει και κανένα μπάχαλο δε θα υπάρξει. Τα μέτρα λαμβάνονται ήδη και θα συνεχίσουν να λαμβάνονται, χωρίς καμιά ουσιαστική διαπραγματευτική δυνατότητα. Οι ιμπεριαλιστές δανειστές δεν πιάστηκαν Κώτσοι. Ούτε ο ελληνικός λαός θα πιαστεί Κώτσος καταπίνοντας το ψέμα του Τσίπρα. Η εντεινόμενη βαρβαρότητα δεν του το επιτρέπει.

νισμό της Κομισιόν.

Ψεματάκια

Ο Τσακαλώτος απασχόλησε το Γραφείο Τύπου του υπουργείου Οικονομικών για να εκδώσει μακροσκελή ανακοίνωση σχετική με την τεράστια περιουσία του και τις επενδύσεις του σε funds του διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου, όπως η Blackrock, η JP Morgan κ.ά. Στο δελτίο Τύπου τονίζεται με το γνωστό κρύο χιούμορ που χαρακτηρίζει τον αγγλοτραφέντα υπουργό: «Όπως είχε δηλώσει και παλαιότερα, ο υπουργός Οικονομικών είναι συνδικαίουχος στους συγκεκριμένους επενδυτικούς λογαριασμούς, δεν ασχολείται ο ίδιος με τη διαχείρισή τους καθώς δεν του ανήκουν τα χρήματα. Όλοι οι έλληνες γονείς έχουν τα παιδιά τους συνδικαιούχους. Και ο πατέρας του υπουργού δεν θα μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση».

Μια ματιά στη δήλωση πόθεν έσχες του Τσακαλώτου, όμως, δείχνει πως στα χοντρά ποσά ο Τσακαλώτος δεν είναι συνδικαίουχος, αλλά αποκλειστικός δικαίουχος. Μπορεί να ήταν κάποτε λεφτά του πατέρα του και να του τα μεταβίβασε, όμως πλέον είναι δικά του λεφτά και τα διαχειρίζεται ο ίδιος. Ας σταματήσει τα ψέματα, λοιπόν, γιατί το μόνο που καταφέρνει είναι να εκτίθεται ακόμα περισσότερο.

Δύσκολη Ζωή

Είδαμε τον Π. Λαφαζάνη να διαδηλώνει στο πανηγύρι-παζάρι της Νέας Φιλαδέλφειας παρέα με καμιά εικοσαριά-τριάντα άτομα (που δεν ήταν όλα τους μέλη της ΛΑΕ) και θυμηθήκαμε το στίχο του Σολωμού: «περασμένα μεγαλεια και διηγώντας τα να κλαιοι». Όταν ο επικεφαλής των 25 βουλευτών που αποχώρησαν από την κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ στην προηγούμενη Βουλή και επικεφαλής του πάλοι του 25%-30% της οργανωμένης κοιματικής βάσης του ΣΥΡΙΖΑ, αναγκάζεται να πηγαίνει σε μια γειτονιά για να τονώσει το ηθικό μιας χούφτας δικών του, το συμπέρασμα είναι πως οι καιροί είναι πολύ δύσκολοι για πρώην πρίγκηπες. Ρωτήστε και την πρόεδρο Ζωή, που κάποια στιγμή ξεγελάστηκε από τη δημοσιότητα της εναρκτήριας πλεύσης και νόμισε πως θα βρίσκεται καθημερινά στις πολιτικές σελίδες των αστικών φυλλάδων και στα πάνελ των ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών, έκτοτε όμως η βαρκούλα βολοδέρνει σε μοναχικούς πλός στον Αργοσαρωνικό, κάνοντας κάπου-κάπου καμιά στάση στο λιμανάκι του twitter. Η προεδράρα, όμως, επιμένει στο one woman show και έτσι η «πλεύση ελευθερίας» εξακολουθεί να έχει την παγκόσμια πρωτιά: είναι το μοναδικό κόμμα που έχει μόνο αρχηγό!

ΥΓ. Ο Λαφαζάνης πήρε μέρος ακόμα και σε εκδήλωση της... «Πυρκαύστου Ελλάδας». Χώρια η συμμετοχή του στο πρωινάδικο ενός κάποιου Μένιου (αγνώστων -σ' εμάς- λοιπών στοιχείων), που ακκίζεται με κάτι άλλους τύπους και τύπισσες μιλώντας για τα κουτσομπολιά των σελέμπριτις.

Δύσκολη ζωή

Ακόμα πιο ζόρικα είναι τα πράγματα για τον τέως υπαρχηγό του ΓΑΠ Γιάννη Ραγκούση, που εγκατέλειψε το... μοναστήρι του στην Πάρο και κατέπλευσε στο κλεινόν άστυ για ν' ανακοινώσει την ίδρυση κόμματος με τον λαμπερό τίτλο «Με την Επόμενη Ελλάδα» και σήμα ένα δρομέα που τρέχει προς τον ήλιο. Πέρασαν σχεδόν τρεις εβδομάδες από τότε που παρουσιάστηκε το... νέο κόμμα και δεν ξανακούσαμε κάτι σχετικά μ' αυτό. Τότε «παιζόταν» η επιβίωση της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου, οπότε τα εχθρικά προς αυτήν ΜΜΕ αβαντάριζαν τους πάντες. Η συγκυβέρνηση τα κατάφερε, το πολιτικό σκηνικό ηρέμησε, οπότε ποιος θα καθήσει ν' ασχοληθεί με το... Ποτάμι του Ραγκούση (δείτε την ιστοσελίδα του και θα καταλάβετε ότι πρόκειται για ρέπλικα του Ποταμιού). Η κυρίαρχη αστική άποψη αυτή τη στιγμή είναι πως πρέπει να υπάρξει μόνο ένας ενδιαμέσος πόλος μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, και οι υπόλοιποι να ενταχθούν υποχρεωτικά σ' αυτόν ή να επιλέξουν έναν από τους δύο πόλους του νέου δικομματισμού.

Χτίζει για το μέλλον

Μόνο η Δούρου δείχνει ήρεμη, καθώς έχει επιλέξει τη στρατηγική «χτίζω για το μέλλον». Αποτραβηγμένη στην περιφέρεια, αποφεύγει να ταυτιστεί με την πολιτική της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, αποφεύγει να υπερασπιστεί τα βασικά νομοθετήματα αυτής της πολιτικής και δουλεύει μόνο για τη δημόσια εικόνα της, ανεξάρτητα από την υπόλοιπη ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, με την οποία αποφεύγει όπως ο διάβολος το λιβάνι να εμφανίζεται στο ίδιο κάδρο. Τελευταίο πόνημα της μαντάμ είναι η παραγωγή ταινίας μικρού μήκους παρέα με τον αντιπεριφερειάρχη Βορείου τομέα Γ. Καραμέρο (έμπειρο σ' αυτού του τύπου την προπαγάνδα, λόγω της θητείας του στην τηλεόραση), η οποία θα παρουσιαστεί την ερχόμενη Τετάρτη σε προβολή-φιέστα σε κινηματογράφο του Χαλανδρίου! «Δύο Βήματα Εμπρός» (!!!) είναι ο τίτλος της ταινίας. «Η Περιφερειάρχης Αττικής Ρένα Δούρου σας προσκαλεί στην παρουσίαση ταινίας μικρού μήκους για τον απολογισμό πεπραγμένων της Περιφερειακής Ενότητας Βόρειου Τομέα, με αφορμή τη συμπλήρωση δύο χρόνων από τη νίκη της “Δύναμης Ζωής”» γράφει η σχετική πρόσκληση. Εννοείται πως και η ταινία και η φιέστα πληρώνονται από τα ταμεία της περιφέρειας.

ΣΕΒ στηρίζει ΣΥΡΙΖΑ!

Χολή έσταζε το πρωτοσέλιδο της ναυαρχίδας του Ψυχάρη την περασμένη Πέμπτη: «Παράξενες συμμαχίες ονειρεύεται ο ΣΕΒ - Νουθεσίες για πολιτική συναινέση των κομμάτων και πιστή εφαρμογή του Μνημονίου». Αμα δούμε και τον Ψυχάρη... αντιμνημονιακό, θα τα έχουμε δει όλα. Προς το παρόν τον βλέπουμε να κάνει θεαματικές κωλοτούμπες, προκειμένου να τα βγάλει πέρα στη σύγκρουσή του με τους Τσιπραίους. Γιατί είναι κωλοτούμπα να κατηγορεί τον ΣΕΒ ότι ονειρεύεται «παράξενες συμμαχίες», επειδή ο πρόεδρος του απευθύνει νουθεσίες για πολιτική συναινέση των κομμάτων, η φυλλάδα που μέχρι πριν από λίγο καιρό πρωταγωνιστούσε στο πλασάρισμα των σεναρίων περί οικουμενικής κυβέρνησης, κατηγορώντας τα κόμματα της αντιπολίτευσης ότι κακώς δε στηρίζουν το νομοθετικό έργο της κυβέρνησης, μολονότι έχουν ψηφίσει το Μνημόνιο.

Για λόγους που επακριβώς γνωρίζει μόνο... η γάτα Ιμαλαίων, η φιλία Ψυχάρη-Τσίπρα χάλασε. Και η γραμμή άλλαξε. Τα σενάρια οικουμενικής κυβέρνησης έδωσαν τη θέση τους σε πολεμική κατά της κυβέρνησης και στήριξης και του Κούλη και του παρδαλού Κέντρου (ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι και σία). Ο ΣΕΒ, όμως, δεν έχει κανένα λόγο να λειτουργήσει σαν εκπρόσωπος του Ψυχάρη, ο οποίος επιχειρηματικά δε βρίσκεται και στα καλύτερά του αυτή την περίοδο. Ο ΣΕΒ εκπροσωπεί το μεγάλο κεφάλαιο ως σύνολο, ο ΣΕΒ έχει συνομιλητές στο εξωτερικό (σε επιχειρηματικό αλλά και σε πολιτικό επίπεδο) και γι' αυτό στηρίζει εκείνο το πολιτικό σχήμα που προωθεί στη σημερινή φάση τη μνημονιακή πολιτική, την πολιτική της κινεζοποίησης και της στήριξης του κεφαλαίου, ξένου και ντόπιου.

Η τακτική αυτή δεν είναι καινούργια για τον ΣΕΒ. Την εγκαίνιασε ο προηγούμενος πρόεδρος του Δ. Δασκαλόπουλος, την εποχή που ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν ακόμα στην αντιπολίτευση και οι Σαμαροβενιζέλοι τον παρουσίαζαν σαν ένα... κομμουνιστικό μórφωμα που θα τινάξει στον αέρα την οικονομία, θα βγάλει τη χώρα από το ευρώ κτλ. κτλ. Κάποια παπαγαλάκια της τότε συγκυβέρνησης δε δίστασαν να παρουσιάσουν τον Δασκαλόπουλο σαν... συριζαίο. Η συνέχιση της ίδιας γραμμής και από τον Θ. Φέσσα, που διαδέχτηκε τον Δασκαλόπουλο στην προεδρία του ΣΕΒ, έδειξε πως ο Δασκαλόπουλος δεν ενεργούσε εξ ιδίας πρωτοβουλίας, αλλά σε συνεννόηση με τα μεγάλα κεφάλια της ντόπιας πλουτοκρατίας και με τους εκπροσώπους των ιμπεριαλιστών δανειστών. Ετσι, όταν ο Τσίπρας έγινε πρωθυπουργός και ο ΣΥΡΙΖΑ σχημάτισε κυβέρνηση παρέα με τον Καμμένο, οι δίαυλοι του ΣΕΒ με τη νέα πολιτική κατάσταση ήταν ανοιχτοί και εύκολα προσπελάσιμοι. Ο ΣΕΒ δεν την πάτησε όπως την είχε πατήσει το 1981, όταν οι τότε διοικούντες αντιμετώπιζαν τον Α. Παπανδρέου σαν... επικίνδυνο τριτοκοσμικό επαναστάτη και δοκίμασαν ακόμα και σε διαδηλώσεις κατασρόλας να κατεβάσουν κάτι κυράτσες του Κολωνακίου.

«Θα ήταν ευχής έργον, και το λέμε ευθαρσώς αυτό, το νομοσχέδιο της Κυριακής να ψηφισθεί από όλους, να χαράξουν οι πολιτικοί μια κοινή πορεία, να υπάρξει

μια **νέα ευρεία συμφωνία**». Δεν μάσησε καθόλου τα λόγια του ο Θ. Φέσσας, στη συνέντευξη Τύπου του ΣΕΒ με αφορμή το βιομηχανικό συνέδριο που οργανώνει στις 23-24 Μάη. Συμβολική η ημερομηνία διεξαγωγής του συνεδρίου, συμβολική και η μέρα της συνέντευξης Τύπου, καθώς αναμενόταν η κατάθεση του πολυνομοσχεδίου. Ο πρόεδρος του ΣΕΒ θα μπορούσε ν' αποφύγει τέτοιες πολιτικές αναφορές, περιοριζόμενος στα του συνεδρίου. Οχι μόνο δεν τις απέφυγε, αλλά αντίθετα ζήτησε από τα κόμματα της αντιπολίτευσης να ψηφίσουν ένα πολυνομοσχέδιο, το περιεχόμενο του οποίου δεν ήταν ακόμα γνωστό, καθώς κατατέθηκε στη Βουλή αρκετές ώρες μετά τη συνέντευξη Τύπου του ΣΕΒ!

Ο Φέσσας πρόσφερε στον Τσίπρα όση περισσότερη στήριξη μπορούσε να του προσφέρει, μη διστάζοντας να προβεί ακόμα και σε έμμεση (αλλά σαφέστατη) αποδοκιμασία της τακτικής της ΝΔ να ζητά εκλογές, λέγοντας χαρακτηριστικά: «Αν κάποιος βάζει συνεχώς βάρος ή εμπόδια σε μια χώρα που είναι έτοιμη να τρέξει και της δένει τα χέρια, αυτό είναι σημαντικό αλλά δεν μπορούν να το λύσουν οι επιχειρηματίες. Η άσκηση της πολιτικής αφορά τους πολιτικούς». Η μόνη διαφωνία του παρουσιάστηκε περισσότερο ως φιλολογικού παρά ως ουσιαστικού τύπου. Όπως είπε, η ελληνική οικονομία δεν μπορεί να παρομοιαστεί με συσπειρωμένο ελατήριο που θα εκτιναχτεί, αλλά με γρανάζι που πρέπει να πάρει μπροστά για να κινήσει και τα υπόλοιπα γρανάζια. Την ίδια στιγμή, όμως, φρόντισε να στηρίξει την κυβέρνηση έναντι των καταγγελιών της αντιπολίτευσης, λέγοντας πως «δεν είναι το μείγμα μέτρων που αποτρέπει τους επενδυτές, αλλά τα ελλείμματα» και προεξοφλώντας ότι «άδικα ή παράλογα μέτρα θα αναθεωρηθούν όταν υπάρξει πρόοδος στη δημοσιονομική προσαρμογή».

Τσακωμός πάνω από έναν τάφο

Εκδήλωση της Βουλής για τη συμπλήρωση 20 χρόνων από τον θάνατο του Ανδρέα Παπανδρέου, με κεντρικό ομιλητή τον Τσίπρα, ετοίμαζαν οι συριζαίοι. Περιττεύει να πούμε ότι ο Τσίπρας θα εμφανιζόταν σ' αυτή την εκδήλωση ως ο γνήσιος συνεχιστής του ιδρυτή του ΠΑΣΟΚ, ως το γκεσέμι της ελληνικής σοσιαλδημοκρατίας, το οποίο οφείλουν ν' ακολουθήσουν όλοι οι υπόλοιποι σοσιαλδημοκράτες και κυρίως αυτοί που έχουν απομείνει στο ΠΑΣΟΚ.

Οι πασόκοι πήραν είδηση το στήσιμο, ο Παπαχρήστου άρχισε το κράξιμο από τα «Νέα», η Φώφη έστειλε επιστολή στον Βούτση κι αυτός -συνειδητοποιώντας ότι το σχέδιο δεν μπορεί να περπατήσει- τη διαβεβαίωσε τηλεφωνικά ότι «ουδέποτε ο πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας επρόκειτο να πάει σε εκδήλωση της Βουλής για τον Ανδρέα Παπανδρέου». Όπως διέρρευσαν οι πασόκοι, ο Βούτσης διαβεβαίωσε τη Γεννηματά πως «πρόκειται αποκλειστικά για μία εκδήλωση τιμής που ετοιμάζει το Ίδρυμα της Βουλής για τον πρώην πρωθυπουργό και ιδρυτή του ΠΑΣΟΚ». Οσο για την πρόταση της Γεννηματά να οργανωθεί ειδική συνεδρίαση της Βουλής προκειμένου να αποτίσει φόρο τιμής στον Α. Παπανδρέου, ο Βούτσης είπε ότι θα τη θέσει προς συζήτηση στη Διάσκεψη των Προέδρων.

Περιττεύει να πούμε ότι πρόκειται για μια ακόμα ξεφτίλα των συριζαίων.

Αν για τον αστικό Τύπο είδηση ήταν η παρέμβαση του ΣΕΒ στο πολιτικό παιχνίδι υπέρ της κυβέρνησης, για μας είδηση ήταν οι ωμές απόψεις των καπιταλιστών υπέρ της κινεζοποίησης της εργατικής τάξης, οι οποίες φυσικά δεν εκφράστηκαν παράλληλα με τη στήριξη της κυβέρνησης. Ο ΣΕΒ ζητά από την κυβέρνηση πιστή εφαρμογή του Μνημονίου και ταυτόχρονα ζητά από τα συνδικάτα ένα new deal στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, με περιεχόμενο την προσαρμογή των εργασιακών σχέσεων στα δεδομένα της οικονομικής κρίσης και στις απαιτήσεις της επόμενης μέρας. Μολονότι διαφώνησε με μέτρα όπως η απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων και το lock out, που όπως είπε δε βρίσκουν σύμφωνο τον ΣΕΒ (η υπάρχουσα ρύθμιση, που αναθέτει την επικύρωση των ομαδικών απολύσεων στο ΑΣΕ, ένα όργανο στο οποίο εξασφαλίζεται πλειοψηφία υπέρ των καπιταλιστών, ρύθμιση που έγινε από τον Βρούτση επί Σαμαροβενιζέλων, ικανοποιεί απόλυτα τον ΣΕΒ), ο Φέσσας πέταξε τα πρώτα αναγνωριστικά πυρά: «Εως τώρα η Εθνική Συλλογική Σύμβαση εστίαζε μόνο σε θέματα αμοιβών και επιδομάτων. Η κρίση άλλαξε τα δεδομένα, **αποδόμισε τις συλλογικές διαπραγματεύσεις**, πλέον πρέπει να απλώσουμε τη συζήτηση σε **πιο καίρια θέματα**». Δεν εξήγησε, όμως, ποια είναι αυτά τα πιο καίρια θέματα. Ετσι, οι παριστάμενοι δημοσιογράφοι (βοηθούμενοι και από τις γνωστές διαρροές) έγραψαν ότι ο ΣΕΒ θέτει ζήτημα κατάργησης του 13ου και 14ου μισθού, για ν' ακολουθήσει διεκρίνιση-διάψευση από το Γραφείο Τύπου του ΣΕΒ.

Δε χρειάζεται και μεγάλη σοφία για ν' αντιληφθούμε πως αυτό που ζητά ο ΣΕΒ είναι το βάθεμα της κινεζοποίησης, μέσω της θέσπισης όλων αυτών που αυθαίρετα και συχνά παράνομα εφαρμόζουν οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις, εκβιάζοντας τους εργάτες τους. Και δε θα προχωρούσε ο Φέσσας σε τόσο απροκάλυπτη στήριξη της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου, αν ο ΣΕΒ δεν είχε πάρει τις εγγυήσεις πως οι συριζαίοι δεν πρόκειται να παρεκκλίνουν από τη ρότα που χαράχτηκε στα χρόνια των Μνημονίων, ότι δεν πρόκειται να χαλαρώσουν την κινεζοποίηση, θεσπίζοντας έστω και ένα ελάχιστο μέρος από εκείνα που υπόσχονταν στους εργάτες πριν από τις εκλογές του Γενάρη του 2015.

Προκαλεί ο Κατρούγκαλος

Είναι τέτοιο το θράσος του Κατρούγκαλου, μετά την ψήφιση του αντισφαλιστικού εκτρώματος από το σύνολο της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας των ΣΥΡΙΖΑ-ΝΕΛ, που τόλμησε να εκδώσει Δελτίο Τύπου για να υποστηρίξει πως οι νέες συντάξεις όχι μόνο δε θα είναι μικρότερες από τις παλιές, αλλά ότι «σε κάθε περίπτωση μέσω εργασιακού εισοδήματος έως 1000 Ευρώ το νέο σύστημα δίδει μεγαλύτερες συντάξεις από ό,τι το προϋφιστάμενο σύστημα. (Εισόδημα κάτω από 1000 ευρώ δηλώνουν το 87% των μισθωτών, το 90% των αυτοαπασχολούμενων και το 99% των αγροτών)»!

Προσπαθεί να πείσει όλους τους εργαζόμενους (μισθωτούς και αυτοαπασχολούμενους), ότι έπεσαν θύματα παραπληροφόρησης από την αντιπολίτευση και τα ΜΜΕ και βγήκαν στο δρόμο απεργώντας και διαδηλώνοντας, ενώ κανονικά θα έπρεπε να βγουν και να πανηγυρίζουν!

Με συντάξιμες αποδοχές στο μέσο όρο ολόκληρου του εργασιακού βίου, με ποσοστά αναπλήρωσης χαμηλότερα απ' αυτά των νόμων Λοβερδού-Κουτρουμάνη και με κατάργηση της μεταβατικότητας που εκείνοι οι νόμοι προέβλεπαν (το διάστημα που διανύθηκε στην ασφάλιση μέχρι και το 2010 προβλεπόταν να δίνει σύνταξη με τον παλιό τρόπο), οι νέες συντάξεις θα είναι σημαντικά χαμηλότερες από τις παλιές. Γι' αυτό, άλλωστε, ο ίδιος ο νόμος Κατρούγκαλου προβλέπει «προσωπική διαφορά» για όσους θα συνταξιοδοτηθούν το 2017, το 2018 και το 2019. Αν η σύνταξη που θα πάρουν με το νέο σύστημα είναι κατά 20% μικρότερη σε σχέση με τη σύνταξη που θα έπαιρναν με τους νόμους Λοβερδού Κουτρουμάνη, τότε θα πάρουν τη μισή διαφορά αν συνταξιοδοτηθούν το 2017, το ένα τρίτο της διαφοράς αν συνταξιοδοτηθούν το 2018 και το ένα τέταρτο της διαφοράς αν συνταξιοδοτηθούν το 2019.

Είναι τόσο χαμηλότερες οι νέες συντάξεις, που για να χρυσόσουν το χάλι προβλέπουν τη χορήγηση κάποιων προσωπικών διαφορών τα επόμενα τρία χρόνια. Διαφορετικά, εφόσον η συντριπτική πλειοψηφία των συντάξεων θα αυξηθεί, όπως υποστηρίζει ο ξεδιάντροπος Κατρούγκαλος, δε θα είχαν κανένα λόγο να βάλουν αυτή τη διάταξη και μάλιστα για τόσο υψηλές μειώσεις συντάξεων (από 20% και πάνω).

Ομως, ούτε οι ήδη συνταξιούχοι έχουν γλιτώσει κι ας φαίνεται ότι γλίτωσαν. Οι συντάξεις τους θα επανυπολογιστούν με το νέο σύστημα και η διαφορά θα δίνεται ως προσωπική διαφορά. Αυτό καταρχάς αποτελεί μια ακόμα επιβεβαίωση του ότι ο νόμος Κατρούγκαλου οδηγεί σε μικρότερες συντάξεις. Διαφορετικά δε θα γινόταν λόγος για προσωπικές διαφορές μετά τον επανυπολογισμό των υφιστάμενων συντάξεων. Ποια είναι η έννοια της προσωπικής διαφοράς; Ότι ο συνταξιούχος παίρνει κάτι που του έδωσαν στο παρελθόν **χωρίς να το δικαιούται**. Αυτό που «δικαιούται» είναι μόνο το άθροισμα εθνικής και ανταποδοτικής σύνταξης που θα επανυπολογιστεί με βάση το νέο σύστημα. Το παραπάνω ποσό, η προσωπική διαφορά, συνιστά εννοική μεταγείριση από τον νομοθέτη, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική έκθεση του νομοσχεδίου Κατρούγκαλου. Επομένως, ο νομοθέτης έχει κάθε δικαίωμα να έρθει σε μεταγενέστερο στάδιο και να περικόψει αυτή την προσωπική διαφορά.

Αυτό το κόλπο δεν είναι τυχαίο. Έχει καταρχάς μια νομική διάσταση, που ετοιμάστηκε προσεκτικά από την «επιτροπή σοφών» που είχε φτιάξει ο Κατρούγκαλος

Η πλήρης αποκτήνωση των εξουσιαστικών κτηνών που απαρτίζουν την κοινοβουλευτική πλειοψηφία των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ δεν αποτελεί πλέον είδηση. Δε θα πρέπει, όμως, να περνάει και ασχολίαστη. Αυτοί που μέχρι και πριν από μερικούς μήνες (στην προηγούμενη Βουλή) ειρωνεύονταν τον Χρυσοχοϊδή για τη μνημειώδη παραδοχή του ότι δεν είχε διαβάσει το πρώτο Μνημόνιο, γιατί είχε άλλες δουλειές, ψηφίζουν τεράστια σε όγκο νομοσχέδια, τα οποία αλλόζωον την ίδια τη μορφή του πολιτεύματος, χωρίς να μπορούν να ισχυριστούν ότι τα διάβασαν έστω και διαγωνίως.

Το πολυνομοσχέδιο που βάζει ένα ακόμα επιπλέον πακέτο έμμεσων φόρων, που δημιουργεί μια ανοιχτά αποκυκρωτικού τύπου εταιρία στην οποία περνάει κάθε ακίνητη και κινητή περιουσία του ελληνικού κράτους για έναν αιώνα, υπό τον απόλυτο έλεγχο των ιμπεριαλιστών δανειστών, που θεσπίζει τον περιβόητο «κόφτη», ο οποίος θέτει τον υπουργό Οικονομικών υπό έναν αυτόματο μηχανισμό έκδοσης προεδρικών διαταγμάτων, ελεγχόμενον από τη Eurostat, που παραδίδει στους «γύπες των αγορών» (για να θυμηθούμε τον Τσίπρα) τα μη εξυπη-

Κρεσέντο πολιτικής αλητείας

«Το ΕΚΑΣ αποτελεί προνοιακή και όχι συνταξιοδοτική παροχή, η οποία δίνεται μετά από έλεγχο πόρων και επανακαθορίζεται ετησίως ανάλογα με τα εισοδήματα των δικαιούχων». Έτσι ξεκινά Δελτίο Τύπου του υπουργείου Εργασίας με τίτλο «Διευκρινίσεις για την καταβολή του ΕΚΑΣ». Και συνεχίζει: «Ο επανακαθορισμός γίνεται κάθε Ιούλιο, κατόπιν επεξεργασίας των φορολογικών δηλώσεων». Σε περίπτωση που έχουν καταβληθεί επιδόματα σε πρώην δικαιούχους που έχουν υπερβεί τα εισοδηματικά κριτήρια, αυτά επιστρέφονται ως αχρεωστήτως καταβληθέντα. Η ίδια, πάγια διαδικασία θα εφαρμοστεί και φέτος. Η επιστροφή θα γίνει σε δώδεκα μηνιαίες δόσεις με ισόποσο συμψηφιστικό υπολογισμό της ανανέωσης».

Η ταμιά αυτή ανανέωσης του Κατρούγκαλου αντιμετωπίζει την κατάργηση του ΕΚΑΣ (αρχής γενομένης από τώρα) και την απαίτηση από τους συνταξιούχους που εξαιρούνται να επιστρέψουν όσα πήραν το πρώτο εξάμηνο του 2016, σαν ένα τυπικό νομικό τόσους συνταξιούχους αγρότες διάφορων κατηγοριών, που προστίθενται ως συνταξιούχοι στον ΕΦΚΑ χωρίς να μεταφέρουν καμιά αποθεματοποίηση ασφαλιστικών εισφορών. Δεδομένων μάλιστα και των υπόλοιπων δυσμενών παραγόντων (υψηλή ανεργία, εισφοροδιαφυγή, μείωση ασφαλιστικών εισφορών στον ιδιωτικό τομέα), η ελλειμματικότητα του ΕΦΚΑ θα φανεί από το ξεκίνημά του. Κι επειδή το κράτος περιορίζεται πλέον μόνο στην υποχρέωση καταβολής της εθνικής σύνταξης, ο ΕΦΚΑ θα κληθεί να μειώσει τις «δαπάνες» του, δηλαδή τις συνταξιοδοτικές του παροχές.

Ο περιβόητος «κόφτης» που αύριο θα έχει ψηφιστεί θα οδηγήσει σε άμεση μείωση της χορηγούμενων συντάξεων, μέσω της μείωσης της προσωπικής διαφοράς κάθε συνταξιούχου. Αυτό είναι παραπάνω από βέβαιο και προκύπτει μέσα από την αριθμητική του νέου συστήματος. Γι' αυτό και μιλάμε για πολλαπλές προκλήσεις του Κατρούγκαλου και της συρίζαικης προπαγάνδας, που ξεπερνούν κάθε προηγούμενο.

Λαιμητόμος διαρκείας - Ξεπούλημα διαρκείας

ρετούμενα -αλλά και εξυπηρετούμενα- δάνεια, ακόμα και αυτά που έχουν υποθήκη πρώτη κατοικία, που επικυρώνει τις συμβάσεις παραχώρησης 14 περιφερειακών αεροδρομίων στη γερμανική Fgairpt, που καταργεί τη Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων και την αντικαθιστά με μια «ανεξάρτητη» Αρχή, ελεγχόμενη από τους μηχανισμούς των δανειστών, που εισάγει την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ και άλλων κρατικών επιχειρήσεων, που θεσπίζει μια σειρά άλλα σημαντικά ζητήματα, από τους δασικούς χάρτες μέχρι τα Μη Συνταγογραφούμενα Φάρμακα (που φεύγουν από την αποκλειστική διάθεση των φαρμακείων), ένα νομοσχέδιο που μόνο το σώμα των διατάξεών του (χωρίς τις συμβάσεις παραχώρησης των αεροδρομίων) εκτείνεται σε περισσότερες από πεντακάσιες σελίδες (πάνω από 200 άρθρα, κατατέθηκε στη Βουλή λίγο πριν από τα μεσάνυχτα της περασμένης Τετάρτης και άρχισε να συζητείται με τη διαδικασία του κατεπείγοντος το μεσημέρι της Πέμπτης,

με σκοπό μέχρι το βράδυ της Κυριακής να έχει ψηφιστεί. Και δεν ακούστηκε «κιχ» από τα αποκτηνωμένα εξουσιαστικά κτήνη.

Το νομοσχέδιο ήταν έτοιμο εδώ και μέρες. Και όμως δε δόθηκε στη δημοσιότητα, για να μην προλάβει να γίνει καμιά ουσιαστική συζήτηση. Ακόμα και οι διατάξεις για τον «κόφτη» ήταν έτοιμες κι ας είχε ανακοινώσει ο Τσακλώτος με non paper πως «οι διατάξεις για τον Μηχανισμό Δημοσιονομικής Διόρθωσης, για λόγους τεχνικής επεξεργασίας, θα κατατεθούν ως τροπολογία στη Βουλή μετά την κατάθεση του πολυνομοσχεδίου». Μαζί με το υπόλοιπο πολυνομοσχέδιο κατατέθηκε και η ρύθμιση για τον «κόφτη». Κατατέθηκε με τη μορφή τροπολογίας για να μην περάσει από έλεγχο από τη Διεύθυνση Επιστημονικών Μελετών της Επιστημονικής Υπηρεσίας της Βουλής, η οποία δε θα μπορούσε να κρύψει την κραυγαλέα αντιανταγματικότητα του. Δεν είναι, βέβαια, υποχρεωτικές για την πλειοψηφία οι παρατηρήσεις

της επιστημονικής υπηρεσίας της Βουλής, όμως θα φόρτιζαν το κλίμα και θα προσέφεραν επιχειρήματα στην αντιπολίτευση. Γι' αυτό και επιλέχτηκε η μέθοδος της υπουργικής τροπολογίας.

Ολ' αυτά είναι ψιλά γράμματα για τα αποκτηνωμένα κτήνη. Εδώ η κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ έφτασε στο σημείο να συνεδριάσει και ν' αποφασίσει το «ναι σε όλα» χωρίς να έχει μπροστά της νομοσχέδιο! Αυτή τη φορά δε χρειάστηκε καν να πάει ο Τσίπρας στη συνεδρίαση. Έστειλε τον Τσακλώτο με τον Σταθάκη. Είναι ξεκάθαρο ότι οι αποκτηνωμένοι αυτοί άνθρωποι θα ψηφίσουν τα πάντα, αρκεί να παραμείνουν στην εξουσία.

Από το τεράστιο σε όγκο πολυνομοσχέδιο επιλέξαμε σ' αυτή την πρώτη ανάλυση ν' ασχοληθούμε με τέσσερα μόνο θέματα. Με τα υπόλοιπα ν' ασχοληθούμε τις επόμενες εβδομάδες.

Αντισταϊκή φοροκαταιγίδα

Τις αυξήσεις των έμμεσων φόρων βάζουν κατευθείαν το χέρι του κρατικού φοροεισπράκτορα στο μισοδόλο σωρτάρι των λαϊκών νοικοκυριών, αρπάζοντας ό,τι απέμεινε. Κυριολεκτικά αρπάζοντας, γιατί ο μεγαλύτερος όγκος των δηματικών κριτηρίων να αποκλείεται ένα σημαντικό μέρος των χαμηλοσυνταξιούχων. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι το ΕΚΑΣ υπήρξε από τη δημιουργία του συνταξιοδοτικού ή όχι προνοιακή παροχή, ανεξάρτητα από την επιλεκτική (με εισοδηματικά κριτήρια) χορήγηση του.

ΥΓ. Για την περίπτωση της Βουλεντή Καρακώστα, μια διαπίστωση και ένα σχόλιο. Η διαπίστωση είναι πως πρόκειται για ένα ακόμα εντελώς άσχετο στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ: δεν ξέρει καν τι είναι το ΕΚΑΣ, δεν έχει ούτε μια γενική ιδέα για το πώς και σε ποιους χορηγείται. Το σχόλιο έχει να κάνει με τη γαϊδουριά, την αγυρτεία, τον κυνισμό, την αποκτήνωση των στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ. Η Καρακώστα δε δίστασε να βαφτίσει φοροφυγάδες τους χαμηλοσυνταξιούχους που τους ζητούν να επιστρέψουν το ΕΚΑΣ. Είναι άσχετη, αλλά δε δίστασε να μιμηθεί τον Γκέμπελς. Οι άνθρωποι αυτοί είναι αδιόστατοι. Οι κάνουν τα πάντα για να παραμείνουν όσο περισσότερο γίνεται στην εξουσία. Ιωες γιατί ψυχαθλούν να δικαιολογήσουν την αναδρομική κατάργηση του ΕΚΑΣ από δεκάδες χιλιάδες συνταξιούχους, τότε που είναι στα πράγματα.

Ποιος είναι ο νόμος

πώληση μη εξυπηρετούμενων δανείων στα λεγόμενα distress funds, τους περιβόητους «γύπες των αγορών»;

Ηρθε η ώρα για την πώληση στους «γύπες» όχι μόνο όλων των κόκκινων (μη εξυπηρετούμενων) δανείων, αλλά και πράσινων (εξυπηρετούμενων) δανείων, προκειμένου οι τράπεζες να αναδιαρθρώσουν τα χαρτοφυλάκιά τους (στην πραγματικότητα, τα πράσινα δάνεια μπορούν να πωληθούν προκειμένου να γίνουν πιο ελκυστικά τα πακέτα που θα βγουν για πώληση). Μάλιστα, οι μπιζνες αγοραπωλησίες δανείων θα απαλλάσσονται από φόρους και λοιπά τέλη! Την ώρα που αρπάζουν το τελευταίο ευρώ από την τσέπη των εργαζόμενων, αφήνουν αφορολόγητες τέτοιου μεγέθους μπιζνες.

Εξαιρούνται μόνο τα κόκκινα δάνεια με προσημείωση ή υποθήκη πρώτης κατοικίας, αντικειμενικής αξίας έως 140.000 ευρώ, κι αυτό μέχρι τις 31.12.2017. Από 1.1.2018 θα πωλούνται και αυτά. Μέχρι τότε, οι δανειολήπτες που καθυστερούν την καταβολή δόσεων, θα πρέπει να κάνουν κάποια ρύθμιση να είναι συνεπείς σ' αυτή, αν δε θέλουν να δουν το δανειό τους να πουλιέται σε κάποια εταιρία-γύπα και το σπίτι τους να βγαίνει στο σφυρί.

«Κόφτης» για μισθοί και συντάξεις

Ας τελειώνουμε με την υποκρισία και τα προσχήματα είναι το μήνυμα των ιμπεριαλιστών δανειστών, με το οποίο

«Ελλάς ΑΕ» με γερμανό αρχιμάντζερ

Δωσίλογο! Αν τα στελέχη των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων κατηγορήθηκαν ως δωσίλογοι (χαρτοπαιγμός με τον οποίο συμφωνούσαν οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, τα στελέχη της σημερινής συγκυβέρνησης κερδίζουν... με το σπαθί τους το χαρακτηρισμό των αρχιδωσίλογων, αφού εκχωρούν το σύνολο της κινητής και ακίνητης περιουσίας του ελληνικού κράτους σε μια **ανώνυμη εταιρία**, διάρκειας **ενός αιώνα**, απόλυτα **ελεγχόμενη από τους** δανειστές.

Στην πραγματικότητα, πρόκειται για μια τεράστια εταιρία holding, με το όνομα «Ελληνική Εταιρία Συμμετοχών και Περιουσίας ΑΕ», η οποία **«δεν ανήκει στον δημόσιο ή ευρύτερο δημόσιο τομέα**, όπως αυτές εκάστοτε ορίζεται», «λειτούργει χάριν του δημοσίου συμφέροντος **σύμφωνα με τους κανόνες της ιδιωτικής οικονομίας**» και στην οποία περνούν ως θυγατρικές: το ΤΧΣ, που έχει τις μετοχές του ελληνικού κράτους στις συστημικές λεγόμενες τράπεζες, το ΤΑΙΠΕΔ, η Εταιρία Ακινήτων Δημοσίου ΑΕ (ΕΤΑΔ), στην οποία περνούν και τα κτίρια που είχαν δοθεί στο ΤΑΙΠΕΔ και η νέα **Εταιρία Δημοσίων Συμμετοχών ΑΕ** (ΕΔΗΣ), στην οποία δίνονται όλες οι συμμετοχές του ελληνικού κράτους σε επιχειρήσεις (ΔΕΗ, ΟΣΕ, ΕΥΔΑΠ κτλ.), ακόμα και οι συμβάσεις παραχώρησης (δρόμοι, αεροδρόμια κτλ.).

Στη Βουλή υπήρξε ένα αλαλούμ, καθώς οι συρίζαιοι βουλευτές πάγασαν όταν είδαν το παράρηγμα με τις επιχειρήσεις που περνούν στην ΕΔΗΣ. Ο Τσακλώτος, που έκανε ότι μπορούσε για να καθυστερήσει τη δημοσιοποίηση των παραρηγμάτων (παρά τα μινεαίικια της αντιπολίτευσης), πήρε πίσω το αρχικό παράρηγμα, έφερε καινούργιο από το οποίο είχαν αφαιρεθεί ΔΕΗ, ΕΥΑΘ, ΕΥΔΑΠ, ΕΛΒΟ, Αττικό Μετρό και Κτιριακές Υποδομές, διεκρίνισε όμως πως η ένταξη αυτών των επιχειρήσεων «τελεί ακόμη προς αύξηση με τους δανειστές». Ας μην αμφισβητεί κανείς πως, αν μέχρι να ψηφιστεί το δωσιολογικό-αποικιοκρατικό νομοσχέδιο δεν έχουν ενταχθεί στην ΕΔΗΣ και τα ποσοστά του κράτους σ' αυτές τις επιχειρήσεις, αυτό θα γίνει σε επόμενη φάση, που δε θ' αργήσει καθόλου.

Η εταιρία αυτή θα έχει διάρκεια έναν αιώνα (99 χρόνια) και το αποφασιστικό της όργανο, το Εποπτικό Συμβούλιο, θα είναι πενταμελές. Τον πρόεδρο και ένα μέλος θα διορίζουν οι δανειστές (Κομισιόν και ESM) και τρία μέλη το ελληνικό κράτος. Για να παρθεί όμως οποιαδήποτε απόφαση απαιτούνται

λογισμού της Γενικής Κυβέρνησης.

Οι εξαιρέσεις από το αυτόματο κόψιμο είναι ασήμαντες και αφορούν το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων, τα καθαρά φιλανθρωπικά χαρακτήρα δαπάνες (οι οποίες αντιπροσωπεύουν μικροποσά του κρατικού προϋπολογισμού) και τις δαπάνες υγείας, οι οποίες έχουν ήδη πετσοκοπεί άγρια από το αντισφαλιστικό νομοσχέδιο, με το κόψιμο της επιχορήγησης του ΕΟΠΥΥ (526 εκατ. ευρώ το 2016). Έτσι, έμειναν μόνο οι επιχορηγήσεις στα νοσοκομεία (1.310 εκατ. ευρώ).

Από τις λεγόμενες πρωτογενείς δαπάνες του κρατικού προϋπολογισμού (δείτε για παράδειγμα τον πίνακα στη σελίδα 61 της εισαγητικής έκθεσης του κρατικού προϋπολογισμού του 2016) οι μισθοί και συντάξεις αντιπροσωπεύουν το 44%, ενώ η ενόητη «ασφάλιση, περιθώλη και κοινωνική προστασία» αντιπροσωπεύει το 33%. Όλες οι υπόλοιπες δαπάνες αντιπροσωπεύουν το 23% και μεταξύ τους είναι και οι τόκοι που αντιπροσωπεύουν το 14% και όπως αντιλαμβάνεστε αποκλείεται να κοπουν. Επομένως, **μισθοί, συντάξεις και κοινωνική ασφάλιση θα είναι τα μόνια θύματα του αυτόματου δημοσιονομικού κόφτη**.

Τα κοψίματα δε θα είναι μικρά. Καθολορίζονται και αυτά από τη διάταξη που εισάγεται. Για δημοσιονομική απόκλιση μεταξύ 0,26% και 0,75% του ΑΕΠ θα παίρνονται μέτρα ύψους 0,5% του ΑΕΠ (900 εκατ. ευρώ σε σημερινές τιμές). Για απόκλιση 0,76% - 1,25% τα μέτρα θα είναι ύψους 1% του ΑΕΠ, για απόκλιση 1,26% - 1,75% τα μέτρα θα είναι 1,5% και για απόκλιση 1,76% - 2,25% τα μέτρα θα είναι 2% του ΑΕΠ.

4

τέσσερις ψήφοι. Δηλαδή, οι δανειστές έχουν τον πρόεδρο και δικαίωμα βέτο σε κάθε απόφαση της «Ελλάς ΑΕ», όπως θα έπρεπε να ονομαστεί η εταιρία.

Η εταιρία δε θα ιδιωτικοποιεί μόνο, αλλά θα κάνει μπιζνες γενικώς. Τα κέρδη της θα μοιράζονται σε δύο ίσα μερίδια. Το ένα μερίδιο θα ξαναγοράν στην εταιρία για να συνεχίσει τις μπιζνες της. Το άλλο μερίδιο θα μοιράζεται όπως προβλέπει ο Ν. 4336/2015 (το τρίτο Μνημόνιο δηλαδή). Το 50% θα πηγαίνει για την αποπληρωμή του δανείου για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών. Το 25% θα πηγαίνει για αποπληρωμή χρέους ώστε να μειώνεται ο λόγος χρέους προς ΑΕΠ. Και το υπόλοιπο 25% για επενδύσεις. Όπως βλέπουμε τα πράγματα γίνονται χειρότερα σε σχέση με το Μνημόνιο. Το ελληνικό κράτος μεταβιβάζει στους δανειστές ό,τι έχει και δεν έχει.

ΥΓ. Πώς αλλόκοτα εκτός από αλητεία μπορεί να χαρακτηριστεί η ρύθμιση του άρθρου 49 του Ν. 4387/16 (νόμος Κατρούγκαλου, που αναφέρει ότι από 1.1.2017 ο ΕΦΚΑ θα έχει ως έσοδο και «το 20% των εσόδων που προκύπτουν από την εκποίηση και εκμετάλλευση ακινήτων του Δημοσίου ή των Ν.Π.Δ.Δ. ή των δημοσίων επιχειρήσεων των οποί-ων το μετοχικό κεφάλαιο ανήκει εξ ολοκλήρου, άμεσα ή έμμεσα, στο Δημόσιο ή σε Ν.Π.Δ.Δ., εξαιρουμένων όσων έχουν μεταβιβαστεί στο Ταμείο Δεσπονητικής Ιδιωτικής Περιουσίας Ελληνικού Δημοσίου, σύμφωνα με το Ν. 3986/2011»; Πλέον δεν υπάρχει ακίνητο που να μην περνά στην νέα εταιρία, επομένως δεν υπάρχει έσοδο για την ΕΦΚΑ. Ηξεραν πολύ καλά ότι έχουν κάνει τέτοια συμφωνία, όμως έβαλαν την άνευ περιοριμένου διάταξη στο νόμο Κατρούγκαλου για να πουν ότι τάχα εξασφάλισαν στον ΕΦΚΑ πρόσθετα έσοδα από ιδιωτικοποιήσεις.

Αυτή η ιστορία απάτης, βέβαια, ξεκινάει από παλιότερα. Με το άρθρο 149 του Ν. 3655/2008 (νόμος Πετραλιάς) δημιουργήθηκε το ΑΚΑΓΕ (Ασφαλιστικό Κεφάλαιο Αλληλεγγύης Γενικών και ως έσοδο το προβλεπτική και «ποσοστό 10% επί των ετήσιων συνολικών εσόδων από αποκρατικοποίηση Δημοσίων Επιχειρήσεων και Οργανισμών»). Και αυτό το έσοδο έγινε έσοδο-φάντασμα. Εκείνο που βλέπουμε είναι ότι όλες οι κυβερνήσεις, για να χρυσόσουν το χάλι των ιδιωτικοποιήσεων, φτιάχνουν και ένα μεσολάβη διαδίζον για τη δήθεν μεταφορά εσόδων από τις ιδιωτικοποιήσεις στην Κοινωνική Ασφάλιση, την οποία αργότερα καταργούν ή καθιστούν άχρηστη.

Πόρισμα Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων

Εκθεση ιδεών, ευχολόγια και προτάσεις με παλιά υλικά του αστικού εκσυγχρονισμού

Την πρόταση της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής, έκτασης 100 σελίδων, έδωσε στη δημοσιότητα ο πρόεδρος της καθηγητής Κώστας Γαβρόγλου. Η πρόταση είναι ένα τμήμα των πορισμάτων της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων (π.χ. δεν περιλαμβάνονται θέματα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης), η οποία συντάξε το παρόν κείμενο, στο πλαίσιο του λεγόμενου «εθνικού διαλόγου». Σημειώνουμε ότι στον εν λόγω «διάλογο» κλήθηκαν να καταθέσουν προτάσεις εκτός των ομοσπονδιών της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας των εκπαιδευτικών, των βουλευτών, των πρυτάνεων, κ.λπ. και οι πρώην υπουργοί Παιδείας Μαριέττα Γιαννάκου, Διαμαντοπούλου και Αρβανιτόπουλος (οι δυο τελευταίοι έστειλαν υπομνήματα), αφού το αστικό κράτος «έχει συνέχεια», καθώς και οι Μορφωτικοί Ακόλουθοι των χωρών της Ευρωζώνης.

Πρόκειται για μια έκθεση ιδεών, όπου βρίθουν τα συνεχή «θα πρέπει» -ένα διαρκές, δηλαδή, ευχολόγιο- και περιγράφονται δράσεις που θα διαμορφώσουν, υποτίθεται, στο πλαίσιο του σημερινού εκμεταλλευτικού οικονομικοκοινωνικού συστήματος, που δημιουργεί πλήθος ανισοτήτων μεταξύ της νέας γενιάς και καθιστά ανέκδοτο τις «ίσες ευκαιρίες στη μόρφωση», έναν «μορφωμένο νέο με δημοκρατικό ήθος και κριτική σκέψη».

Αυτός ο θαυμαστός στόχος θα πραγματοποιηθεί στο έδαφος του καπιταλισμού, όπου η γνώση ταυτίζεται με το συμφέρον της αστικής τάξης και την ικανοποίηση των τρεχουσών αναγκών της αγοράς, συνεπώς επιδιωκόμενος στόχος δεν είναι η καλλιέργεια κριτικής σκέψης, αλλά η άκριτη αποδοχή της «αλήθειας» της κυρίαρχης τάξης και της ιδεολογίας της. Πρόκειται επίσης για προτάσεις δομημένες με παλιά υλικά πρότερων εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων, καθώς και υλικά παρμένα από θεωρίες του αστικού εκσυγχρονισμού, που έχουν βρει απήχηση στα εκπαιδευτικά συστήματα των χωρών της ΕΕ, με γνώμονα την προώθηση της «ανταγωνιστικότητας», της «αποτελεσματικότητας», της «ευελιξίας», κατευθύνσεις που στη χώρα μας προωθήθηκαν ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια (την αρχή έκανε η Γιαννάκου και τους ρυθμούς επιτάχυναν έντονα οι Διαμαντοπούλου-Αρβανιτόπουλος).

Οι προτάσεις της Επιτροπής χωρίζονται σε τρεις ενότητες, ανάλογα με το χρονοδιάγραμμα υλοποίησής τους. Διακρίνονται σε Βραχυπρόθεσμες (Ιούνιος 2016 - Νοέμβριος 2016), Μεσοπρόθεσμες (Δεκέμβριος 2016 - Μάιος 2018) και Μακροπρόθεσμες (Ιούνιος 2018 - Μάιος 2022).

Στο άρθρο αυτό επισημαίνουμε χαρακτηριστικά σημεία της Εκθεσης Γαβρόγλου.

◆ Το Πόρισμα σημειώνει ότι «βασική αρχή» της μεταρρύθμισης και «κεντρική πολιτική επιλογή» είναι η «αυτονομία της σχολικής μονάδας», η οποία διακρίνεται σε παιδαγωγική, διοικητική και οικονομική. Η παιδαγωγική αυτονομία εντάσσεται στις βραχυπρόθεσμες προ-

τεραιότητες, ενώ η διοικητική στις μακροπρόθεσμες. Για ευνόητους λόγους δεν αναφέρεται σε ποιο χρονοδιάγραμμα εντάσσεται η οικονομική αυτονομία, που είναι και η «ταμπακίερα» της όλης υπόθεσης.

Σύμφωνα με την Εκθεση «η παιδαγωγική αυτονομία αφορά τη μεγαλύτερη συμμετοχή των εκπαιδευτικών στα προγράμματα σπουδών, στις διδακτικές μεθόδους, στην επιλογή του εκπαιδευτικού υλικού, την επιλογή του τρόπου αξιολόγησης των μαθητών, κ.λπ. Η διοικητική αυτονομία, σχετίζεται με την έννοια της αποκέντρωσης, όπου οι διαφορετικές εκπαιδευτικές περιφέρειες έχουν την υποχρέωση να προσαρμόσουν, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό ανάλογα με το επίπεδο αυτονομίας που τους προσφέρεται, τις βασικές εκπαιδευτικές πολιτικές οι οποίες εκπορεύονται από το Υπουργείο Παιδείας. Η οικονομική αυτονομία, αναφέρεται στη δυνατότητα που δίνεται στη σχολική μονάδα να διαχειριστεί τους πόρους της ή να αναζητήσει πρόσθετους».

Τα παραπάνω έχει διατυπώσει και ο Λιάκος της Επιτροπής Διαλόγου με άλλα λόγια. Αυτός μίλησε για την «ενηλικίωση του εκπαιδευτικού συστήματος», τον «απογαλακτισμό από το μεγάλο προστατευτικό και παρεμβατικό κράτος».

Τα παραπάνω, προείπαν οι πασόκοι από την εποχή που υπουργός Παιδείας ήταν ο Γιωργάκης Παπανδρέου (αυτός κατάφερε να ξεσηκώσει εναντίον του την εκπαιδευτική κοινότητα με την απόπειρα αποκέντρωσης), ενώ η Διαμαντοπούλου με το Νέο Σχολείο της αγοράς έδωσε μια θεωρητική νότα στο εν λόγω εγχείρημα (Πρόγραμμα σπουδών: «Ανοικτό και ευέλικτο ως προς τον εκπαιδευτικό ο οποίος θα έχει δυνατότητα παρέμβασης και αυτενέργειας στο περιεχόμενο και μέθοδο διδασκαλίας: ως προς τη διαδικασία σύνταξης όπου συμμετέχουν μάχιμοι εκπαιδευτικοί, εκπρόσωποι των επιστημονικών κλάδων

και των ειδικών φορέων της πολιτείας και επίσης ως προς τον μαθητή»).

Οι συριζαίοι είναι μανούλες στην παραπλάνηση, γι' αυτό και προσδίδουν στην «αυτονομία» δημοκρατικό και παιδαγωγικό άρωμα, που αντανάκλα δήθεν την ενεργητική συμμετοχή των εκπαιδευτικών στην κατάρτιση των προγραμμάτων σπουδών και τη διοίκηση της σχολικής μονάδας. Ξέρουν, όμως, καλά πως η αστική τάξη, τα συμφέροντα της οποίας ανέλαβαν να υπηρετήσουν, ουδέποτε επέτρεψε παρεκκλίσεις από το ρόλο που έχει αναλάβει να παίξει το σχολείο στον καπιταλισμό, ενώ η παρέμβαση των εκπαιδευτικών επιτρέπεται να έχει πάντα περιορισμένο και διακοσμητικό ρόλο, που δεν αναιρεί το περιεχόμενο και τις κατευθύνσεις που ορίζονται άνωθεν σε κεντρικό επίπεδο.

Τα «διαφοροποιημένα» προγράμματα σπουδών, ακόμα κι αν δεν αναιρούν την ουσία, οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στην κατηγοριοποίηση των σχολείων ανάλογα με την κοινωνική προέλευση του μαθητικού πληθυσμού και την περιοχή στην οποία αυτά ανήκουν, στον διαχωρισμό τους σε «καλά» και «κακά», ανάλογα με τις επιδόσεις των μαθητών, που έχουν πάντα κοινωνικοοικονομικά αίτια, στην αναζήτηση πόρων από «τρίτους», γιατί μόνον έτσι μπορεί να βελτιωθεί ένα σχολείο την υλικοτεχνική του υποδομή και τις δραστηριότητες τις οποίες αυτό αναλαμβάνει, αφού η δημόσια χρηματοδότηση είναι οικτρή, στην εισδοχή, τέλος, των επιχειρήσεων και των κάθε λογής «χορηγών», συμπεριλαμβανομένης και της «τσέπης των γονιών», μέσα στο δημόσιο σχολείο. Εξ ου και η «οικονομική αυτονομία», που γίνεται πλέον και επίσημα στόχος.

Η διοικητική αυτονομία που «σχετίζεται με την έννοια της αποκέντρωσης» οδηγεί όχι μόνο στην παρέμβαση των τοπικών παραγόντων και των επιχειρηματιών της κάθε περιοχής στο εκπαιδευτικό γίγνεσθαι. Αυτή θα είναι μόνο

η αρχή. Η συνέχεια θα αφορά και την επιλογή και τους διορισμούς των εκπαιδευτικών, με συνέπεια τη δημιουργία εκπαιδευτικών πολλών ταχυτήτων και σε επίπεδο περιφέρειας και δήμων.

◆ Επανερχεται άμεσα η «αυτοαξιολόγηση» της σχολικής μονάδας. Βραχυπρόθεσμα ορίζεται ότι πρέπει να γίνει ο επαναπροσδιορισμός του νομοθετικού πλαισίου, μεσοπρόθεσμα η ψυχολογική προετοιμασία των εκπαιδευτικών (ενημέρωση-επιμόρφωση), για να μην τους πέσει βαριά αυτή η εξέλιξη, μιας και οι συριζαίοι προεκλογικά διατυμπάνιζαν ότι καταργούν την αξιολόγηση (η Διαμαντοπούλου είχε πει ότι η αυτοαξιολόγηση γίνεται στην αρχή, ώστε να μη δημιουργηθεί άγχος στους εκπαιδευτικούς), καθώς και η πρώτη υλοποίηση των διαδικασιών και μακροπρόθεσμα η αξιολόγηση της πρώτης υλοποίησης.

Κοντολογίς, από τον Δεκέμβριο του 2016 θα αρχίσουν τα όργανα. Η Εκθεση, βέβαια, ισχυρίζεται ότι αυτή η αυτοαξιολόγηση πρέπει να έχει στόχο «τη βελτίωση και όχι την επιβολή κυρώσεων». Τα ίδια, όμως, επικαλούνταν και όλοι οι υπουργοί Παιδείας που επιχειρήσαν την επαναφορά της αξιολόγησης στο σχολείο («μη τιμωρητική», «ανατροφοδοτική» και τα ρέστα).

Σκοπίμως υποκρύπτεται το γεγονός ότι η αξιολόγηση συνδέεται άμεσα με το βαθμό και το μισθό στο μισθολόγιο των δημόσιων υπαλλήλων, καθώς και με τις απολύσεις, σύμφωνα ακόμα και με τον Ν.1566/85 και τον δημοσιονομικό κώδικα. Αποτελεί δε, βασικό μοχλό τρομοκρατίας, πειθαρχίας, αλλά και μηχανισμό ελέγχου και περιορισμού του αριθμού των εργαζόμενων στο δημόσιο.

Εκείνο που πρέπει να έχουμε κατά νου είναι ότι στον καπιταλισμό η αξιολόγηση θα έχει πάντα τιμωρητικό χαρακτήρα. Αυτός θα αφορά κυρίως τους εκπαιδευτικούς που συγκροτούνται σθεναρά με την αστική ιδεολογία και αντιστέκονται στα νομοθετήματα και τις πράξεις που προωθούν τα συμφέροντα της αστικής τάξης στην εκπαίδευση. Οι άλλοι, που θα κρίνονται απλώς «επαρκείς» θα φυτοζωούν, θα επιβιώνουν με το διαρκές άγχος της διατήρησης της θέσης τους και του μισθού τους, θα γίνονται οσφυοκάμπτες και σημαιοφόροι του περιεχομένου και του ρόλου του αστικού σχολείου.

◆ Το πόρισμα Γαβρόγλου έχει οδηγό για τον πολυδιαφημισμένο «εξορθολογισμό της ύλης» τα Προγράμματα Σπουδών που είχαν εκπονηθεί στο πλαίσιο της Πράξης του Νέου Σχολείου της Διαμαντοπούλου για όλα τα γνωστικά αντικείμενα της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Επίσης, στο πλαίσιο της ως άνω Πράξης, τα υπάρχοντα σχολικά εγχειρίδια της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης έχουν αξιολογηθεί ως προς τη συμβατότητά τους με τα Νέα Προγράμματα Σπουδών και έχουν διατυπωθεί συγκεκριμένες προτάσεις αναμόρφωσής τους, οι οποίες θα αξιολογηθούν. Θα συνεκτιμηθεί επίσης για τη μείωση της ύλης το νέο ωρολόγιο πρόγραμμα.

Οι στόχοι του Νέου Σχολείου ως προς τον μαθητή (αυτόνομη δράση, περιβαλλοντική συνείδηση, ο μαθητής «μικρός επιστήμονας», «μικρός ερευνητής», με γνώσεις «σούπα» σε μια ενότητα μαθημάτων και όχι με εμβάθυνση σε κάθε γνωστικό αντικείμενο χωριστά, «γλωσσομαθής» και χρήστης των νέων τεχνολογιών από τις πρώτες κιόλας τάξεις του Δημοτικού) είναι και στόχοι του Πορίσματος της Επιτροπής, μόνο που τώρα διατυπώνονται διαφορετικά και με μπόλικο παιδαγωγικό περιτύλιγμα.

Οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι η αναγκαία μείωση της ύλης, λαμβανομένων υπόψη των παραπάνω κατευθύνσεων, που εν ολίγοις αντιστοιχούν στις σημερινές ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς για τη διαμόρφωση του προφίλ του αυριανού εργαζόμενου, δεν υπηρετούν την ουσία.

Από την άλλη, τα μεγάλα λόγια για εισαγωγή και άλλων μαθημάτων Τέχνης στο σχολείο (θέατρο, χορός, κ.λπ.), η δημιουργία ειδικών αιθουσών στο σχολείο για κάθε μάθημα Τέχνης, η ίδρυση και άλλων Καλλιτεχνικών Σχολείων, όταν μετά βίας λειτουργούν τα σχολεία που ξέρουμε σήμερα, μόνο οργή προκαλούν γιατί λέγονται μόνο με στόχο την επικοινωνιακή προπαγάνδα.

◆ Η Επιτροπή έβαλε το ράσο και πήρε την αγιαστούρα για να μιλήσει για την αναγκαιότητα της αύξησης της κρατικής χρηματοδότησης για την Παιδεία και την αναγκαιότητα των μόνιμων διορισμών εκπαιδευτικών.

Στη συνέχεια, όμως, παρατάει τα ευχολόγια και προσγειώνεται στην πραγματικότητα. Στις βραχυπρόθεσμες, μεσοπρόθεσμες και μακροπρόθεσμες προτεραιότητες εντάσσεται αποκλειστικά η διαχείριση της κατάστασης διά της πρακτικής «βγάζουμε και από τη μύγα ζύγκι»:

«Με δεδομένη τη δημοσιονομική δυσχέρεια, αυτό που απαιτείται ως ελάχιστο είναι αφενός η πλήρης αξιοποίηση των διαθέσιμων πόρων της εκπαίδευσης (ανθρώπινων, υλικοτεχνικών και χρηματικών) και αφετέρου η εξάλειψη κάθε πιθανού πεδίου σπατάλης. Ακόμη πιο απαραίτητη, σε συνθήκες δημοσιονομικής δυσχέρειας, καθίσταται η αξιολόγηση της σκοπιμότητας κάθε είδους δαπάνης. Συγχρόνως, είναι απαραίτητη η πλήρης αξιοποίηση κάθε πιθανής πρόσθετης, πέραν της κρατικής, χρηματοδότησης, η οποία δεν θίγει τον δημόσιο χαρακτήρα της εκπαίδευσης, όπως αυτός υπαγορεύεται από το άρθρο 16 του Συντάγματος».

Το Πόρισμα, όμως, αναφέρεται και στην «οικονομική αυτονομία» των σχολείων με «αναζήτηση πρόσθετων πόρων». Ετσι και το άρθρο 16 του Συντάγματος για αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν Παιδεία πετιέται στα σκουπίδια.

◆ Η γενίκευση του Ολοήμερου Σχολείου (του σχολείου δηλαδή που αντιστοιχεί στις ξεχαρβαλωμένες εργασιακές σχέσεις των γονιών και όχι στις πραγματικές ανάγκες των μικρών μαθητών και αποτελεί την πιο φθηνή λύ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 12

Ανασχηματισμό και διεύρυνση ανήγγειλε ο Τσίπρας

Επιχείρηση διεμβολισμού της πασοκικής σοσιαλδημοκρατίας

«Θέλουμε όλα τα στελέχη κοντά μας, συμμετοχούς στην προσπάθειά μας. Εκτός από εκείνους που αγωνιούν μόνο για μία καρέκλα της εξουσίας. Αυτούς τους χαρίζουμε στους άλλους. Ας τους έχουν να τους χαίρονται». Αστράψε και βρόντησε η Φώφη από το βήμα της συνδιάσκεψης της Δημοκρατικής Συμπαράταξης. Αυτή η ίδια Φώφη που καμάρωνε ως αναπληρώτρια υπουργός Αμυνας του Σαμαρά, μια θέση μόνο για την καρέκλα, το παίζει τώρα... αντιεξουσιαστήρια.

Η ίδια Φώφη είναι που μέχρι πριν από μερικές εβδομάδες αγόρευε για το πόσο αναγκαία είναι μια κυβέρνηση συνεργασίας, με τον Τσίπρα πρωθυπουργό. Τον Τσίπρα που τώρα κατηγορεί σαν... δεξί χέρι του Σόιμπλε. Η Φώφη η... αντιμνημονιακιά!

Για ποιο λόγο η Φώφη απορρίπτει τώρα μετά βδελυγμίας κάθε ιδέα κυβερνητικής συνεργασίας με τον ΣΥΡΙΖΑ; Γιατί κατάλαβε ότι οι Τσιπραίοι ετοιμάζουν σόου διεύρυνσης με πολιτικά παροπλισμένους παλαιοπασόκους, στην προσπάθειά τους να δείξουν στους ευρωπαίους σοσιαλδημοκράτες πως η μόνη αυθεντική σοσιαλδημοκρατική δύναμη στην Ελλάδα, συνεπής στις υποχρεώσεις της έναντι του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, είναι ο ΣΥΡΙΖΑ. Ενώ το ΠΑΣΟΚ, μολοντί έχει συρρικνωθεί σε μονοψήφιο εκλογικό ποσοστό, αρνείται να βάλει πλάτη στην προσπάθεια της κυβέρνησης Τσίπρα, που δε θα είχε καμιά αντίρρηση να περιλάβει και στελέχη του ΠΑΣΟΚ στη σύνθεσή της. Όταν ο Τσίπρας κάνει παρασκηνιακά παζάρια με παλαιο-πασόκους, την ώρα που η Φώφη προσπαθεί να τους μαζέψει πίσω σε μια σοσιαλδημοκρατική συμμαχία, η τελευταία αντιλαμβάνεται ότι οι Τσιπραίοι θέλουν να απομωιάσουν το ΠΑΣΟΚ. Γι' αυτό και αντιδρά, ξορκίζοντας κάθε ιδέα κυβερνητικής συνεργασίας που μέχρι πρότινος ζητούσε μετ' επιτάσεως.

Μήπως είναι υπερβολική η αντίδραση της Γεννηματά; Μήπως όλα όσα ακούγονται περί Ξενογιαννακοπούλου, Κατσέλη, Παντελή Οικονόμου, ακόμα και Καστανίδη είναι απλώς αποκηρύματα δημοσιογραφικής φαντασίας; Το μόνο βέβαιο είναι πως τα ονόματα δεν βγήκαν από τη φαντασία δημοσιογράφων. Τα σερβίρισε ο ίδιος ο μηχανισμός προπαγάνδας του μεγάρου Μαξίμου. Και την ίδια μέρα που η Φώφη

άναβε και κόρωνε στο βήμα της μίζερης συνδιάσκεψης, φρέσκος Τσίπρας ήταν κρεμασμένος στα μανταλάκια. Αντιγράφουμε από τη συνέντευξη-ποταμό στη Real News:

«Ο χώρος μας έχει αποδείξει ότι δεν φοβάται τις διευρύνσεις. Αρκεί αυτές να γίνονται στη βάση μιας ειλικρινούς πολιτικής συμφωνίας. Υπάρχουν πρόσωπα που δεν ανήκουν στον ιστορικό χώρο της ριζοσπαστικής Αριστεράς που έχουν συμβάλει με τη στάση τους και τις απόψεις τους στην προσπάθεια που ξεκινήσαμε από τον Ιανουάριο του 2015. Άνθρωποι από τον ευρύτερο χώρο της Σοσιαλδημοκρατίας και του Κέντρου. Οι δίαυλοι υπάρχουν, το πώς θα προχωρήσει η σχέση μας μένει να αποφασιστεί το επόμενο διάστημα, με βασικά κριτήρια, όμως, την κοινή πολιτική και προγραμματική συμφωνία, την ανιδιοτέλεια, την εντιμότητα».

Μόνο τα ονόματα λείπουν και σίγουρα δεν είναι άλλα απ' αυτά που ο μηχανισμός του Μαξίμου έχει διαρρεύσει. Καταλαβαίνετε τι πλήγμα για το πρεστίτζ της Γεννηματά θα είναι μια ακόμα διεύρυνση του ΣΥΡΙΖΑ, και μάλιστα την ώρα που υποτίθεται ότι βρίσκεται σε εξέλιξη προσπάθεια για την «ανασυγκρότηση της Κεντροαριστεράς». Ο Τσίπρας δε διστάζει να επιτεθεί ευθέως στο ΠΑΣΟΚ της Φώφης, βαφτίζοντάς το ουρά της ΝΔ:

«Η κοινοβουλευτική πλειοψηφία είναι ισχυρή και επαρκής, το αποδείξαμε και προχθές. Πέρασαμε τα δύσκολα. Δεν έχουμε την ανάγκη κανενός. Ωστόσο, αν οι πολιτικές δυνάμεις της Σοσιαλδημοκρατίας επέλεγαν να ανοίξουν έναν γόνιμο διάλογο για το νόημα και τον χαρακτήρα της προοδευτικής διακυβέρνησης, θα καλωσορίζαμε το γεγονός. Όμως, δείχνουν να είναι τόσο προσκολλημένοι στο άρμα του παλιού πολιτικού συστήματος, που επιλέγουν να είναι στήριγμα του κ. Μητσοτάκη, ακόμη και αν αυτό τους απομονώνει στους κύκλους των Ευρωπαίων Σοσιαλιστών. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι όσο συνεχίζουν σε αυτόν τον δρόμο, συνειδητά υπονομεύουν τα περιθώρια για συγκλίσεις».

Η πρόκληση του Τσίπρα είναι χοντρή: ή στηρίζετε την κυβέρνηση κι ανοίγουμε παζάρι για τη συμμετοχή σας σ' αυτή ή διεμβολίζω κι άλλο το χώρο σας και διεκδικώ ακόμα και την επίσημη εκπροσώπηση του στην ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, που ήδη με έχει

καλέσει και συμμετέχω στις συσκέψεις κορυφής. Ενόψει όλων αυτών είναι απόλυτα εξήγητος ο εκνευρισμός των περί τη Γεννηματά πασόκων και η σφοδρή επίθεση στην κυβέρνηση που την έβαλαν να κάνει από το βήμα της συνδιάσκεψης. Οι προσεκτικοί παρατηρητές των πολιτικών πραγμάτων θα διαπίστωσαν ότι η σφοδρότητα της επίθεσης της Γεννηματά είχε ξεκινήσει ήδη από τη Βουλή, στη συζήτηση για το αντισσφαλιστικό και φοροπνητικό νομοσχέδιο, όταν ζήτησε να φύγει η κυβέρνηση. Προφανώς, οι πασόκοι γνώριζαν τι ετοίμαζε ο Τσίπρας και δεν είχαν άλλη επιλογή από το να σηκώσουν το γάντι.

Αμα δούμε και τους Παντελή Οικονόμου και Καστανίδη να μπαίνουν στη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου ή να χρησιμοποιούνται σε κρατικά πόστα (όπως συνέβη ήδη με την Κατσέλη, που τοποθετήθηκε πρόεδρος της Εθνικής Τράπεζας), θα τα έχουμε δει όλα. Γιατί όχι; Μήπως είναι καλύτεροι ο Κουρουμπλής, ο Σπίρτζης, η Τζάκρη και οι υπόλοιποι τώως πασόκοι; Απλά, οι Καστανίδης και Οικονόμου είναι ιστορικά στελέχη της πασοκικής καμαρίλας και είχαν πάντοτε ηγετικό ρόλο στο κόμμα και στις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ. Δεν ήταν κάποιοι δευτεροκλασάτοι βουλευτές τύπου Κουρουμπλή.

Για τους Τσιπραίους τώρα είναι η ώρα να ετοιμαστούν για τα δύσκολα. Να ετοιμαστούν για τη φάση που θα βρεθούν στην αντιπολίτευση. Στόχος τους είναι να μη διαλυθούν αλά ΠΑΣΟΚ, αλλά να διατηρήσουν ένα εκλογικό ποσοστό που θα τους επιτρέψει να επανέλθουν. Για να το πετύχουν αυτό, θα πρέπει να φράξουν τις διαρροές προς το ΠΑΣΟΚ, ώστε να μη λειτουργήσει η αρχή των συγκοινωνούντων δοχείων. Αυτό το στόχο έρχεται να υπηρετήσει η μεταγραφή παλιών πασόκων που είχαν μείνει ορφανοί μετά τις διάφορες διαψεύσεις, μετακινήσεις και αποσκιρτήσεις που χαρακτήρισαν το ΠΑΣΟΚ από το 2010 και μετά.

Με τον Θεοδωράκη να βάζει πλώρη για συνεργασία με τη ΝΔ και τον ΣΥΡΙΖΑ να μαζεύει τον Κουβέλη και διάφορους χοντροπασόκους του παρελθόντος, ο μαστιζόμενος από πολυδιάσπαση και μικροηγεμονισμούς χώρος του πάλαυ ποτέ κραταιού ΠΑΣΟΚ θα βρεθεί στη μέγερη του υπό διαμόρφωση νέου δικομματισμού. Ακόμα κι αν διασωθεί πολιτικά, αν δεν έχει τη δυνα-

τότητα να παίξει κυβερνητικό ρόλο, θα βυθιστεί σε νέα κρίση. Γιατί τα στελέχη αυτών των χώρων δεν ενεργοποιούνται πολιτικά «για την ψυχή της μάνας τους», αλλά για να μπορέσουν να γευτούν τα καλά της εξουσίας. Αρα, οι συριζαίοι λογαριάζουν να μετατρέψουν το ΠΑΣΟΚ σε συμπληρωματική τους δύναμη, με τη βοήθεια και της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας η οποία ποτέ δεν έκρυψε τη θέλησή της να δει το σημερινό ΠΑΣΟΚ να στηρίζει την κυβέρνηση του Τσίπρα και -γιατί όχι;- κάποια στιγμή να αντικαθιστά τον Καμμένο στην κυβερνητική πλειοψηφία.

Ολ' αυτά, βέβαια, είναι σχεδιασμοί ερήμην της πολιτικής κρίσης, που συνεχώς θα δημιουργεί απρόβλεπτες καταστάσεις. Μπορεί η αλαζονεία να επανήλθε στους κόλπους της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, μετά τη συμπαγή εμφάνιση της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ στην ψηφοφορία για το αντισσφαλιστικό έκτρωμα, όμως δεν μπορεί να μην έχουν παραδειγματιστεί από την πορεία των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων, που βυθίστηκαν στην κρίση μολοντί διέθεταν αριθμητικά μεγαλύτερες κοινοβουλευτικές ομάδες. Δεν έχουν, όμως, άλλη επιλογή. Ν' αλλάξουν πολιτική δε θέλουν και δεν μπορούν, οπότε αναγκαστικά θα κινηθούν στο πλαίσιο της κρίσης, προσπαθώντας να διαχειριστούν το απρόοπτο κάθε φορά που αυτό θα κάνει την εμφάνισή του.

Ο Τσίπρας προανήγγειλε ανασχηματισμό, όμως κι αυτός δεν είναι εύκολη υπόθεση. Αν είναι να δώσει κυβερνητικά πόστα στον Κουβέλη και σε δυο-τρεις χοντροπασόκους, θα πρέπει να βρει την ισορροπία στη δική του κοινοβουλευτική ομάδα. Υπάρχουν αρκετοί που περιμένουν «ευπροσώπως» να υπουργοποιηθούν, σ' αντάλλαγμα των υπηρεσιών που προσφέρουν από τον περασμένο Ιούλη, καθώς βγήκαν μπροστά και υπερασπίστηκαν τη μνημονιακή προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησης, όταν άλλοι κρύβονταν ή παρίσταναν τους θιγμένους (π.χ. η φράζια των 53+). Κάποιους πρέπει να βγάλει από την κυβέρνηση, για να χωρέσει αυτούς που κάθονται «στον πάγκο», οπότε θ' αποκτήσει δυσανεκτιμένους. Προβλέπουμε να φτιάξει ένα υπουργικό συμβούλιο-τέρας προκειμένου να τους βολέψει όλους. Ποιος όμως θυμάται πια τις δεσμεύσεις για μικρό υπουργικό συμβούλιο;

Βάστα με να σε βαστώ

Μπορεί να μην πήγε στη φιάστα της Ζωής, μπορεί τα στελέχη της ΛΑΕ να της σούρνουν τα μύρια όσα, όμως ο Π. Λαφαζάνης δεν παρέλειψε να ευχηθεί καλή επιτυχία στην «Πλεύση Ελευθερίας» και να πιάσει πόρτα για το χειμώνα: «Ελπίζουμε να συνεχίσουμε να συμπορευόμαστε. Θα θέλαμε και εκλογική συνεργασία, προκειμένου να καταφέρουμε να παίξουμε ρόλο στην πολιτική ζωή».

Βάστα με να σε βαστώ, μπας και μπούμε στη Βουλή είναι το μήνυμα Λαφαζάνη προς την Κωνσταντοπούλου. Εκείνο το «προκειμένου να καταφέρουμε να παίξουμε ρόλο» τα λέει όλα. Θυμίζει το εκλογικό ναυάγιο του περασμένου Σεπτεμβρίου και προεξοφλεί πως αν βαδίσουν χωριστά θα υπάρξουν απλώς δύο ναυάγια.

Φυσικά, ο πρόεδρος της ΛΑΕ ξέρει πολύ καλά πως περίπτωση συνεργασίας τώρα δεν υπάρχει, καθώς η πρώην πρόεδρος της Βουλής θα προσπαθήσει να παίξει σόλο πολιτικό παιχνίδι, αξιοποιώντας τα «κονέ» του μπαμπά της και ό,τι κατάφερε να «σοδαιάσει» η ίδια την περίοδο που ήταν στα πάνω της. Αν όμως έρθει η ώρα των εκλογών και τα γκάλοπ δείχνουν πως ΛΑΕ και Πλεύση βράζουν στο ίδιο καζάνι (ότι δεν μπαίνουν με τίποτα στη Βουλή), τότε θα οδηγηθούν σε εκλογική συνεργασία, μπας και καταφέρουν μαζί να πιάσουν το πολυπόθητο 3%. Γι' αυτό ο Λαφαζάνης δεν κλείνει πόρτες.

Περιττεύει να πούμε πως θα πρόκειται για μια χωρίς αρχές συνεργασία. Άνθρωποι σαν την Κωνσταντοπούλου, τον Λαφαζάνη και τους υπόλοιπους του «αριστερού ρεύματος» έχουν συνηθίσει να κάνουν συνεργασίες χωρίς αρχές (δεν έκαναν ποτέ και καμιά συνεργασία πάνω σε αρχές). Ξέρουν ότι οι επόμενες εκλογές, όποτε κι αν αυτές γίνουν, θα είναι η τελευταία ευκαιρία τους. Γιατί αυτή τη φορά δε θα έχουν τη δικαιολογία του αφηνδιασμού από τους Τσιπραίους και της έλλειψης επαρκούς προετοιμασίας. Αν δεν τα καταφέρουν να μπουν στη Βουλή, θα διαλυθούν εις τα εξ'ων συνετέθησαν. Είμαστε, λοιπόν, περίεργοι να δούμε αν αυτή η χωρίς αρχές συνεργασία θα περιοριστεί μόνο στα ορφανά του ΣΥΡΙΖΑ ή αν θα επεκταθεί και σε... λοιπές ριζοσπαστικές δυνάμεις.

Καραγκιόζης ή σε υπηρεσία

«Οι ολιγάρχες στην Ελλάδα δεν θέλουν τη Νέα Δημοκρατία στην εξουσία. Θέλουν μια τεχνοκρατική κυβέρνηση, με κάποια πρόσωπα-κλειδιά της παλιάς Αριστεράς. Το ξέρω αυτό, διότι μίλησα με αρκετούς ολιγάρχες. Δεν θέλουν τον Μητσοτάκη. Διότι η αγανάκτηση και η οργή έπειτα από έξι χρόνια λιτότητας είναι μεγάλη. Δεν μπορούν να το κάνουν. Δεν νομίζω ότι η ελληνική Αριστερά πρέπει να δώσει στους ολιγάρχες την ευκαιρία για μια τέτοια τεχνοκρατική λύση. Πρέπει να μείνει στην εξουσία και απλά να πολεμήσει».

Αυτά -μεταξύ πολλών άλλων- είπε στην ΕφΣυν ο περιβόητος Πολ Μείσον, ο άνθρωπος που μπαϊνοβγαίνει στο Μαξίμου όπως στο σπίτι του. Δεν ξέρουμε αν μίλησε με κανέναν «ολιγόρχη» (χλομό το κόβουμε), ξέρουμε όμως ποιους φωτογραφίζει ως «πρόσωπα-κλειδιά της παλιάς Αριστεράς»: τον Δραγασάκη και την παρέα του. Το μόνο για το οποίο αναρωτιόμαστε είναι αν πρόκειται απλά για μια ακόμα μπούρδα αυτού του φαιδρού προσώπου ή αν εκτελεί διατεταγμένη υπηρεσία των έντρομων Τσιπραίων.

«Κόμμα» κι ο Φαήλος

Το είχε προαναγγείλει όταν τον ρωτούσαν αν θα προσχωρήσει στο κόμμα των Καρατζαφέρη-Μπαλτάκου, γι' αυτό και δεν εξέπληξε κανέναν η εμφάνιση του Φαήλου Κρανιδιώτη σε βίντεο διάρκειας μισού λεπτού ως προέδρου του κόμματος «Νέα Δεξιά». Τέτοιες κινήσεις δεν κοστίζουν τίποτα πια, αφού γίνονται μέσω Youtube. Ο Κρανιδιώτης έφτιαξε και ιστοσελίδα, αλλά για να διαβάσεις τη διακήρυξη του νέου «κόμματος» πρέπει να συμπληρώσεις τα στοιχεία σου για να σου τη στείλουν μέσω e-mail. Κλασικό κόλπο για να μαζέψουν ονόματα και διευθύνσεις.

Τι προοπτικές έχει το νέο «κόμμα»; Τίποτα. Όμως, κάθε ορφανό της σαμαρικής ακροδεξιάς αισθάνεται την ανάγκη να βγάλει τα εσώψυχά του στη φόρα, ψαρεύοντας στα θολά νερά του γαλάζιου βάλτου. Επαναλαμβάνεται και στη ΝΔ αυτό που είχε γίνει με το ΠΑΣΟΚ. Όμως το ΠΑΣΟΚ χτυπούσε διάλυση οπότε διάφοροι ομαδάρχες μπορούσαν να ελπίζουν σε κάτι (τελικά τίποτα δεν κατάφεραν). Αντίθετα, η ΝΔ όχι μόνο δε χτυπάει διάλυση, αλλά έχει πιθανότητες να κερδίσει τις επόμενες εκλογές, προοπτική που λειτουργεί συσπειρωτικά και για τη «λαίτη» ακροδεξιά. Όσο για τους «βαμμένους» ακροδεξιούς, υπάρχει το νεοναζιστικό μάρφωμα, οπότε γιατί να προτιμήσουν τον κάθε Φαήλο.

Δεν είμαστε καθόλου βέβαιοι ακόμα και για το αν η δημιουργία κομματικών «ταμπέλων» μπορεί να βοηθήσει αυτούς που τις φτιάχνουν να διαπραγματευθούν από καλύτερες θέσεις με τις κομματικές ηγεσίες. Αν η ταμπέλα δεν έχει μαζέψει κόσμο, καμιά ηγεσία δεν πρόκειται να διαπραγματευθεί με αυτόν που έφτιαξε την ταμπέλα.

αντικΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαέξι
είσαι ο μπάτλερ τους, Αλέξι

Δύο μεγάλες προσωπικότητες τής (με την ευρεία έννοια) ελληνικής show biz –αν και μακράν της τελευταία- έχουν τα γενέθλιά τους αυτή την εβδομάδα. Στις 22 Μαΐου ο Αλέκος Αλαβάνος που κλείνει τα 66 και στις 27 Μαΐου ο Σωκράτης Κόκκαλης που κλείνει τα 77 χρόνια του.

Λένε να μην βλέπουμε θρίλερ γιατί επηρεάζουν τον ύπνο, τα όνειρα και την εν γένει εσωτερική ισορροπία, την ίδια ώρα που κάθε λίγο προβάλλουν την εικόνα (ζωντανά ή σε φωτογραφίες) της Σίας Αναγνωστοπούλου. Τι κόσμος!...

Μπορεί ο σεσημασμένος κωλοτούμπας στη Θεσσαλονίκη να είχε και να έκανε τα δικά του, αλλά το τμήμα Ενέργειας του ΣυριζΑ-ΕΚΜ διαλαλούσε –μεταξύ άλλων- σε ανακοίνωση της 18ης Ιούνη του 2013: «Η αξιοπιστία της χώρας έχει καταρρακωθεί. Η κυβέρνηση τηρώντας στάση παρατηρητή, προσανατολίζεται κάθε φορά προς τα κατά καιρούς επικρατούντα συμφέροντα. Η επιλογή του ΤΑΡ από τις εταιρείες του Shah Deniz II δίνει ένα προβάδισμα στον συγκεκριμένο αγωγό (...) Η συγκεκριμένη επιλογή πρέπει να επισημανθεί πως δεν ήταν αποτέλεσμα ενεργούς πολιτικής της χώρας μας, αλλά καθαρά εσωτερική στάθμιση συμφερόντων από μέρους του Κονσόρτσιουμ των εταιρειών του Shah Deniz και ΤΑΡ, δεν προσφέρει στη χώρα μας τα οφέλη που προπαγανδίζουν τα παπαγαλάκια της κυβέρνησης, ενώ περιλαμβάνει σκοτεινά σημεία, που η κυβέρνηση οφείλει να αποσαφηνίσει. Ασχετα με την επιλογή του ενός ή άλλου αγωγού δεν αναιρείται η εκτίμησή μας για την ενδοτικότητα της κυβέρνησης, που σε συνδυασμό με την έλλειψη ενεργειακού σχεδιασμού ενδυναμώνουν τις απαιτήσεις των πολυεθνικών και διαμορφώνουν ακόμα πιο δυσμενείς συνθήκες για την έξοδο από την κρίση. Η επιλογή του ΤΑΡ έχει σχέση με την ακόμα μεγαλύτερη πρόσδεση της χώρας μας, στα αμερικάνικα συμφέροντα τα οποία επιδιώκουν την μείωση της επιρροής της Ρωσίας στους ενεργειακούς διαδρόμους (...) Οι σημερινοί πανηγυρισμοί του πρωθυπουργού από τις Βρυξέλλες όπου βρίσκεται, για την επιλογή του αγωγού ΤΑΡ κινούνται στο πλαίσιο της επικοινωνιακής πολιτικής και το μόνο στο οποίο στοχεύουν είναι να εξαπατήσουν το λαό. Ο ΣυριζΑ-ΕΚΜ σήμερα ως αντιπολίτευση και αύριο ως κυβέρνηση θ' αντιμετωπίσει τα θέματα των αγωγών με ευθύνη, αξιοποιώντας την γεωπολιτική θέση της χώρας. Θα ασκήσει πολυδιάστατη ενεργειακή πολιτική, ενεργητική και όχι παθητική, όπως μέχρι σήμερα, που θα βάζει πάνω από όλα τα συμφέροντα της χώρας και θα έχει στο επίκεντρο τον άνθρωπο και το περιβάλλον και όχι την μεγιστοποίηση των κερδών των πολυεθνικών».

Κατά το ΛΕ-Πα ή το Θε-Μα: Αλτ ο ένας (Αλέξης Τσίπρας) κι ο άλλος (Αλεξιάδης Τρύφων), σκούπα ή ΠΑΣΚ ο δίπλα (Πάνος Σκουρλέτης), κούνελε η άλλη (Κουντουρά Ελενα), μάμπο (Μάρκος Μπόλαρης), ΔΗΜΑΡ (Δημήτρης Μάρδας), πανί οι άλλοι (Παπάς Νίκος και Παρασκευόπουλος Νίκος), κουτέ (Κουίκ Τέρενς), από παντού μπορεί να αντλήσει πληροφορίες και να βρει σημάδια κανείς...

Αμέτρητα μετρητά καταγράφονται στις δηλώσεις «πόθεν έσχες» του πολιτικού και πωλητικού προσωπικού της χώρας, το οποίο φαίνεται να απαρτίζεται από χρηματιστές, τζογαδόρους, γαιοκτήμονες, μεγαλοκαταθέτες, εισοδηματίες και σχολούμενους με λοιπές επωφελείς, παραγωγικές και επίμοχθες δραστηριότητες.

Πέσαμε από τα σύννεφα –συνηθισμένοι πια και εφτάψυχοι, δεν παθαίνουμε τίποτε- μαθαίνοντας τα περιουσιακά στοιχεία του Νίκου Μιχα-Ιολ-ιάκου. Οπως είχαμε πείσει και στο παρελθόν με τα αντίστοιχα του Γιώργου Καρατζαφέρη. Θ' αρχίσουμε να πιστεύουμε ότι η φιλολαϊκή δεξιά του Κυρίου (όπως την αποκαλούσε ο μακαριστός αρθρογράφος «Κεραυνός» του «Στόχου») το φυσάει...

«Τώρα υπάρχουν βασιλιάδες χωρίς στέμματα: είναι τα μονοπώλια, αληθινοί αφέντες ολόκληρων χωρών, ακόμα και ηπείρων σαν την περίπτωση της Αφρικής, ενός γερού τμήματος της Ασίας και δυστυχώς επίσης της Αμερικής μας. Κατά καιρούς προσπάθησαν να κυριαρχήσουν στον κόσμο. Οπως ο Χίτλερ, ο εκπρόσωπος των μεγάλων γερμανικών μονοπωλίων, που προσπάθησε να επιβάλει την ιδέα της ανωτερότητας μιας φυλής στον κόσμο με έναν πόλεμο που στοίχισε τη ζωή σαράντα εκατομμυρίων ανθρώπων υπάρξεων. Η σημασία των μεγάλων μονοπωλίων είναι τεράστια. Σε σημείο που να εξουδετερώνει την πολιτική ισχύ σε πολλές από τις δημοκρατίες μας» (Che Guevara).

Κοκκινουσκούφτσα

Οι αντιμπεριαλιστικές κορώνες δε γεμίζουν τα άδεια στομάχια

Σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης εξακολουθεί να βρίσκεται η Βενεζουέλα από την Παρασκευή 13 Μάη (το καθεστώς αυτό προβλέπεται να διαρκέσει πάνω από τρίμηνο), ενώ ο πρόεδρος Μαδούρο προειδοποιεί για κίνδυνο πραξικοπήματος και στρατιωτικής επέμβασης των ΗΠΑ. Προσπαθεί να συσπειρώσει τους τσαβιστές οπαδούς του χαράκτριζοντας κάθε αντίδραση εναντίον του σαν «φασιστική». Όμως η ζωή δείχνει πως οι «αντιμπεριαλιστικές» κορόνες δεν πιάνουν σε άδεια στομάχια. Γι' αυτό η αμερικανόδουλη δεξιά αντιπολίτευση σάρωσε στις βουλευτικές εκλογές του περασμένου Δεκεμβρη.

Για πάνω από τρία χρόνια η οικονομία περνά βαθιά κρίση. Οι εποχές που τα τεράστια έσοδα από το πετρέλαιο έδιναν χώρο σε μια οριακή ρεφορμιστική πολιτική (ίσα-ίσα για να εξαλείψει την πείνα) έχουν τελειώσει και ο λαός υποβάλλεται σε αμέτρητες

στερήσεις για έναν «σοσιαλισμό» που ποτέ δεν έγινε πράξη, όπως πολλές φορές έχουμε αποδείξει. Η αμερικανόδουλη δεξιά αντιπολίτευση κέρδισε έδαφος πάνω στα άδεια ράφια των σουπερ μάρκετ, στις ατέλειωτες ουρές για μερικά βασικά καταναλωτικά είδη και τις πολύωρες διακοπές ρεύματος.

Η τελευταία πράξη του Μαδούρο είναι αμφίβολο αν θα τον σώσει. Μέχρι και οι φιλοτσαβιστές του πρακτορείου Venezuelanalysis, σε άρθρο με τίτλο «Η οικονομική πολιτική θα καθορίσει τις πολιτικές εξελίξεις στη Βενεζουέλα» (11/5/16), παρυσιάζουν το άλλοτο πρόβλημα που υπάρχει με τον φαύλο κύκλο του πληθωρισμού. Αναφέρουν ότι η χώρα διαθέτει δύο επίσημες συναλλαγματικές ισοτιμίες: μία στα δέκα μολιβριανά φουέρτε (bs) ανά δολάριο (που ονομάζεται DIPRO) και άλλη μία που επί του παρόντος είναι στα 370 bs ανά δολάριο (ονομάζεται

DICOM). Η τελευταία υποτίθεται ότι είναι μία κυμαινόμενη συναλλαγματική ισοτιμία, αλλά αυτό δεν είναι πρακτικό, αφού η συντριπτική πλειοψηφία των κυβερνητικών δολαρίων πωλούνται στην επίσημη ισοτιμία των 10 bs ανά δολάριο. Εκτός αυτών, υπάρχει και η μαύρη αγορά, στην οποία η ισοτιμία βρίσκεται γύρω στα 1.100 bs ανά δολάριο! Όσο η τιμή του δολαρίου ανεβαίνει στη μαύρη αγορά, οι εισαγωγείς, που δεν έχουν δολάρια (αλλά πρέπει να πληρώσουν σε δολάρια) και δεν έχουν πρόσβαση στα δολάρια που πωλούνται με την επίσημη ισοτιμία του δέκα προς ένα, καταφεύγουν στη μαύρη αγορά και υποχρεώνονται να πληρώσουν περισσότερα για να αγοράσουν δολάρια. Αυτό το κόστος μετακυλιέται στα προϊόντα με αποτέλεσμα να εκτινάσσεται ο πληθωρισμός. Όσο αυξάνεται ο πληθωρισμός, τόσο περισσότεροι άνθρωποι θέλουν να αποταμιεύουν δολάρια, πράγμα που

τους σπρώχνει στην μαύρη αγορά, με αποτέλεσμα να αυξάνεται η ζήτηση δολαρίων και συνεπώς και η τιμή τους. Δημιουργείται έτσι ένας φαύλος κύκλος.

Πώς θα μπορούσε να λυθεί αυτός ο φαύλος κύκλος; Με το πέρασμα των μέσων παραγωγής στα χέρια της εργατικής τάξης μέσω του κράτους της. Αυτό όμως απαιτεί επαναστατική αλλαγή βασισμένη στην πρωτοβουλία των εργατών και τις πλουτοπαραγωγικές δυνάμεις της χώρας. Είναι αυτό που κάνει ο Μαδούρο; Ασφαλώς όχι. Σαν κοινός προβοκάτορας του σοσιαλισμού καλλιεργεί την λαθεμένη αντίληψη ότι σοσιαλισμός σημαίνει μοίρασμα της αθλιότητας και της φτώχειας. Ο λαός βλέπει την αντιμπεριαλιστική ρητορεία να παραμένει ρητορεία και τον καπιταλισμό να λειτουργεί όπως λειτουργεί σε συνθήκες οικονομικής κρίσης: καταστρέφοντας παραγωγικές δυνάμεις και τον ίδιο τον άνθρωπο.

Πόρισμα Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 10

ση για το κεφάλαιο) αποτελεί στόχο του Πορίσματος. Προφανώς, πρόκειται για το Ολοήμερο του Φίλη με το ενιαίο ωράριο για όλα τα σχολεία, την προσθαφαίρεση διδακτικών ωρών, ώστε να δίνεται μια επίφαση ότι διδάσκονται όλα τα γνωστικά αντικείμενα σε όλα τα σχολεία, τα διαφορετικά γνωστικά αντικείμενα (όσον αφορά τις ειδικότητες) ανά σχολείο ανάλογα με το πλεόνασμα των διδακτικών ωρών των εκπαιδευτικών ειδικοτήτων, την εξοικονόμηση προσωπικού με όλους τους τρόπους.

Εξ ου και οι ακόλουθες αναφορές:

«Στο πλαίσιο της γενίκευσης του Ολοήμερου Σχολείου, επιβάλλεται ο εξορθολογισμός ζητημάτων παιδαγωγικής φύσης, καθώς και ο περιορισμός του κόστους λειτουργίας του, παράμετρος που αναδεικνύεται ιδιαίτερα σημαντική στην παρούσα οικονομική συγκυρία. Προς την κατεύθυνση αυτή επισημαίνονται τα εξής:

Απαιτείται η προσεκτική χαρτογράφηση των σχολείων ως προς τη διαθέσιμη υλικotechnική υποδομή, προκειμένου αυτά να λειτουργήσουν ως Ολοήμερα. Επίσης, είναι αναγκαίο να πραγματοποιηθεί μελέτη σχετικά με τις παιδαγωγικές συνέπειες της εισόδου των ειδικοτήτων στο Ολοήμερο... Η δικτύωση των σχολικών μονάδων σε τοπικό επίπεδο μπορεί να συμβάλει στην αποδοτικότερη διαχείριση του εκπαιδευτικού δυναμικού, στην επίλυση προβλημάτων που συνδέονται με τις κτιριακές ελλείψεις ή τους περιορισμούς ως προς την εγγραφή των μαθητών σε συγκεκριμένα σχολεία και στην αξιοποίηση προσωπικού...».

◆ Επαναλαμβάνεται η χιλιοειπωμένη ευχή όλων των εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων για «Αυτοτέλεια του Λυκείου και αποδέσμευσή του από το ρόλο "προθαλάμου" ή "εξεταστικού κέντρου" για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση».

Ωστόσο επισημαίνεται ότι αυτό θα γίνει μόνο σε συνάρτηση «με τη διαμόρφωση νέου τρόπου εισαγωγής στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση αλλά και με τον περιορισμό της παραπαιδείας».

Όλο το σχετικό κείμενο αναλώνεται σε γενικόλογες αναφορές για μείωση της ύλης, συγγραφη νέων σχολικών εγχειριδίων, ενίσχυση των διαδικασιών ερευνητικής και επιστημονικής προσέγγισης της γνώσης από τους μαθητές, επιμόρφωση των εκπαιδευτικών, κ.λπ.

Την ουσία αυτών των ρυθμίσεων την αναδείξαμε παραπάνω μιλώντας για το περιεχόμενο και το ρόλο του αστικού σχολείου.

Σημειώνουμε ότι δεν πρόκειται να υπάρξει έστω και στοιχειωδώς ενίσχυση του «αυτόνομου» μορφωτικού ρόλου του Λυκείου όσο υπάρχουν εξετάσεις εισαγωγής με τη μια ή την άλλη μορφή, είτε μέσα στο Λύκειο είτε μετά από αυτό.

Το Πόρισμα πάντως τοποθετεί τη θεσμοθέτηση νέου συστήματος εισαγωγής στις μεσοπρόθεσμες και μακροπρόθεσμες προτεραιότητες.

Ως προς τη μορφή θα έχει αυτό, το Πόρισμα προδιαθέτει για όσα όλο αυτό το διάστημα έχει μιλήσει ο Λιάκος («αναμορφωμένο» απολυτήριο Λυκείου, εισαγωγή χωρίς εξετάσεις στις σχολές χαμηλής ζήτησης και εξετάσεις στις επίλεκτες σχολές):

«Αποσυνδέονται οι ενδοσχολικές εξετάσεις από την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση και δημιουργούνται προϋποθέσεις ώστε οι μαθητές να σπουδάζουν τα γνωστικά αντικείμενα που τους ενδιαφέρουν. Επίσης διαμορφώνονται προϋποθέσεις για τον σταδιακό περιορισμό του ρόλου της παραπαιδείας που λειτουργεί απαξιωτικά ως προς το σύνολο του εκπαιδευτικού μας συστήματος».

◆ Η «αναμόρφωση» της Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης έχει να κάνει με τη διαχρονική προσπάθεια της αστικής τάξης αυτή να καταστεί ελκυστική για τα παιδιά της εργατικής τάξης, ώστε να την έχουν πρώτη επιλογή και όχι αναγκαστική διέξοδο.

Ο ένας τύπος ενιαίου σχολείου έχει πάει στα αζήτητα.

Οι τομείς και ειδικότητες σχεδιάζονται σύμφωνα με τις ανάγκες της αγοράς: Προτεραιότητα «Η σύνδεση της Τεχνικής-Επαγ-

γελματικής Εκπαίδευσης με τις μακροπρόθεσμες προοπτικές και επιλογές στρατηγικού σχεδιασμού της εθνικής οικονομικής και αναπτυξιακής πολιτικής».

Γενικεύεται η μαθητεία, δηλαδή η απλήρωτη εργασία των νέων στα καπιταλιστικά κότεργα. Αποτελεί προτεραιότητα: «Η στήριξη του θεσμού της Μαθητείας, μέσα από Προγραμματικές Συμφωνίες του ΥΠΠΕΘ και των συναρμόδιων υπηρεσιών με φορείς (επιστημονικές και επαγγελματικές ενώσεις και επιμελητήρια), που θα αναλάβουν με υπευθυνότητα να προσφέρουν θέσεις Μαθητείας σε αποφοίτους των ΕΠΑ.Λ».

Στην κατεύθυνση της δημιουργίας ελκυστικού περιβάλλοντος στην ΤΕΕ εντάσσεται και η πρόταση για δημιουργία Πειραματικών ΕΠΑ.Λ.

◆ Τα ωραιοποιημένα λόγια για την Ειδική Αγωγή κρύβουν την σκληρή πραγματικότητα, στην οποία αναγκαστικά οδηγούν η περικοπή των δαπανών και η απαξίωση όλων των μορφών κοινωνικού κράτους ειδικά στις περιόδους μεγάλης κρίσης του καπιταλισμού και υποχώρησης του ταξικού εργατικού κινήματος.

«Οι σύγχρονες εκπαιδευτικές προσεγγίσεις για την εκπαίδευση των ατόμων με αναπηρία ή και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες, διεθνώς, (που) βασίζονται στις αρχές της ενταξιακής εκπαίδευσης με σκοπό την άρση των διακρίσεων, τη διασφάλιση ίσων ευκαιριών στην εκπαίδευση των εν λόγω μαθητών και τη μετάβαση σε ένα ενιαίο εκπαιδευτικό σύστημα διαμορφώνοντας τα κατάλληλα εκπαιδευτικά περιβάλλοντα» δεν είναι τυχαίο ότι επιστρατεύονται και πολυδιαφημίζονται την εποχή της κρίσης.

Επ' αυτού μας προετοίμασαν οι ρυθμίσεις Φίλη: Η τροπολογία στο σχέδιο νόμου «Μέτρα για την επιτάχυνση του κυβερνητικού έργου και άλλες διατάξεις» που ουσιαστικά κατήργησε τα Τμήματα Ενταξης (ΤΕ), με τη διάχυση των μαθητών τους στις συμβατικές τάξεις, η κατάργηση του ενός ΤΕ στις σχολικές μονάδες που συγχωνεύθηκαν και η κατάργηση του ενός ΤΕ στη σχολική μονάδα που μέχρι τώρα λειτουργούσαν δυο ΤΕ.

Αγωγός ΤΑΡ

Απόλυτη ευθυγράμμιση με την αμερικάνικη ενεργειακή πολιτική

Περσινά ξινά σταφύλια είναι η επίκληση των όσων έλεγε το 2013 ο ΣΥΡΙΖΑ, όταν η συγκυβέρνηση των Σαμαροβενιζέλων επέλεγε να δεχτεί το αμερικάνικο σχέδιο για τον αγωγό ΤΑΡ, που θα μεταφέρει αζέριο αέριο στη Δυτική Ευρώπη, μέσω Ιταλίας. Διότι το 2013 ο ΣΥΡΙΖΑ μπορούσε να λέει ό,τι παπαριά ήθελε και να παριστάνει το κόμμα της εθνικής ανεξαρτησίας και της πολυδιάστατης εξωτερικής πολιτικής, ενώ το 2016 ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα κυβερνητικό κόμμα που στα ενεργειακά ζητήματα έχει ευθυγραμμιστεί πλήρως με την αμερικάνικη πολιτική.

Δεν βρισκόμαστε καν στο 2015, όταν ο Λαφαζάνης αντιμετώπιζε με σχετική υπεροψία τον ειδικό απεσταλμένο του Στέιτ Ντιπάρτμεντ Άμος Χοχστάιν, που απαιτούσε να μη στηρίξει η Ελλάδα το σχέδιο του ρωσοτουρκικού αγωγού και την επέκτασή του προς την Κεντρική Ευρώπη μέσω ενός ελληνικού κλάδου. Ο Λαφαζάνης, ενεργώντας φόρα-παρτίδα σαν ατζέντης των ρωσικών συμφερόντων, επαναλάμβανε όσα έλεγε και παλιά ο ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς παράλληλα να απορρίπτει και το σχέδιο του ΤΑΡ. **Εμφανιζόταν**, δηλαδή, σαν να προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα στα αμερικάνικα και τα ρωσικά συμφέροντα, χωρίς να ευνοεί ούτε τα μεν ούτε τα δε. Στους μήνες που ακολούθησαν, όμως, το σχέδιο του Turkish Stream ναυάγησε στο έλος της ρωσοτουρκικής σύγκρουσης επί συριακού εδάφους, ο Λαφαζάνης οδηγήθηκε στην πολιτική αποστράτευση και η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου ευθυγραμμίστηκε πλήρως με την αμερικάνικη πολιτική στα ενεργειακά ζητήματα.

Ετσι, ο Άμος Χοχστάιν, με μπόλικο ζελέ στα μαλλιά και φορώντας μια λαχανί γραβάτα, πήρε θέση δίπλα στον Τσίπρα στη φιάστα που οργανώθηκε στη Θεσσαλονίκη και δε δίστασε να μεταφέρει στους παρευρισκόμενους ένα ιταμό μήνυμα του Κέρι, που έλεγε πως «οι ΗΠΑ στηρίζουν τον αγωγό, τον θεωρούν απαραίτητο για την ενεργειακή ασφάλειά τους! Τι δουλειά έχει η ενεργειακή ασφάλεια των ΗΠΑ, που τις χωρίζει μια ήπειρος κι ένας ωκεανός από το Αζερμπαϊτζάν όπου θα εξάγεται το φυσικό αέριο που θα τροφοδοτεί τον ΤΑΡ; Τι δουλειά έχει η ενεργειακή ασφάλεια των ΗΠΑ με τη μεταφορά φυσικού αερίου στις δυτικοευρωπαϊκές χώρες;

Η ενεργειακή ασφάλεια των ΗΠΑ ταυτίζεται με τα συμφέροντα των αμερικάνικων μονοπωλίων που κάνουν μπίζνες στην ευρύτερη περιοχή του Καυκάσου και θέλουν τη μερίδα του λέοντος από την ευρωπαϊκή αγορά, και παράλληλα να περιορίσουν τη ρωσική επιρροή σ' αυτή την αγορά. Αυτό είναι που πέταξε στα μούτρα του Τσίπρα ο Χοχστάιν, γι' αυτό μιλάμε για ιταμή δήλωσή.

Ο Τσίπρας, φυσικά, έκανε πως δεν κατάλαβε. Και επιδόθηκε σ' ένα αηδιαστικό κήρυγμα ραγιαδισμού και ψευδολογίας. Και τι δεν είπε! Αν έλεγε μόνο τα καθιερωμένα σ' αυτές τις περιπτώσεις («εγχείρημα περιφερειακής συνεργασίας με μεγάλη οικονομική και γεωστρατηγική σημασία») θα πήγαινε στο διάολο. Αυτός όμως δε δίστασε να πει ξεδιάντροπα ότι η έναρξη της κατασκευής του ΤΑΡ σηματοδοτεί τη... νέα εποχή στην οποία μπαίνει η Ελλάδα, διότι συμπίπτει χρονικά με την επιτυχή ολοκλήρωση της πρώτης αξιολόγησης, η οποία αίρει την αβεβαιότητα γύρω από την οποία βρισκόταν η οικονομία το προηγούμενο διάστημα και οδηγεί σε ένα ευνοϊκό περιβάλλον για την προσέλκυση επενδύσεων στην Ελλάδα. Ενέταξε, δηλαδή, ένα έργο που οικονομικά δεν σημαίνει τίποτα για τις χώρες διέλευσης (αντίθετα, σημαίνει πάρα πολλά για τα μονοπώλια που εξάγουν και εμπορεύονται το αζέριο φυσικό αέριο), στο success story της συριζαϊκής προπαγάνδας, που προσπαθεί πίσω απ' αυτό το success story να κρύψει το βάθεμα της μνημονιακής βαρβαρότητας.

Αν γυρίσουμε στις προ-κυβερνητικές θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ, θα διαπιστώσουμε ότι δεν προέβλεπε καμία άρνηση. Δεχόταν από άποψη αρχών όλα τα σχέδια αγωγών που υπήρχαν τότε (ITGI=Διασυνδετήριος Αγωγός Τουρκίας-Ελλάδας-Ιταλίας, ΤΑΡ και ρωσικός Southstream=Νότιο Ρεύμα), σημειώνει ότι τα σχέδια για τον ITGI και τον Southstream ακυρώθηκαν «σαν αποτέλεσμα άμεσων ή έμμεσων πιέσεων και παρεμβάσεων ξένων συμφερόντων, πολυεθνικών ομίλων ή κρατών», αναρωτιόταν «αν η τελευταία έγκριση του ΤΑΡ θα είναι η οριστική» και κατήγγειλε την τότε κυβέρνηση για «ενδοτικότητα» και «έλλειψη ενεργειακού συνδυασμού» που «ενδυναμώνουν τις απαιτήσεις των πολυεθνικών και διαμορφώνουν ακόμα πιο δυσμενείς συνθήκες για την έξοδο από την κρίση». Τόνιζε, τέλος, ότι

«η επιλογή του ΤΑΠ, έχει σχέση με την ακόμα μεγαλύτερη πρόσδεση της χώρας μας, στα αμερικάνικα συμφέροντα τα οποία επιδιώκουν την μείωση της επιρροής της Ρωσίας στους ενεργειακούς διαδρόμους».

Αν αφαιρέσουμε το τελευταίο, εκείνο που στην πραγματικότητα έλεγε και τότε ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν «καλωσόρισαν οι αγωγοί». Τα υπόλοιπα ήταν αντιπολιτευόμενη σάλτσα από ένα κόμμα που παρίστανε το... σοσιαλιστικό και υποσχόταν πως «σήμερα ως αντιπολίτευση και αύριο ως κυβέρνηση θ' αντιμετωπίσει τα θέματα των αγωγών με ευθύνη, αξιοποιώντας την γεωπολιτική θέση της χώρας. Θα ασκήσει πολυδιάστατη ενεργειακή πολιτική, ενεργητική και όχι παθητική, όπως μέχρι σήμερα, που θα βάζει πάνω από όλα τα συμφέροντα της χώρας και θα έχει στο επίκεντρο τον άνθρωπο και το περιβάλλον και όχι την μεγιστοποίηση των κερδών των

πολυεθνικών». Η κατάληξη της τοτινής ανακοίνωσης, που έλεγε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ «θα αναλάβει κάθε πρωτοβουλία, ώστε να **μεγιστοποιηθούν** τα οφέλη της χώρας από τον αγωγό», ήταν ο προάγγελος για τα σημερινά.

Οι ρώσοι ιμπεριαλιστές παίζουν το δικό τους ενεργειακό παιχνίδι. Συνεργάζονται με τους Γερμανούς στο πλαίσιο του Nord Stream (Βόρειο Ρεύμα) και υποχωρούν έναντι της αμερικάνικης πίεσης στο Νότο, έχοντας αφήσει ουσιαστικά την περιοχή της Μεσογείου στην αμερικάνικη σφαίρα επιρροής. Επομένως, θα έπρεπε να περιμένουμε ότι μια ξενόδοουλη κυβέρνηση -όπως η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ- θα υποτασσόταν απόλυτα στην αμερικάνικη υπαγόρευση, πρώτον γιατί ο ελληνικός καπιταλισμός ανήκει στην αμερικάνικη σφαίρα επιρροής και δεύτερον γιατί οι ρώσοι ιμπεριαλιστές σέβονται το status quo.

Καυγάδες για το «πάπλωμα»

Στις 21 Απρίλη, μιλώντας στη ραδιοφωνική εκπομπή του Χατζηνικολάου, ο Π. Σκουρλέτης έθεσε μόνος του -χωρίς να προκληθεί από τους δημοσιογράφους- ζήτημα ΤΑΙΠΕΔ και Πιτσιόρλα. Μίλησε για «εξωθεσμικούς παράγοντες» που αβαντάρουν την «τρόικα εσωτερικού» κι όταν ρωτήθηκε αν εννοεί κάποια ΜΜΕ απάντησε ότι εννοεί το ΤΑΙΠΕΔ. Κι όταν ο Χατζηνικολάου τον ρώτησε αν θεωρεί «ότι το ΤΑΙΠΕΔ συμπεριφέρεται εξωθεσμικά, δηλαδή δεν ακολουθεί την γραμμή της κυβέρνησης», δε δίστασε να το χοντρώσει: «*Το ΤΑΙΠΕΔ, το οποίο είναι ένας μάντζερ ιδιωτικοποιήσεων, αυτών που έχει συνομολογήσει η κυβέρνηση με τους δανειστές, ουσιαστικά διεκδικεί έναν πολιτικό ρόλο, το βλέπετε από τον **πολυσχιδή και πολυπράγμονα κύριο Πιτσιόρλα**, ο οποίος κατά τη γνώμη μου **κινείται με ένα σχέδιο έξω από αυτό της κυβέρνησης**. Και επειδή δεν έχει αξία αυτά να τα λέω μόνο στο ραδιόφωνο, προσωπικά στην επόμενη συνεδρίαση κυβερνητικών οργάνων, την Δευτέρα μπορεί να γίνει ΚΥΣΟΙΠ, θα θέσω αυτό το ζήτημα. Δεν μπορεί δηλαδή, όταν εμείς συζητάμε για το νέο ταμείο αξιοποίησης, το οποίο διαφοροποιείται από την μέχρι τώρα πολιτική ιδιωτικοποιήσεων, όπως την υλοποιούσε το ΤΑΙΠΕΔ επί Σαμαρά, να έρχεται το ΤΑΙΠΕΔ και να κινείται αυτονόμως*».

«Μα ο κ. Πιτσιόρλας είναι επιλογή του πρωθυπουργού», παρήτρηση ο Δελατόλας του «Ποντικιού», που συμμετείχε στην εκπομπή. «Γίνονται και λάθη στις επιλογές, εάν εννοείτε αυτό», απάντησε ξερά ο Σκουρλέτης, βγάζοντας «στη σέντρα» τον ίδιο τον Τσίπρα. Και το χόντρωσε ακόμα περισσότερο, λέγοντας ευθέως ότι το ΤΑΙΠΕΔ «χώνει» χρήματα σε ΜΜΕ για να παράγουν κατευθυνόμενα δημοσιεύματα.

Εκτοτε πέρασε ένας μήνας και δεν ξανακούστηκε τίποτα. Ούτε ο Σκουρλέτης έθεσε θέμα Πιτσιόρλα στα κυβερνητικά όργανα, όπως είχε προαναγγείλει, ούτε επανήλθε με κάποια δήλωσή του, ούτε φυσικά παραιτήθηκε από την κυβέρνηση επειδή δεν κατάφερε να απομακρύνει τη «λάθος επιλογή» του Τσίπρα. Οσο για τον Πιτσιόρλα, όχι μόνο παρέμεινε στο τιμόνι του ΤΑΙΠΕΔ, αλλά την περασμένη Τρίτη πήρε μέρος σε συνεδρίαση του ΔΣ του ΕΒΕΑ και ανακοίνωσε ότι το ΤΑΙΠΕΔ θα είναι βασικός πυλώνας του νέου υπερταμείου που δημιουργείται. Εκτίμησε μάλιστα ότι μέσω της δράσης του νέου Ταμείου θα επιτευχθεί ο στόχος της είσπραξης 6 δις. ευρώ από ιδιωτικοποιήσεις στο τέλος του 2018. Παρουσίασε και λίστα επόμενων ιδιωτικοποιήσεων (ΔΕΗ, ΕΛΠΕ, μέρος ΔΕΠΑ, Ελ. Βενιζέλος, τουριστικά λιμάνια και μαρίνες κ.ά.).

«Δεν θα ιδιωτικοποιηθεί καμία ενεργειακή εταιρία», είπε ο Σκουρλέτης στο περιθώριο της φιάστας για τον ΤΑΡ, μια μέρα μετά την ομιλία Πιτσιόρλα στο ΕΒΕΑ. Όταν του ανέφεραν τι είπε ο Πιτσιόρλας, απάντησε: «Δεν υπάρχει καμιά τέτοια περίπτωση, γελάει καλύτερα όποιος γελάει τελευταίος». Δεν επανέλαβε, όμως, τους παλικαρισμούς περί αποπομπής του Πιτσιόρλα που υποτίθεται ότι θα ζητούσε από τα κυβερνητικά όργανα. Να υποθέσουμε ότι τα βρήκαν; Σε κάθε περίπτωση, ο δημόσιος καυγάς Σκουρλέτη-Πιτσιόρλα έγινε για το «πάπλωμα». Μόνο που δεν μάθαμε ακόμα τι είναι αυτό το «πάπλωμα».

Κολπάκια

Με το που ανακοίνωσε η ΝΔ ότι προτίθεται να ψηφίσει τα τμήματα του νέου πολυνομοσχεδίου που αφορούν τις ιδιωτικοποιήσεις και τα κόκκινα δάνεια, κατέβασε κάτι μούτρα νααα η καραμπουζοκλού κυβερνητική εκπρόσωπος και δήλωσε: «Κατά τη δική μας εκτίμηση δεν πρόκειται παρά για μία υποκριτική στάση, μία διπρόσωπη αντιπολίτευση, η οποία δεν στέκεται αντάξια της στιγμής και της σοβαρής συγκυρίας για τη χώρα». Θέλουν ή δε θέλουν να ψηφίζει και η αντιπολίτευση τα μνημονιακά νομοσχέδια; Μόλις μια βδομάδα πριν κατηγορούσαν τη ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι επειδή δεν ψήφισαν το νομοσχέδιο για το ασφαλιστικό και την άμεση φορολογία. Τώρα κατηγορούν τη ΝΔ επειδή δηλώνει πως θα ψηφίσει για ιδιωτικοποιήσεις και κόκκινα δάνεια!

Ποια είναι η αλήθεια; Με την κίνηση που του εισηγήθηκαν οι επιτελείς του ο Κούλης πετυχαίνει μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια. Και τις κατηγορίες (από την Ελλάδα και το εξωτερικό) για ανεύθυνη στάση αποσείει και στους συριζαίους βάζει δύσκολα, αφού θα εμφανιστούν να ψηφίζουν μαζί με τη ΝΔ επαχθή μέτρα, για τα οποία μάλιστα έλεγαν πως θα τα διαπραγματευθούν με διανοητικό τρόπο σε σχέση με τη ΝΔ. Γι' αυτό και ενοχλείται η Γεροβασίλη.

Την ίδια ενόχληση έδειξε και η ΝΔ όταν είδε τον Τσίπρα να στήνει φιάστα για την υπογραφή της συμφωνίας για τον ΤΑΡ. «Τελικά ο μόνος που εξαπάτησε τον ελληνικό λαό είναι ο κ. Τσίπρας», ανέφερε σε ενημερωτικό της σημείωμα η ΝΔ, παραθέτοντας και μια εκτενής ανακοίνωση που είχε εκδώσει ο ΣΥΡΙΖΑ το 2013, όταν ο Σαμαράς είχε στήσει μια παρόμοια φιάστα. Όταν όμως είναι προφανές ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έχει κάνει στροφή 180 μοιρών στα πάντα, δε θα βρεθεί κανένας που θ' ασχοληθεί σοβαρά με το τι έλεγε πριν από τρία χρόνια. Ασε που οι συριζαίοι μπαλαμουτιάζουν το θέμα, ισχυριζόμενοι ότι επαναδιαπραγματεύθηκαν τη συμφωνία και την έκαναν εθνικά συμφέρουσα.

Προβολές ταινιών και συζητήσεις

~ Παρασκευή 27/5/2016 ~
Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΣΦΑΓΗΣ
 (Carnage, Γαλλία, Γερμανία, Ισπανία, Πολωνία, 2011, 80')

Σκηνοθεσία: Ρομάν Πολάνσκι
 Σενάριο: Ρομάν Πολάνσκι, Γασμίνια Ρεζά
 Φωτογραφία: Πάβελ Εντελμαν
 Μουσική: Αλεξάντρ Ντεσπλά
 Ηθοποιοί: Τζόντι Φόστερ, Τζον Ράιλι, Κέιτ Γουίνσλετ, Κριστόφ Βαλτς

Παραγωγή: SBS Productions, Constantin Film Produktion, SPI Film Studio, Versatil Cinema, Zanagar Films, France 2 Cinema

Βασισμένη στο θεατρικό έργο της Γασμίνια Ρεζά, η οποία συνυπογράφει το σενάριο, η ταινία διεισδύει στην καρδιά του σύγχρονου μικροαστισμού και την απογυμνώνει. Ο Πολάνσκι επιλέγει να γυρίσει την ταινία ως μια μοναδική 80λεπτη σκηνή που εκτυλίσσεται σε πραγματικό χρόνο. Μεταδίδεται έτσι στο θεατή μια αίσθηση κλειστοφοβική και αποπνικτική, που ταιριάζει εξαιρετικά στην παρακμή που αποτυπώνει η ιστορία. Ο «Θεός της Σφαγής» έτυχε ενθουσιώδους υποδοχής από το κοινό και τους κριτικούς και οι συντελεστές του απέσπασαν βραβεία σε αρκετά φεστιβάλ, μεταξύ αυτών τον μικρό Χρυσό Λέοντα στο 68ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Βενετίας και τη Χρυσή Σφαίρα Καλύτερης Ηθοποιού για τις δυο πρωταγωνίστριες.

Παρασκευές στις 8:30μμ | Είσοδος ελεύθερη
 Αγαθουπόλεως 65 & Αχαρνών, Αθήνα
 Ιουστινιανού 24, Θεσσαλονίκη

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ Όταν ο Δημήτρης συνάντησε τον Αγγελο

«Η πίστη του Δημήτρη Ιτούδη στον Άγιο αλλά και η εμπιστοσύνη στον φίλο του που του έδωσε την εικόνα, ώθησε χτες την μπάλα να φτάσει στα χέρια του Χριάπα ο οποίος παίρνοντας το ριμπάουντ, ισοφάρισε στο τελευταίο δευτερόλεπτο και οδήγησε το ματς στην παράταση. Εκεί πάλι ως εκ θαύματος οι παίκτες της ΤΣΣΚΑ ξεπέρασαν το ψυχολογικό βάρος από τις απανωτές ήττες στα φάιναλ φορ και ξαφνικά έβλεπαν το τουρκικό καλάθι σαν "βαρέλι" με αποτέλεσμα να πάρουν τον αγώνα. Οι παίκτες της ΤΣΣΚΑ εμφανώς με οδηγό τον Άγιο Παΐσιο κατάφεραν έναν άθλο και κατάλαβαν αν και Ρώσοι (και Αμερικανοί) πως είναι να παλεύεις με ελληνικό πάθος και πίστη για να νικήσεις ακόμα και όταν όλα δείχνουν να είναι χαμένα. Και τότε το Θαύμα γίνεται και η Ορθοδοξία θριαμβεύει, για όσους θέλουν και παλεύουν μέχρι το τέλος. Οι Ρώσοι χτες συνειδητοποίησαν ποιος ήταν ο λόγος που έχασαν τρεις απανωτές φορές απο τον Ολυμπιακό στα φάιναλ φορ. Κατάλαβαν τι ήταν αυτό το κάτι παραπάνω που είχε τότε η ελληνική ομάδα. Τώρα το είχαν και αυτοί. Αλλωστε ο ίδιος ο Ιτούδης το είπε: "Οι κατάρρες ξορκίστηκαν".»

Η... σημαντικότερη ανάλυση του τελικού της Euroleague μας ήρθε από «Το Περιβόλι της Παναγιάς». Όσο και αν ψάξαμε δεν καταφέραμε να βρούμε στο συγκεκριμένο site αντίστοιχη ανάλυση για κάποια άλλη αθλητική διοργάνωση. Έτσι, καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι το έναυσμα για την ενασχόλησή της με το μπάσκετ ήταν το εξής απόσπασμα από τις δηλώσεις του προπονητή της ΤΣΣΚΑ Μόσχας Δημήτρη Ιτούδη: «Υπάρχει ένας φίλος, δεν θέλω να πω το όνομά του, ξέρει αυτός, που όταν ανέλαβα την ΤΣΣΚΑ, από την πίστη του στο πρόσωπό μου, μου έδωσε δύο εικόνες: Η μία ήταν του Αγίου Παΐσιου. Δεν το παίζω ούτε θρησκόληπτος, ούτε τίποτα. Αλλά μου είπε μερικά πράγματα για το πώς η ορθόδοξη πίστη μπορεί να με βοηθήσει στο στόχο μου. Τον ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου. Την είχα μαζί μου την εικόνα».

Δε θέλουμε να προσβάλουμε το θρησκευτικό συναίσθημα κανενός, όμως είμαστε αναγκασμένοι να αναφέρουμε ότι οι δηλώσεις του Ιτούδη, για τον οποίο η στήλη είχε θετική γνώμη, ήταν μια δυσάρεστη έκπληξη. Από τη στιγμή που εμμέσως πλην σαφώς, δήλωσε ότι η επιτυχία της ομάδας του, οφείλεται στην εικόνα του αγίου Παΐσιου, μας αναγκάζει να τον κατατάξουμε δίπλα στον Αγγελο Αναστασιάδη, κατά κόσμο «Ευχαριστώ το Θεό», ο οποίος μετά από κάθε επιτυχία της ομάδας του δήλωνε ότι αυτό ήταν το θέλημα της Παναγιάς.

Τζούλια πονάς; Τι να πει κι ο Πειραιάς!

Σύμφωνα με ακριβείς πληροφορίες της στήλης, τα μεσάνυχτα της περασμένης Τρίτης στο Μαξίμου ο Τσίπρας και η ηγετική κλίκα της κυβέρνησης άνοιξαν σαμπάνιες πανηγυρίζοντας μια από τις ελάχιστες κυβερνητικές επιτυχίες της «πρώτης και δεύτερης φορά αριστερά» κυβέρνησης. Ο τελικός του κυπέλλου Ελλάδας στο ποδόσφαιρο είχε ολοκληρωθεί με επιτυχία, η ΑΕΚ είχε κερδίσει με 2-1 τον Ολυμπιακό και ο αντιπρόεδρος της ερυθρόλευκης ΠΑΕ Σάββας Θεοδωρίδης αφιέρωνε το κύπελλο στον υφυπουργό Αθλητισμού Σταύρο Κοντονή.

Όσο κι αν ακούγεται παράξενο, ο τελικός του κυπέλλου πραγματοποιήθηκε, όμως αντί για ποδοσφαιρική γιορτή, όπως συνήθιζεται στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, ήταν ένας αγώνας χωρίς θεατές, που έδειξε για μια ακόμα φορά τη μιζέρια και την ανυποληψία του ελληνικού επαγγελματικού ποδοσφαίρου. Σε έναν αγώνα που παρακολούθησαν λιγότεροι από 500 θεατές -σε ένα γήπεδο χωρητικότητας 70.000-, είχαμε ένταση και επεισόδια, όταν μια ομάδα περίπου 40 κιτρινόμαυρων οπαδών κατάφερε να μπει με ντου στο γήπεδο (χωρίς να έχουν τη σχετική πρόσκληση), πιάνοντας στον ύπνο τους μπάτσους που είχαν αναλάβει την προστασία του αγώνα. Αυτή ήταν η πρώτη δικαίωση του Κοντονή. Γι' αυτούς που δεν θυμούνται, ο υφυπουργός είχε αναβάλει τον τελικό γιατί οι μπάτσοι είχαν επικαλεστεί αδυναμία να διασφαλίσουν την τάξη, αφού ταυτόχρονα με τον τελικό είχαν εξαγγελλθεί εργατικές κινητοποιήσεις με αφορμή την ψήφιση του νομοσχεδίου που καταργούσε την κοινωνική ασφάλιση. Τότε όλοι είχαμε πει ότι αυτή η δικαιολογία είναι πρόσχημα. Αποδεικνύεται όμως ότι

ο μοναδικός που είχε καταλάβει τον τεράστιο κίνδυνο να βρεθούν 500 άτομα με ονομαστικές προσκλήσεις σε ένα γήπεδο χωρητικότητας 70.000 θέσεων ήταν ο γίγαντας Κοντονής.

Η δεύτερη μεγάλη δικαίωση του υφυπουργού ήταν ότι τελικά η ΕΠΟ έκανε πίσω και ευθυγραμμίστηκε με τη μεταξύ τους συμφωνία στο θέμα των διαιτητών. Βοηθοί του Σιδηρόπουλου ορίστηκαν οι Ευθυμιάδης και Κωσταράς που παίζουν μαζί του στα ευρωπαϊκά παιχνίδια, αντί των Αλεξέα και Πετρόπουλου που είχε αρχικά ορίσει η ΕΠΟ. Μάλιστα, ο Γκιρτζίκης και η παρέα του αναγκάστηκαν να πιουν όλο το πικρό ποτήρι, αφενός γιατί η ΦΙΦΑ επί της ουσίας τους άφησε ακάλυπτους στην κόντρα με τον Κοντονή, γεγονός που σχολιάστηκε ως προοίμιο αλλαγών στην ΕΠΟ, και αφετέρου γιατί οι δυο βοηθοί που είχαν οριστεί αρχικά δε δήλωσαν κώλυμα, διαψεύδοντας τις φήμες που είχαν κυκλοφορήσει στην πιάτσα.

Ο θρίαμβος του Κοντονή ολοκληρώθηκε με την επικράτηση της ΑΕΚ στον τελικό. Σε αντίθεση με τους κιτρινόμαυρους, οι ερυθρόλευκοι ποδοσφαιριστές δεν μπήκαν ποτέ στο ΟΑΚΑ και έδειξαν με την αγωνιστική τους παρουσία ότι τον μυαλό τους ήταν στις διακοπές και όχι στην κατάκτηση ενός ακόμη τροπαίου. Η νίκη των κιτρινόμαυρων στραπατσάρησε το γόητρο των ερυθρόλευκων και για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια ο Μαρινάκης βιώνει μια διπλή ήττα. Αγωνιστική, χάνοντας τον τελικό εντός του γηπέδου, και επικοινωνιακή, αφού η ερυθρόλευκη ΠΑΕ είχε ταυτιστεί με την ΕΠΟ. Το μέγεθος του εκνευρισμού και της δυσάρεσκειας του προπονητή και της ερυθρόλευκης διοίκησης ήταν φανερό από τις δηλώσεις που

έκαναν μετά την ολοκλήρωση του τελικού.

Όσο για το γελοίο επιχείρημα που επικαλέστηκαν, της αγωνιστικής απραξίας εξαιτίας της αναβολής του τελικού, το αποδόμησαν τόσο οι ποδοσφαιριστές του Ολυμπιακού που στις δηλώσεις τους αμέσως μετά το παιχνίδι δεν χρησιμοποίησαν σαν άλλοθι της τραγικής τους εμφάνισης την αγωνιστική τους απραξία (εξαίρεση αποτέλεσε ο Ρομπέρτο που ταυτίστηκε με την επίσημη γραμμή της ομάδας του), όσο και ο προπονητής της ΑΕΚ Στέλιος Μανωλάς, ο οποίος στη συνέντευξη Τύπου τόνισε ότι «ο Ολυμπιακός ήρθε εδώ έχοντας ήδη κατακτήσει το πρωτάθλημα, θα μπορούσα να πω και εγώ άλλα. Προετοιμαζόμαστε για τον Ολυμπιακό το Σάββατο, άλλαξε αυτό και ξαφνικά βρεθήκαμε στην Τούμπα. Δεν μπορούμε να βρισκουμε τέτοιες δικαιολογίες».

Σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να παρασυρθούμε από την γκρίνια της ερυθρόλευκης διοίκησης και να πούμε ότι βρισκόμαστε στην αρχή του τέλους της ερυθρόλευκης κυριαρχίας στο ελληνικό ποδόσφαιρο. Όπως έχουμε τονίσει πολλάκις στο παρελθόν, κουμάντο στο παρασκήνιο και την παράγκα κάνει αυτός που «χώνει τα φράγκα» και μέχρι σήμερα μόνο ο Μαρινάκης βάζει το χέρι στην τσέπη. Εν κατακλείδι, από τον τελικό κρατάμε την εικόνα του εκνευρισμένου Σάββα Θεοδωρίδη να αφιερώνει το κύπελλο στον Κοντονή και ελπίζουμε και σε μελλοντικές παρόμοιες απολαυστικές στιγμές.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ. Έναν πολύ πρωτότυπο τρόπο βρήκε η διοίκηση της Γουέστ Μπρομ για να τιμήσει τους 96 νεκρούς οπαδούς της Λίβερπουλ στο Χίλσμπορο. Στην πρόσφατη αναμέτρηση των δυο ομάδων, λίγες μέρες μετά την επίσημη ανακοίνωση που παραδέχεται ότι την ευθύνη της τραγωδίας την είχαν οι μπάτσοι, στην εξέδρα που θα κάθονταν οι οπαδοί της Λίβερπουλ τοποθετήθηκαν 96 κόκκινα καθίσματα. Μια άλλη πλευρά του ποδοσφαίρου, αυτή που πραγματικά θα θέλαμε να βλέπουμε, την οποία δυστυχώς δεν έχουμε πολλές ελπίδες να δούμε σύντομα στο ελληνικό ποδόσφαιρο.

ΣΙΝΕΜΑ

NIMA TZABINTI

Μελβούρνη

Ο Νίμα Τζαβίντι συστήνεται στην κινηματογραφική κοινότητα με την πρώτη του ταινία να διαγράφει μια πολύ εντυπωσιακή πορεία στα διεθνή φεστιβάλ. Ο σκηνοθέτης δημιουργεί ένα δράμα δωματίου, με αρκετές αναφορές στη θεατρική πράξη.

Ο Αμίρ και η Σάρα είναι ένα νεαρό ζευγάρι που ζει στο Ιράν και ετοιμάζεται να πετάξει στη Μελβούρνη για να συνεχίσει τις σπουδές του. Λίγες ώρες πριν την αναχώρηση της πτήσης τους καλούνται να προσέξουν το μωρό των γειτόνων μέχρι να γυρίσουν οι γονείς του. Όσο ετοιμάζουν τα πράγματά τους για το μεγάλο ταξίδι, αντιλαμβάνονται ότι κάτι δεν πάει καθόλου καλά με το μωρό. Αθελά τους έχουν εμπλακεί σε ένα τραγικό περιστατικό, ενώ οι συνθήκες τους πιέζουν να πάρουν μία απόφαση ζωής.

Η σκηνοθετική ματιά έχει πολλές αρετές. Παράδειγμα αποτελεί το εξαιρετικό πρώτο πλάνο της ταινίας με εικόνες από ρούχα, από τα οποία ρουφάνε τον αέρα για να πιάνουν λιγότερο χώρο. Ο τρόπος κινηματογράφησης αναδεικνύει την επικέντρωση στη δόμηση των χαρακτήρων και στην ανάδειξη των επιμέρους στοιχείων που την ενδυναμώνουν ως κεντρική επιλογή του σκηνοθέτη. Ως εκ τούτου, ο Τζαβίντι στηρίζεται κυρίως στις ερμηνείες των ηθοποιών του, και συγκεκριμένα σε αυτές των δυο πρωταγωνιστών, τους οποίους υποδύονται οι Πειϊμάν Μοσαντί («Ένας χωρισμός») και Νεγκάρ Τζαβαχεριάν. Ο σκηνοθέτης συνειδητά τοποθετεί την εξέλιξη της ιστορίας του μέσα σε ένα διαμέρισμα (το οποίο μάλιστα βρίσκεται υπό διάλυση, εφόσον το ζευγάρι μετακομίζει), δημιουργώντας έτσι μian ασφυκτική αίσθηση στο θεατή.

Η ταινία είναι αρκετά μακριά από ό,τι έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε από το Ιράν. Αναφορές σε κοινωνικά ζητήματα δε γίνονται σε πρώτο επίπεδο. Ενδεχομένως ο δυτικός θεατής που τα ψάχνει, να τα βρίσκει μέσα σε συμβολισμούς οι οποίοι μάλλον δεν ανταποκρίνονται στις προθέσεις του σκηνοθέτη. Επιπλέον, δημιουργείται η εντύπωση ότι ο σκηνοθέτης έχει υιοθετήσει μια φιλοευρωπαϊκή γραφή, η οποία του στερεί ένα πιο αυθεντικό αποτέλεσμα. Η ταινία φαντάζει κάπως ακαδημαϊκή.

ΣΤΟΥΝΤΙΟ

105 Χρόνια Μεξικανικής Επανάστασης

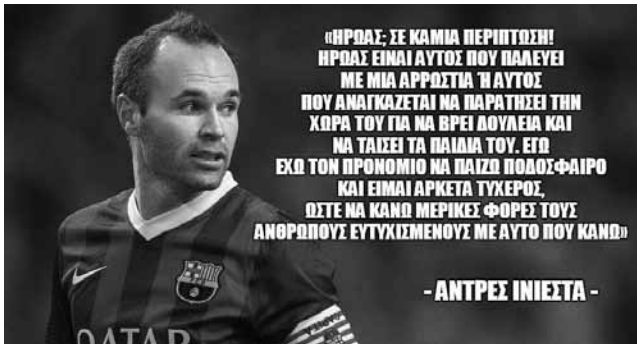
Με αφορμή την 25η Μάη, ημέρα κατά την οποία ξεκίνησε 105 χρόνια πριν η μεξικανική επανάσταση, η New Star διοργανώνει στον κινηματογράφο «Studio» φεστιβάλ, στο οποίο θα προβληθούν ταινίες μεξικανικής και διεθνούς παραγωγής. Το φεστιβάλ θα διαρκέσει από τις 19 ως τις 25 Μαΐου, και θα προβάλλονται καθημερινά δύο ταινίες με ενιαίο εισιτήριο 5 ευρώ. Συνολικά έχουν επιλεγεί δεκατέσσερις ταινίες. Αναλυτικά το πρόγραμμα με σύντομες περιγραφές των ταινιών υπάρχει στο διαδικτυο.

ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ταυτότητες, μετακινήσεις, σύνορα

Ένα κινηματογραφικό αφιέρωμα στο προσφυγικό οργανώνεται από την Ταινιοθήκη της Ελλάδος από την Πέμπτη 19/5 έως και την Τετάρτη 25/5. Έχουν επιλεγεί συνολικά 15 ταινίες, ως επί το πλείστον ελληνικών σκηνοθετών (ή με καταγωγή από την Ελλάδα, όπως ο Ελία Καζάν), τόσο παλαιότερες όσο και πιο πρόσφατες. Αναλυτικά το πρόγραμμα υπάρχει στον ιστότοπο της Ταινιοθήκης <http://www.tainiothiki.gr/>

Ελένη Π.

Σε αντιδιαστολή με τις μεταφυσικές δηλώσεις του Ιτούδη, ο αρχηγός της Μπαρτσελόνα βάζει τα πράγματα στη σωστή τους διάσταση, με μια απλή και αυτονόητη δήλωση.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Δεν έγινε κατολίσθηση, ούτε έπεσε κάνας βράχος.

CGT (Γαλλική): καθίκια αλά Περισσός (αστικότητα, διαφυλάσσουν την αστική ησυχία και τάξη).
(Κάθε ομοιότητα, καθόλου τυχαία).

Κάτι τρίζει. Μικρά βήματα ποντικιών πάνω στο ξύλο γύρω / στα μεσάνυχτα. Μόνον αυτός κάθεται σιωπηλός και αφουγκράζεται / μέσα του με αγωνία. Αν εκεί ένας ξένος -η ιδέα- διεισδύσει / μέσα από τους τοίχους, καθώς περιστρέφεται και κυλιέται, τον πιάνει και τον κλείνει προσεκτικά στο χέρι του. / Έτσι, γεμάτο νευρώνες από την κορυφή ως τα νύχια, / τον κρατάει και τον αφήνει για ώρα να σπαρταρά στο χαρτί. / Και εδώ μια τομή και εκεί μια βελονιά μέχρι να συναντήσει τον μυ / που κινεί αυτό το κάτι.
(Ν. Γκρύνμπαϊν, «Από δύο φτιάξε ένα», από τη συλλογή «Του χιονιού ή ο Ντεκάρτ στη Γερμανία»)

► Πρόταση διαιώνισης του χρέους (2080) από το ΔΝΤ. Εργαλείου απομύζησης της εργαζόμενης κοινωνίας.

► Ωραίος ο «Βηματοδότης» (tovima.gr/opinions/article/?aid=799925): «(Ο Α. Τσίπρας σ.τ.σ.) βάζει φόρους σε ό,τι κινείται. Προτιμά τους φόρους αντί να κόψει δαπάνες». Οχι Γιάννης, αλλά Γιαννάκης (μιας και είναι γνωστό τι εννοούν με την «μείωση δαπανών»... Το 'χουμε δει χίλιες φορές το έργο).

► «Παρέμβαση του Λευκού Οίκου υπέρ της ελάφρυνσης του ελληνικού χρέους» (Εφ. Συν, 13/5/2016). Εχουμε πήξει πια από τους «φίλους της Ελλάδας».

► Πρωτοτυπία; Καθόλου. Ο Περισσός «δεν αντελήφθη» τα κατορθώματα των μπάτσων της CGT στη Γαλλία (φ. 17/5/2016). Πολύ θα θέλαμε να μας διευκρινίσει ο «Ριζοσπάστης» (ίδιο φύλλο) ποιους εννοεί όταν μιλάει για «συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες».

► Ο Μακρόν δεν μένει επί μακρόν...

► Know your enemy.

► Για εγκεκριμένο «πρώην» (από πολλές θέσεις κι αξιώματα...) κάνει λόγο ο Θ. Καρτερός (avg1.gr, 18/5/2016, «Πού τα πουλάς αυτά, ρε Τάκη»). Στο ίδιο του το «σπίτι» (κόμμα και κυβέρνηση) δεν γνωρίζει ότι οι ΑΝΕΛ είναι ακροδεξιό κομματίδιο, δεν γνωρίζει την «μεταστροφή» και υπουργοποίηση καθαρών Πασόκων; Ή μήπως... σπούδαζε περί άλλων ο κ. Κρατερός; (και όχι τύρβαζε)...

► «Το ζητούμενο σήμερα είναι ένα νέο αντιπολεμικό κίνημα ή ένα νέο κίνημα ειρήνης και πολυδιάστατης ασφάλειας; Θα έλεγα ότι χρειάζεται το δεύτερο και αυτός πρέπει να είναι ο στόχος της Αριστεράς». (Π. Τριγιάζης, avg1.gr, 18/5/2016, «Ειρήνη δεν είναι η απουσία του πολέμου»). Εχοντας περάσει -σε καίρια θέση- από τη «φιλειρηνική» κίνηση του Περισσού ΕΕΔΥΕ (με το ίδιο όνομα ΑΛΛΗ κίνηση ειρήνης, πολλές δεκαετίες πριν), θυμίζει «φιλειρηνικό νεοδημο-

Ριζοσπάτης ο Τσπανός κερδοστής

κράτη» της εποχής ΚΙΠΑΕΑ (Ανδριανόπουλος speaking...).

► Την αποχή αναγνωρίζει ως πρώτο κόμμα στις κυπριακές εκλογές (22/5/2016), η Σούλα Χατζηκυριάκου, υποψήφια βουλευτής του ΑΚΕΛ, η οποία αγωνιά (ευλόγως): «Κάθε ψήφος μετράει» (το πόσο το είδαμε με το σχέδιο Ανάν...) - από avg1.gr, 18/5/2016.

► Ευτυχώς που είναι «δημοκρατική» εφημερίδα η συριζαία Εφ.Συν. Σούταρε το σκίτσο του Η. Ζερβού, ο οποίος «τόλημψε» να σχολιάσει (έγκλημα καθοσιώσεως) τον Α. Τσίπρα.

► «Αχρεωστήτως καταβληθέν» το επιστρεφόμενο ΕΚΑΣ. Δηλαδή, κάνει και «χάρη» στους συνταξιούχους που το χάνουν, η κυβέρνηση. Καθίκια...

► «Θα το κάνουμε. Θα καταλάβουμε όλα τα εργοστάσια που έχουν παραλύσει από την μπουρζουαζία» - Ν. Μαδούρο, πρόεδρος Βενεζουέλας. Και γιατί, ρε παλληκάρι, δεν το κάνατε τόσο καιρό; (Αμα έχει χάσει τ' αυγά και τα πασχάλια...).

► «Αντε γαμήσου, μπάτσε» - ο στίχος από παλιότερο ελληνικό τραγούδι για τους γαλλόμπατσους που βγήκαν να διαμαρτυρηθούν - όχι, βέβαια, για το νόμο της κ. Χομρί, αλλά γιατί τους «αδικούν» και τους «βρίζουν οι διαδολωτές αυτή την εποχή»... ASSASSINS de la police!

► Εκτός από γλειφτρόνι του γατούλη και υπέρ της «επι-

στροφής ΕΚΑΣ» η συριζοτεράστια Ε. Αυλωνίτου. Χαμερπές περίττωμα.

► Το ξέπλυμα των Χρυσών Αυγών από τη συγκυβέρνηση Τσιπροκαμμένων συνεχίζεται...

► Ανάλυση 210 ευρώ την ημέρα μας κάνει 6.300 ευρώ το μήνα. Πόσοι άνθρωποι έχουν πλέον τέτοια «αναληπτική» δυνατότητα;

► Αύξηση στα δίδακτρα των πανεπιστημίων στη Βρετανία: ΚΑΙ οι Εργατικοί και οι Συντηρητικοί τα αύξησαν ως κυβερνήσεις.

► Μιλάμε για διάρκεια... πανηγυριού: εκλογές στο «Σωματείο Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ρόδου», 21-29 του Μάη. (Κι εδώ οι ντόπιοι cgtέδες στη Ρόδο...)

► «Ο Heiner Muller το λέει ακόμα πιο ριζοσπαστικά: "Στη Σοβιετική Ένωση και στη Γερμανική Λαοκρατική Δημοκρατία αναλήφθηκε η μεγαλόπνοη επιχείρηση ν' αναιρεθεί ο Μαρξ. Η επιχείρηση απέτυχε". Ωστόσο δεν μπορεί ν' αρνηθεί κανείς το ότι ο καπιταλισμός νίκησε. Νίκησε, όμως, πραγματικά; Στη Λειψία είδα πρόσφατα μια αφίσα: "Ο καπιταλισμός δεν νίκησε, απλώς απέμεινε". Και απέμεινε με όλες τις αντιθέσεις του, οξυμένες από το γεγονός ότι έχασε την εικόνα του εχθρού του. Αυτό, δηλαδή, που συγκρατούσε κάπως τη συνοχή του και τον απέτρεπε απ' το να εντείνει ανεμπόδιστα -όπως κάνει τώρα- την αποδόμηση κάθε ανθρώπινου και κοι-

νωνικού στοιχείου. Χωρίς αντίπαλη δύναμη -και τουλάχιστον ως αντίπαλη δύναμη ο σοσιαλισμός ήταν υπαρκτός- το κεφάλαιο γίνεται αχαλίνωτο, δίχως φραγμούς. Ουσιαστικά γίνεται έτσι, όπως το περιγράφει ο Μπρεχτ στα θεατρικά έργα του. Φαίνεται πως η εποχή έφτασε γι' άλλη μια φορά του Μπρεχτ. Η ανεργία στην Αγία Ιωάννα των σφαγίων δεν είναι κάποιο πρόσκαιρο επιχειρηματικό ατύχημα, που θα μπορούσε να επανορθωθεί με κάποια νέα ανάκαμψη (όπως νομίζει η Ιωάννα και όπως γράφεται σήμερα). Η ανεργία είναι η επιχειρησιακή βάση του επιχειρηματία Πίρποτ Μάουλερ. Και δεν την παράγει η αποτυχία, αλλά η επιτυχία του Μάουλερ. Μαζί με τις τιμές των μετοχών ανεβαίνουν και οι αριθμοί των ανέργων. Σήμερα αυτό ονομάζεται "shareholder value", ενώ ο Μπρεχτ το ονόμαζε "κοινωνικό κατακλυσμός"». (Μάνφρεντ Βέκμπερτ, «Τι καταλογίζει κανείς στον Μπρεχτ», από την συλλογή κειμένων «Μπ. Μπρεχτ - Κριτικές προσεγγίσεις»).

► Sweet home, Kalabaka.

► Μάπα το καρπούζι: «Κρυφό ραντεβού (σ.τ.σ.: Τσακαλώτου-Σόιμπλε) για το χρέος» (Εφ.Συν, 13/5/2016). Τζιφος, που λέμε. Μετά τις γερμανικές εκλογές τα περί χρέους της Ελλάδας, μήνυσε ο Σόιμπλε...

► 30 από 50 έδρες το εκλογικό «δώρο»: γι' άλλους μόνους, γι' άλλους πόνους...

► «Ζητείται πάθος για την Κεντροαριστερά» δήλωσε στην Εφ.Συν ο ευρωβουλευτής του ΠΑΣΟΚ Ν. Ανδρουλάκης. Για πάθος δεν ξέρουμε, αλλά για πόθο (και δη διακαή) για κάποια θέση ο χώρος αυτός έχει και πείρα και (κυρίως)... όρεξη.

► Ψωνίσαμε από (Νίκο) Σβέρκο: «Μεγαλύτερο κέρδος από τα όσα συμφωνήθηκαν για τον αυτόματο μηχανισμό δημοσιονομικής ρύθμισης, αποτελεί το γεγονός ότι η χώρα μας για τρία χρόνια δεν θα αντιμετωπίσει πονοκεφάλους τέτοιου είδους» (Εφ.Συν, 13/5/2016). Αν έβαζε ο... σβέρκος και το χέρι του στη φωτιά θα είμαστε ευχαριστημένοι: να τσουρουφλιστεί, να μη γράφει μακακίες...

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Η επιτομή του... ανανεωτικού κιτρινισμού στο πρωτοσέλιδο της «Εποχής». Προσέξτε βαθύ... διδακτικό πνεύμα στη σύνθεση του κύριου τίτλου. Υπέρτιτλος (καπέλο όπως λέγαμε στην παλιά δημοσιογραφική αργκό): «Βαρύ νομοσχέδιο στη Βουλή, ελάφρυνση χρέους στο τραπέζι». Ουδέν κακόν αμιγές καλού, όπως έλεγε και η παλιά παροιμία. Κύριος τίτλος: «Πρώτη ανάσα» με τα μεγαλύτερα δυ-

νατά γράμματα. «Οι δυσκολίες παραμένουν» με το αμέσως μικρότερο μέγεθος. Απλώς δυσκολίες, όχι τίποτα πολύ κακό. Δυσκολίες που με τον ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση -και μόνο μ' αυτόν- μπορούν να ξεπεραστούν. ΣΥΡΙΖΑ και ξερό ψωμί λοιπόν.

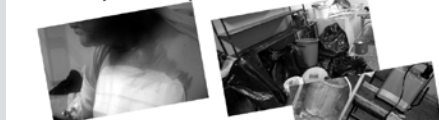
◆ Σε κάνουν να φοβάσαι - Κάντους να χεστούν - Ψήφισε όχι (σύνθημα με κόκκινο σπρέι, στη λαμαρίνα της εργοταξιακής περιφραξης στην πρώην «Βίλα Αμαλία»)

Το σύνθημα έχει μείνει από τον περασμένο Ιούνιο-Ιούλη, για να μας υπενθυμίζει τι σημαίνει πολιτική απατεωνιά, τι σημαίνει πολιτική αφέλεια και πώς ο συνδυασμός αυτών των δύο μπορεί να αποβεί κοινωνικά και πολιτικά καταστροφικός. Πλέον γνωρίζουμε πως πολλοί -παρα πολλοί- ψήφισαν Οχι, όμως οι της άλλης πλευράς κάθε άλλο παρά χέστηκαν. Ακόμα οφείλουν κάποιες εξηγήσεις εκείνοι που τα έδωσαν όλα υπέρ του Οχι. Δεν αισθάνονται ότι εξαπάτησαν -έστω παρά τη θέλησή τους- τον ελληνικό λαό; Το βασικότερο, όμως, είναι να μας πουν ποια είναι η άποψή τους για το σπάσιμο του φόβου των ανθρώπων του λαού και την ενστάλαξη φόβου στις συνειδήσεις των ανθρώπων της πλουτοκρατίας. Μπορεί μια εκλογική διαδικασία να αποτελέσει το όχημα γι' αυτή τη διπλή διεργασία; Μπορεί ένα εκλογικό αποτέλεσμα να κάνει τους κυρίαρχους να τρέμουν; Δεν είναι, άραγε, μια εκλογική διαδικασία εξ ορισμού ανεπαρκής για να συμβολίσει την έναρξη μιας απελευθερωτικής πορείας, ιδιαίτερα όταν ελέγχεται πολιτικά από σοσιαλδημοκράτες πολιτικούς απατεώνες όπως οι Τσιπρολαφαζαναίοι; Για μας, τα ερωτήματα έχουν ρητορική σημασία. Τις απαντήσεις τις έχουμε δώσει όταν έπρεπε, έγκαιρα και όχι κατόπιν εορτής. Όμως τα σκληρά πολιτικά μαθήματα πρέπει να αξιοποιούνται, για να αναπτύσσονται αντιώματα που θα προστατεύσουν από την επανάληψη των ίδιων λαθών. Ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός, που κάποιες φορές -όπως στο δημοψήφισμα- του περασμένου καλοκαιριού μεταμφιέζεται σε... επαναστατική πράξη, πρέπει να πεταχτεί εκεί που ανήκει: στο σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας.

Σύσκεψη για το ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ΣΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗ ΤΟΥ ΕΚΠΑ

Δευτέρα, 23/5, στις 6 μ.μ., στο ΕΚΑ (3ης Σεπτεμβρίου 48β, 2ος όροφος)
Στις 9/12/2015, στο ταρκεντέριο της Ιατρικής Σχολής του ΕΚΠΑ έγινε εργατικό ατύχημα.

Και οι ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ
αυτοί που παίζουν με τις ζωές μας, βάζοντας πάνω απ' όλα την μείωση του κόστους & την εντατικοποίηση
ΔΕΝ ΣΙΔΑΝ, ΔΕΝ ΣΕΡΟΥΝ, ΔΕΝ ΑΚΟΥΣΑΝ

Και ο ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ - ΘΥΜΑ
Μετά από χρόνια δουλειάς, για έναν άλλο μισθό με άθλιες συνθήκες εργασίας που λίγο έλειπε να κοστίζουν τη ζωή του
ΑΠΟΛΥΕΤΑΙ
Αυτός είναι ο παράδεισός τους και η δική μας κόλαση

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΤΟΥΣ
ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΙΣ ΛΟΓΙΚΕΣ ΤΟΥΣ
ΟΙ ΖΩΕΣ ΜΑΣ
ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥΣ
πρωτοβουλία για τη δημιουργία
Επιτροπής Αλληλεγγύης

απέλυσαν για να τον εκδικηθούν επειδή κατέθεσε αγωγή δικαίωμά τους.

◆ Είναι από τις περιπτώσεις που δεν χρειάζονται επεξηγήσεις. Ένας εργαζόμενος τραυματίστηκε, επειδή δεν υπήρχαν διαδικασίες και μέσα προστασίας στο χώρο εργασίας. Και οι αρμόδιοι του χώρου εργασίας του, με βαρύγδουπους πανεπιστημιακούς τίτλους φορτωμένοι, τον

Από τη «διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους, τουλάχιστον του 60%, με περίοδο χάριτος και ρήτρα ανάπτυξης για την αποπληρωμή του χρέους που θα παραμείνει», έφτασαν το προηγούμενο καλοκαίρι σε ένα τρίτο Μνημόνιο που προβλέπει ότι δεν πρόκειται να υπάρξει καμιά διαγραφή (ονομαστική μείωση) του χρέους, αλλά θα

Παζάρια ΔΝΤ-Γερμανίας για το ελληνικό κρατικό χρέος

«Οδικός χάρτης» για αποικιοποίηση στο διηνεκές

εξεταστεί η δυνατότητα μιας νέας αναδιάρθρωσης του χρονικού πλαισίου της αποπληρωμής, αν καταστεί αναγκαία. Και από την προεκλογική ρητορική του περασμένου Σεπτεμβρίου, σύμφωνα με την οποία η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ είναι η καταλληλότερη να διαπραγματευθεί σκληρά την «ελάφρυνση» του χρέους, φτάσαμε στη σημερινή στάση ουδέτερου και παθητικού παρατηρητή, που περιμένει από το ΔΝΤ και τη Γερμανία, από τη Λαγκάρντ και τον Σόιμπλε, να συνταιριάξουν τις διαφορές τους, καταλήγοντας σε μια διακήρυξη εν είδει «οδικού χάρτη» για κάποια μελλοντική αναδιάρθρωση (reprofiling το λένε στη χρηματιστική γλώσσα) των λήξεων των ομολόγων του ελληνικού χρέους μετά το 2022.

Με τον πιο καθαρό τρόπο έχει φανεί πως η ελληνική κυβέρνηση δεν παρεμβαίνει στη συζήτηση για το χρέος, που διεξάγεται μεταξύ ΔΝΤ και Γερμανίας (μεταξύ ΗΠΑ και Γερμανίας, για να είμαστε ακριβείς). Περιμένει να της ανακοινωθεί η κατάληξη αυτού του παζαριού, είτε στο Eurogroup της επόμενης Τρίτης είτε λίγο αργότερα. «Εμείς αυτό που ήταν να κάνουμε το κάναμε» διαρρέουν από το Μαξίμου, εννοώντας τα δύο πολυνομοσχέδια που ξεθεμελίωσαν την Κοινωνική Ασφάλιση, φόρτωσαν τον ελληνικό λαό με νέους δυσβάστακτους φόρους (έμμεσους κυρίως, αλλά και άμεσους), ικανοποίησαν την απαίτηση των ιμπεριαλιστών δανειστών για πώληση των ενυπόθηκων δανείων σε χρηματιστηριακούς «γύπες», μετέτρεψαν τον έλληνα υπουργό Οικονομικών σε υπάλληλο της Eurostat και τη Βουλή σε παρατηρητή των δημοσιονομικών ρυθμίσεων (ρύθμιση για τον περιβόητο «κόφτη») και,

τέλος, παρέδωσαν την κινητή και ακίνητη περιουσία του ελληνικού κράτους για έναν αιώνα σε μια ανώνυμη εταιρία στην οποία τον απόλυτο έλεγχο θα ασκούν οι ιμπεριαλιστές δανειστές.

Πρόκειται για μια ειλικρινέστατη δήλωση (ίσως τη μόνη ειλικρινή που έχει γίνει από πλευράς ΣΥΡΙΖΑ). Παραδέχεται ότι ο ρόλος της συγκυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ είναι να νομοθετεί τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών δανειστών και μετά να περιμένει λέγοντας ταπεινά «ό,τι προαφείστε». Ακόμα και η δόση που θα δοθεί τώρα, που ήλπιζαν ότι θα περιλάμβανε και μερικά δισ. για την αποπληρωμή των οφειλών του ελληνικού κράτους προς τους εργολάβους και προμηθευτές του, ώστε να κινηθεί λίγο ο ελληνικός καπιταλισμός, λέγεται ότι θα είναι σημαντικά μικρότερη του αναμενόμενου και σπασμένη σε υποδόσεις, οι οποίες θα εκταμιεύονται με την εκπλήρωση νέων προαπαιτούμενων, τα οποία θα καταγραφούν με ακρίβεια και σαφήνεια στο **συμπληρωματικό Μνημόνιο** που θα υπογραφεί με την ολοκλήρωση της αξιολόγησης. Όπως είπε με νόημα ο Ντέκλαν Κουστέλο (εκπρόσωπος της Κομισιόν στην τρόικα), δεν πρέπει να παρακαμφθεί ο ρυθμός των τρίμηνων αξιολογήσεων που προβλέπει το τρίτο Μνημόνιο του περασμένου Αυγούστου.

Σε ό,τι αφορά το χρέος, ο συμβιβασμός που διαπραγματεύονται ΔΝΤ και Γερμανία θα είναι κάποιος «οδικός χάρτης». Δε θα παρθούν, δηλαδή, αποφάσεις για την αναδιάρθρωση του χρέους, αλλά θα υπάρξει ένα κείμενο-ευχολόγιο, που θα παραπεμπει σε νέες συζητήσεις το 2018, τότε που θα λήξει το τρίτο Μνημόνιο. Το ΔΝΤ, βέβαια, προσπαθώντας να στριμώξει τη Γερμανία, διέρρευσε τις προτάσεις του, που προβλέπουν παράταση των λήξεων των ελληνικών ομο-

λόγων μέχρι το 2080, πάγωμα των τοκοχρεολυσίων στα επίπεδα του 15% του ελληνικού ΑΕΠ μέχρι το 2040 και μετατροπή των δανείων από την Ευρωζώνη σε σταθερού επιτοκίου (1,5% για τα επόμενα 30-40 χρόνια).

Όσοι σπεύδουν να θεωρήσουν ως... θετικές αυτές τις προτάσεις του ΔΝΤ, ας κάνουν έναν απλό λογαριασμό. Σε τιμές σημερινού ελληνικού ΑΕΠ, το 15% για την εξυπηρέτηση του χρέους σημαίνει ετησίως αποπληρωμή τόκων και χρεολυσίων ποσού περίπου 27 δισ. ευρώ! Το ποσό είναι σχεδόν τριπλάσιο απ' αυτό που υποτίθεται ότι θα δίνει το κράτος για την εθνική σύνταξη! Όσο θα αυξάνεται το ΑΕΠ τόσο θα αυξάνεται και το ετήσιο κονδύλι εξυπηρέτησης του χρέους. Παράλληλα, η περίοδος αποπληρωμής -σύμφωνα με την πρόταση που διέρρευσε το ΔΝΤ- θα επεκταθεί μέχρι το 2080, δηλαδή 64 χρόνια από σήμερα. Αυτός είναι ο ορισμός της «αποικίας χρέους» που έλεγε ο «παλιός» ΣΥΡΙΖΑ.

Γιατί δε δέχεται η Γερμανία την πρόταση του ΔΝΤ; Για πολιτικούς κυρίως και όχι για οικονομικούς λόγους. Αν το χρέος μπει στον αυτόματο πιλότο μέχρι το 2080, η Γερμανία θα χάσει ένα εργαλείο πολιτικής παρέμβασης και ελέγχου στην Ελλάδα, ενώ παράλληλα θα δημιουργήσει ένα προηγούμενο που θα μπορούν να χρησιμοποιήσουν και άλλες υπερχρεωμένες χώρες, με χρέος πολλές φορές μεγαλύτερο από το ελληνικό (Ισπανία και Ιταλία πρωτίστως). Η Γερμανία ακολουθεί με συνέπεια την τακτική των βραχυπρόθεσμων λύσεων και της επανεξέτασης των πραγμάτων μετά από μερικά χρόνια. Ετσι, καταφέρνει να διατηρεί τον έλεγχο, χωρίς να δένεται με λύσεις μακροπρόθεσμες, που περιλαμβάνουν πάντοτε σημαντικό βαθμό αβεβαιότητας. Δείτε πώς διαχειρίζεται

το ελληνικό χρέος: την περίοδο 2010-2012 βοήθησε τις γερμανικές και γαλλικές τράπεζες να ξεφορτωθούν το «τοξικό» ελληνικό χρέος, που πέρασε στις κεντρικές τράπεζες, την ΕΚΤ και τον EFSF. Μόλις το πέτυχε, προχώρησε στο PSI. Ενδιαμέσως έκανε δυο ρυθμίσεις αναδιάρθρωσης του νέου χρέους (επιμήκυνση λήξεων - μείωση των εξαιρετικά υψηλών επιτοκίων). Τώρα δεν

έχει κανένα λόγο ν' ασχοληθεί με το χρέος που λήγει μετά το 2020. Θα το κάνει στην ώρα του, όπως επαναλαμβάνει συνεχώς ο Σόιμπλε.

Σε μια συνέντευξη του προέδρου της Bundesbank Γιενς Βάιντμαν στη Welt, που δημοσιεύτηκε την περασμένη Τρίτη, περιγράφεται με σαφήνεια η γερμανική στρατηγική. «Δεν είναι η εξυπηρέτηση του χρέους το πιεστικότερο πρόβλημα των Ελλήνων, αλλά η τήρηση του προγράμματος και να καταφέρει η χώρα να σταθεί οικονομικά ξανά στα πόδια της» λέει ο γερμανός κεντρικός τραπεζίτης, εξαπολύοντας παράλληλα πυρά κατά της Κομισιόν, η οποία δεν ασκεί με αδιαλλαξία τη δημοσιονομική επιτήρηση, αλλά αναγκαστικά «πρέπει να μεσολαβεί μεταξύ πολιτικών συμφερόντων, και οι συμβιβασμοί που προκύπτουν από αυτό γίνονται δυστυχώς εις βάρος της δημοσιονομικής πειθαρχίας». Για να ελέγχει τη «γερμανική Ευρώπη» το Βερολίνο πρέπει να συμφωνεί μόνο σε βραχυπρόθεσμες λύσεις. Η ανάγκη επαναδιαπραγμάτευσης που προκύπτει σε λίγα χρόνια επιτρέπει στο γερμανικό ιμπεριαλισμό να βαθαίνει τον έλεγχο του επί της ΕΕ και της ζώνης του ευρώ.

Το τελευταίο που πρέπει να σημειώσουμε είναι αυτό που θα ενώσει τους δανειστές, σ' όποια λύση κι αν καταλήξουν: υπάρχει περίπτωση να γίνει η νέα «διευκόλυνση» στο ρυθμό αποπληρωμής του ελληνικού χρέους χωρίς οι ιμπεριαλιστές δανειστές να «δέσουν το γαϊδάρό τους»; Χωρίς δηλαδή να εξασφαλίσουν ισχυρούς μηχανισμούς ελέγχου του ελληνικού κράτους και βαθέματος της αποικιοποίησης; Αυτά που θα ψηφίσει αύριο η συριζανελική πλειοψηφία αποτελούν απλώς μια πρόγευση όσων θ' ακολουθήσουν.

βαθύ κόκκινο

Το μέλλον

«Μερικές φορές το καθήκον της κυβέρνησης είναι να κάνει σταδιακές βελτιώσεις ή να αλλάξει την πορεία κατά δύο μοίρες προς τον Νότο ή τον Βορρά, ώστε δέκα χρόνια αργότερα να βρεθούμε ξαφνικά σ' ένα διαφορετικό μέρος. Εκείνη τη στιγμή ο κόσμος μπορεί να νομίζει ότι χρειάζεται αλλαγή πορείας κατά 50 μοίρες, όμως εσύ ξέρεις ότι αν συμβεί αυτό το πλοίο θα μπατάρει (...) Η αλλαγή απαιτεί κάτι περισσότερο από το να υψώνεις τη φωνή σου. Απαιτεί να ακούς εκείνους που διαφωνούν και να είσαι έτοιμος για συμβιβασμό».

Αν σας ρωτούσαμε εν είδει κουίζ σε ποιον ανήκουν οι παραπάνω αμπελοφιλοσοφίες, είμαστε βέβαιοι ότι θα ψάχνατε κάπου μεταξύ Δραγασάκη και λογογράφων του Τσίπρα (ο ίδιος ο Τσίπρας, ως γνωστόν, δεν έχει την απαραίτητη για τέτοιες αμπελοφιλοσοφίες μόρφωση).

Για να μην κουράζεστε, σας δίνουμε κατευθείαν την απάντηση: Obama speaking. Διανύοντας το τελευταίο διάστημα της οκταετούς προεδρικής θητείας του, ο πρώτος αфроαμερικανός πρόεδρος στην ιστορία των ΗΠΑ επιδίδεται στο σπορ της αμπελοφιλοσοφίας, προετοιμαζόμενος για τον μετά-την-προεδρία ρόλο του «σοφού του έθνους».

Τις ίδιες ακριβώς αμπελοφιλοσοφίες γράφουν και οι λογογράφοι του Τσίπρα κι αυτός τις εκφωνεί με το ταλέντο εκφωνητή που διαθέτει. Του τις γράφουν όταν πρόκειται ν' απαντήσει είτε στα ερωτήματα συριζαίων που αισθάνονται πως έχει ανοίξει η γη και είναι έτοιμη να τους καταπιεί, είτε στις καταγγελίες της αντιπολίτευσης για τα ψέματα με τα οποία φλόμωσε τον ελληνικό λαό και κατάφερε ν' αναρριχηθεί στην εξουσία.

Το παραμύθι είναι το ίδιο, είτε πρόκειται για τον ηγέτη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που εμφανίστηκε ως liberal στην πολιτική σκηνή και κυβέρνησε ως... ευγενικός Μπους, είτε πρόκειται για τον διάττοντα αστέρα της ελληνικής ευρώδουλης ψευτοαριστεράς, που εμφανίστηκε ως ένα μείγμα Σιμόν Μπολίβαρ και Αρη Βελουχιώτη και κυβερνά ως μείγμα Καραμανλή (του πρεσβύτερου) και Τσολάκογλου.

Δωσίλογοι ο Τσίπρας, ο Δραγασάκης, ο Τσακαλώτος, ο Μπαλαούρας, η Αυλωνίτου, η Καρακώστα, ο Φάμελλος, η Τζάκρη; Τι άλλο; Μόνο που είναι δωσίλογοι νέας κοπής, διότι ήρθαν με το φωτοστέφανο των αριστερών. Το φωτοστέφανο, βέβαια, εξαφανίστηκε. Μάταια προσπαθούν πια να πείσουν ότι τάχα κάνουν τους απαραίτητους συμβιβασμούς για να ακολουθήσουν μετά την πορεία που εξαρχής είχαν χαράξει. Αυτά τα είχαν πει και οι προηγούμενοι. Πόσες φορές δεν τερμάτισε την επιτήρηση ο Γιωργάκης; Πόσες φορές δεν έσκισε τα Μνημόνια και δεν έδωξε το ΔΝΤ ο Σαμαράς; Γιατί, λοιπόν, να πιστέψει ο λαός τον Τσίπρα, που δεν κάνει τίποτα διαφορετικό απ' αυτό που έκαναν οι προηγούμενοι, ενώ ταυτόχρονα νομοθετεί με τον πιο επίσημο τρόπο την αποικιοποίηση της χώρας;

Παρακολουθήσαμε την προηγούμενη εβδομάδα την υπέροχη «Μάνα» του Μπρεχτ, όπως κινηματογραφήθηκε στη σκηνή του Berliner Ensemble το 1958. Πέρα από την κοινή άποψη όλων των θεατών για το ασύλληπτο καλλιτεχνικό ύψος στο οποίο κινούνταν η παράσταση, τα πολιτικά σχόλια που έγιναν συνέκλιναν σ' ένα σημείο: πρόκειται για ένα ιστορικό έργο, όπως το προσδιόρισε ο δημιουργός του, αλλά με μια τρομακτική επικαιρότητα.

Απ' όλα τα πολιτικά ρεύματα που εμφανίστηκαν τους δυο τελευταίους αιώνες, ο μπολσεβικισμός ήταν εκείνο που κατάφερε να συγχωνεύσει στο μέγιστο βαθμό τη θεωρία με την πράξη. Και ήταν το ρεύμα που κατάφερε να νικήσει και να προσφέρει στην ανθρωπότητα τη μοναδική μέχρι στιγμής ανάσα κοινωνικής απελευθέρωσης.

Η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται, βέβαια. Όμως, η θεωρητική διαύγεια, η προγραμματική συνέπεια και η εμμονή στην εφαρμογή μιας επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής, βασικά χαρακτηριστικά του μπολσεβίκικου ρεύματος, είναι αυτά που πρέπει να διαμορφώσουν το δικό μας οδικό χάρτη προς το μέλλον.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση